

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/28 • 22 Temmuz 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

İrkçî-faşist saldırganlığa son!



İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!

İÇİNDEKİLER

Eşitlik ve özgürlük iradesini kırmak için ırkçı-şoven saldırganlık.....	3
Uşak etkin taşeronluğa hazırlanıyor! ..	4
Kürt halkına karşı topyekün saldırıya geçtiler..	5
DTK'dan 'Demokratik Özerklik' ilanı...	6
Dizginsiz devlet terörüne, ırkçı-şoven saldırganlığa ve linç girişimlerine son!..	7
Faşist güruhlar sokaklara salındı!...	8
Sermayenin saldırı stratejisi ortaya çıktı!.....	9
Kıdem tazminatı hakkı gaspedilmek isteniyor..	10
İYalanlarla göz boyayıp dikensiz gül bahçesi yaratmayı hedefliyorlar”.....	11
Kamu TİS'leri ve sendikal ihanet gerçeği!	12
Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Temmuz Ayı Toplantısı Sonuçları!	13
GEA'da kanunsuz lokavt ...	14
Mas-Daf'ta engeller aşıldı	15
Tunus-Mısır dersleri - H. Fırat...	16-17
Mısır'da sınıfsal çizgiler netleşiyor, talepler farklılaşıyor	18
Yemen'de halk hareketinin dinamikleri ve açmazları..	19
Douwe Egberts'te direniş kazandı!..	20
Şili'de öğrencilerden militan gösteri ..	21
Artık tek bir zayıf halka yok!	22
- Volkan Yaraşır	22
Libya Temas Grubu İstanbul'da toplandı.....	23
Kıbrıs'tan kirli elinizi çekin!.....	24
“Ben bölücü ve terörist değilim, bir Kürdüm”	25
Parti değerlerini çözümsemenin önemi ...	26-27
“8. Mamak Kültür-Sanat Festivali'nde buluşuyoruz!”... ..	28
Kapitalizm, yabancılaşıma ve DÖNÜŞÜM.....	29
Cumartesi Anneleri'nden sessiz protesto.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/28 * 22 Temmuz 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Kürt halkına yönelik yoğunlaştırılan ırkçı-inkarıcı saldırganlık gazetemizin ana gündemi oldu.

Kürt halkının haklı özgürlük ve eşitlik taleplerine kulaklarını kapatan sermaye devleti, böylelikle sorunu çözdüğü iddiasındaydı. Fakat bu hesabını Kürt hareketinin, talep etmekten çıkarak özgürlük ve eşitlik hakkını fiilen uygulamaya sokma iradesi bozdu. Böyle olunca da üç maymunu oynamayı bırakıp savaş havasına geçti. Bir süredir tedavülden kaldırılan faşist beslemeler sokağa salınırken , Kürtçe şarkı söylemek dahi saldırı gerekçesi yapıldı. Çözümünü dayatan Kürt sorununu geleneksel inkar ve imha yöntemiyle çözmeye soyundu. Kuşkusuz bu biçimde çözmeleri mümkün değil. Bunun böyle olmadığını kendileri de biliyorlar, ancak acz ve çaresizlik içerisinde döne döne bu paslı silahlarına başvuruyorlar.

Elbette devletin acz ve çaresizliği, durumun önemini ve Kürt halkıyla dayanışmanın aciliyetini ortadan kaldırmıyor. Aksine durum son derece hayati, Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı yükseltmek de bir o kadar yakıcıdır.

Bu bakımdan sınıf mücadelesini gelişim seyri ise özel bir önem taşımaktadır.

Hali hazırda sınıf mücadelesinin geliştirmek için ciddi olanaklar, dahası son derece yakıcı nedenler var. Elbette kıdem tazminatı ve esnek çalışma ile ilgili başlatılan saldırıdan ve bu saldırının sınıf cephesinden yarattığı duyarlılıklardan söz ediyoruz. İşçi ve emekçilerin canını yakan, o ölçüde ki grev nedeni sayılan bu saldırıların doğuracağı tepkinin büyüklüğü konusunda hükümet ve sermaye de korku içerisinde. Bu nedenle yalan ve çarpıtmalarla sınıfın duyarlılığını köreltmeye çalışıyorlar.

Bunda başarılı olmaları kolay değil, ancak sınıfın örgütsüzlüğü ve sendika bürokratlarının işbirliği gibi avantajlarını kullanarak sonuca gitmeleri mümkündür.

İşçi sınıfının bu hayati mücadele gündemini tüm bu yönleriyle ele almaya çalıştık. Sermaye ve hükümetinin



yalanlarını açığa vurmaya, aynı zamanda da mücadelenin önündeki engellerin aşılması için yapılması gerekenleri göstermeye çalıştık.

Arka kapağımızı kavganın şairi Adnan Yücel'e ayırdık. Şiirlerinde umudu, kavgayı ve devrime olan inancı en duru biçimde anlatabilme başarısı gösteren Yücel'i, ölümünün 9. yılında saygıyla anıyoruz. Sözlerimizi Yücel'in her devrimcinin çok iyi bildiği dizeleriyle tamamlayalım:

*“Bitmedi daha sürüyor o kavga
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek.”*

Geçen sayımızda “Ozan'ın uğruna öldüğü davaya sahip çıkacağız!” başlıklı yazının üst başlığı yanlışlıkla "MKP-HPG gerillası Ozan Derman'ın anısına..." biçiminde yayınlanmıştır. Doğrusu "MKP/HKO gerillası Ozan Derman'ın anısına..." olacaktır. Okurlarımızdan özür dileriz.



Eşitlik ve özgürlük iradesini kırmak için ırkçı-şoven saldırganlık...

Diyarbakır'ın Silvan ilçesi kırsalında yaşanan çatışmada 13 askerin ölmesi üzerine bir bütün olan düzen güçleri ırkçı-şoven saldırıları tırmandırdı. AKP şefinin söylemleriyle yolunu açtığı bu saldırılar hem kapsamlıydı, hem de sistematik bir biçimde geliştirildi. AKP'nin şefi seçimlerden önce ortaya koyduğu tekçi-inkarcı söylemini yinelerken, “artık bizden iyilik beklemeyin, strateji değişikliğine gideceğiz” mealindeki sözlerle saldırı ve savaş tehdidinde bulundu. Erdoğan'ın bu tehdidi burjuva medya tarafından yine günler boyunca işlenmeye devam edildi. Medyanın etkili biçimde yönlendirmesiyle de linç taburları sokaklara dökülerek BDP binalarına saldırılar örgütlendi, çeşitli bölgelerde Kürt emekçiler linç edilmeye çalışıldı, Kürtçe şarkı söyleyen bir sanatçı hedef alındı vb... Böylelikle gerilim tırmandırılırken savaş tamamları çalınmaya başlandı.

Düzen cephesi bu ırkçı-şoven saldırgan kampanyayı örgütlerken kampanyanın merkezine 13 askerin ölümünü koydu. Böylelikle topluma empoze edilen temel düşünce, “Her şey iyi giderken PKK böyle bir eyleme başvurdu” oldu. Bu halde “Artık bizden iyi niyet beklemesinler” denilerek her tür saldırganlığın önü açılıyordu. Bunu “Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır” sözleri tamamladı. Böylelikle geçmişte tanınmak zorunda kalınmış kırıntı hakları atfı yapılmakta ve bundan ileriye gidilemeyeceği mesajı verilmekteydi. “Strateji değişikliği” iddiası ve şoven kampanya sırasında sıklıkla işlenen düşünce ise “eğer varolanı kabul etmez de daha ilerisini isterseniz her şey eskiye döner” oldu. Yani verdiğimiz bütün hakları alır, sizi de topyekün bir kirli savaşla ezeriz denilmekteydi; Bugüne kadar bu türden bir savaştan başarı kazanmışlar ve sanki verilenleri lütfetmişler gibi...

Tüm bu tablonun da gösterdiği gibi, en başından itibaren ırkçı-şoven kampanya bilinçli hedeflere yönlendirilmektedir. Hedeflerin odağında ise hiç kuşkusuz Silvan'daki çatışmayla aynı güne denk gelen DTK'nın “Demokratik Özerklik” ilanı bulunuyordu. AKP hükümetinden verilen ilk tepki Demokratik Özerklik çıkışının anayasaya ve kurulu devlet düzenine bir meydan okuma, tehlikeli bir isyan girişimi olduğu gerekçesiyle savcılar görevi davet etmek oldu. Silvan'daki çatışmanın ardından gösterilen öfke ise bir süre sonra tümüyle özerklik ilanına yöneltildi, bu talebin savaş nedeni olduğu söylendi.

Kuşkusuz buradan bakıldığında Silvan saldırısı da sonrasında gösterilen faşist saldırganlık da anlam kazanmaktadır. Amaç düzeni her bakımdan zorlayan Demokratik Özerklik talebini, talep etmenin de ötesine geçerek fiili uygulamaya dönüştüren iradeyi kırmaktır. Çünkü “Demokratik Özerklik” ilanı Kürt sorununda düzenin koyduğu sınırları aşmak ve devletin iradesini hiçe saymak demektir. İşte buradan bakıldığında Silvan saldırısı ile birlikte örgütlenen azgın faşist saldırganlığın bu denli yoğunlaştırılmış olmasının nedeni kendiliğinden anlaşılabilir. Hiç kuşkusuz ki düzen güçleri için savaş nedeni, 13 askerin ölümünden çok Kürt hareketinin düzeni fiilen aşacak bir yönelim içerisine girmesiydi. İşte bunun için de Silvan'daki asker ölümlerini kullanan düzen, bekasını tehlikeye düşüren böyle bir ileri çıkışı tüm hatlarıyla boğmaya çalışmaktadır. Savaş ve saldırı



tehditleri ve bunu uygulama kararlılığını gösterecek örneklerle Kürt hareketi kırmızı çizgilerden geri çekilmeye zorlanmaktadır.

Devlet cephesinden durum bu denli açıktır. Kirli savaş senaryoları, dizginsiz şoven saldırganlık bu hedef doğrultusunda sistematik bir biçimde kullanılmaya çalışılmaktadır. Böylelikle Kürt hareketine, “ya kurulu düzenin temellerine dokunmadan anayasal çerçevede bazı kırıntı haklara razı olursun ya da bir etnik boğazlaşmayı da göze alarak seni ezerim” denilmektedir. Zira “Demokratik Özerklik” Kürt sorununda eşitlik ve özgürlük temelinde bir çözüm zeminidir, ancak kurulu düzen bu talebi karşılamak yeteneğinden yoksundur. Bu, açık olmasına rağmen Kürt hareketinin talep eden bir konumdan çıkarak bu durumu fiili bir duruma dönüştürme iradesi göstermesini de doğal olarak savaş nedeni saymaktadır. Silvan'daki çatışmaya yol açan askeri operasyonlar da anlamını burada bulmaktadır. Asker ölümleri ardından tırmandırılan ve linç taburlarıyla desteklenen saldırganlık tablosu da yine bu çerçevede bilinçli olarak tezgahlanmış bir kampanya sayılmalıdır.

Bu noktada ise Kürt hareketi cephesinden devlet tarafından bu biçimde önüne konulan bu ikileme verilecek yanıt önem taşımaktadır. Hiç kuşku yok ki “Demokratik özerklik”in gerçekleştirilmesi kurulu düzenle çok yönlü bir hesaplaşma, yani bir devrim olmaksızın mümkün değildir. Son gelişmeler her şeyden önce bunu doğrulamaktadır. Dolayısıyla bu çerçevede bir çözüm talebi ne barışçıl yollardan gidilerek bir anayasa değişikliği ile, ne de İmralı'da yapılan görüşmelerle elde edilecektir. Eğer düzenin verebileceği bir takım kırıntılarla yetinme çizgisine dönülmeyecekse bu durumda yapılacak şey, devrimci bir yoldan mücadeleyi büyütmektir.

Kürt hareketi uzun süredir bu tür bir çelişki ve bunun sonucunda kendisini dayatan bir seçimle yüzyüze bulunmaktaydı. Düzeni fazlasıyla aşan özgürlük ve eşitlik talebini, kurulu düzen zemininde çözmek imkanı olmadığına göre yapılması gereken ya bu talepten vazgeçerek düzenin kabul edilebileceği sınırlardaki taleplere dönmek ve kendisini uyarlamak, ya da bu eşitlik ve özgürlük talebini devletten söküp alacak devrimi örgütlemektir. Sonuçta Kürt hareketi mevcut durumda taleplerini düzenin kabul edileceği sınırlara uyarlamadı.

Aksine düzen de taleplerini kabul etmediği ölçüde yaşanan kilitlenmeyi aşmak üzere sözkonusu fiili adımları atmaya yöneldi. Ancak bu durumda da düzen güçlerinin ağır saldırı tehdidiyle yüz yüze kaldı.

Kürt hareketinin özerlik ilanıyla düzeni aşma iradesini göstermesi objektif olarak devrimci yolda ilerleme iddiası ortaya koymak anlamına gelmektedir ki, bu tutumun Emek, Barış, Özgürlük Bloku'nun liberal kanadında yarattığı çatlak dikkat çekicidir. Öyle ki “özerklik devletin yasal düzeni içinde, anayasasına dayanarak toplumsal mutabakatla ortaya çıkabilir” diyen Şerafettin Elçi tam da gelişmelerin düzeni aşan devrimci bir yön kazanma ihtimalinden duyduğu kaygıyı ortaya koymakta ve saflaşma ihtiyacı duymaktadır.

Son günlerde toplum ölçeğinde gericiliği azdırarak gerektiğinde bir etnik boğazlaşmayı tetiklemekten çekinmeyeceğini ortaya koyan sermaye devletinin gücü hiç kuşkusuz ki, işçi sınıfı ve emekçilerin politik bir düzeyden uzaklığından gelmekte, bu uzaklığı kullanmaya çalışmaktadır.

Kuşkusuz ki bu da esasında Kürt sorununda ileri bir çözüm için atılması gereken adımların kritik halkasının işçi sınıfı ve emekçilerin politikleşmesi alanında olduğunu göstermektedir. Kuşkusuz ki bugün eğer işçi sınıfı politik bir sınıf hareketi düzeyine ulaşmış olsaydı, düzeni zorlayan bir mücadele gücü ortaya koyan ve düzeni aşan talepler öne süren, geline aşamada da bu taleplerini fiili bir uygulama iradesiyle gösteren hareket, yalnız ve bu ölçüde ezilme tehlikesiyle yüz yüze kalmazdı. Linç taburları örgütleyen devlet de Kürt halkını böylelikle tehdit edemezdi.

İşte bunun için işçi sınıfını ve emekçileri politikleştirmek; bunun için ırkçı-şoven propagandanın etkisini kırarak Kürt halkının meşru ulusal özgürlük ve eşitlik taleplerini sınıfa taşımak günün en hayati görevlerindendir. Elbette bu yolda başarı kazanmak aynı zamanda sınıf mücadelesinin gücüne bağlıdır. Çünkü sınıf mücadelesi şovenizmin panzehiridir. Bu yolda ilerlendiği ölçüde ise devrimci bir yolda kurulu düzeni yere sermek mümkün olacaktır. Kürt halkı böylelikle meşru eşitlik ve özgürlük talepleri uğruna mücadelesinde yalnız olmaktan kurtulacak, eşit, özgür ve sömürsüz bir ülke de ancak bunun sonucunda kurulacaktır.

Washington-Ankara ittifakı sağlamlaştırılıyor...

Uşak etkin taşeronluğa hazırlanıyor!

Arap dünyasındaki halk hareketlerini yozlaştırıp hedefinden saptırmak amacıyla ABD tarafından başlatılan karşı saldırılar, Ankara'daki işbirlikçi takımı ile Washington'daki efendileri arasındaki ilişkileri daha da pekiştiriyor. Beyaz Saray'ın, Pentagon'un, CIA'nın şeflerinin peşpeşe Ankara'ya gelmesi, pekişen suç ortaklığının göstergesidir. Kapalı kapılar ardındaki görüşmelerin bazen günler sürmesi, dahası görüşmeler hakkında resmi bir açıklamanın yapılmaması ise, tarafların kirliliği planlar/pazarlıklar yaptığına işaret ediyor.

Resmi açıklama yapılmasa da, bu uğursuz görüşmelerin esas gündeminin Türk burjuvazisi ile hükümeti ve devletin bölgede üstlenmeye çalıştığı “etkin taşeronluk” konusu olduğu konusunda yaygın bir kanı var. “Etkin güç” olma yolunun ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına hizmet etmekten geçtiği ise artık kimse için bir sır değil.

ABD-İsrail ikilisiyle aynı saftalar

Halk hareketlerini etkisizleştirmek ve giderek emperyalist/siyonist çıkarlarla uyumlu hale getirmek için çok yönlü bir saldırı kampanyası icra ediliyor. Başını ABD'nin çektiği bu saldırıya İsrail ve Suudi Arabistan'la diğer körfez ülkeleri, bir kısım kökten dinci örgüt ve bazı AB devletleri destek veriyor.

Sermaye iktidarı ve onun başını çeken AKP hükümeti, bu karşı saldırıda özel bir rol oynamaya çalışıyor. Tunus'tan Mısır'a, Yemen'den Bahreyn'e, Libya'dan Suriye'ye... Dinci gericiilik odağı AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan, olayların farklı şekilde seyrettiği bu ülkelerle ilgili politikasını, ABD emperyalizminin politikasıyla uyumlu hale getirmiştir. İlk günlerde bazen farklı şeyler söylene de, hızla Washington'daki savaş baronlarıyla uyum sağlandı.

Bunlara İsrail'le yaşanan sorunların aşılması için harcanan çabaları da ekleyebiliriz. Zira iki gerici rejimin aradaki pürüzleri gidermesini isteyen ABD'dir; bu konudaki ısrarın arkasında, her iki işbirlikçi rejimi etkin bir şekilde kullanma ihtiyacı var. Zira bu saldırının bölgesel güçlerin katılımıyla icra edilmesi, ABD'nin doğrudan işe karışmasından çok daha etkili olacağı varsayılıyor.

Bu saldırganlık hareketine komuta eden Washington'daki savaş baronlarının, AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan'a özel bir rol biçtiğine kuşku yoktur. AKP hükümetini “model” olarak pazarlamak için, farklı güçler tarafından harcanan çaba, bu olguya işaret ediyor. Hem dinci/gerici hem Amerikancı hem neo liberal... İşte emperyalistlerin Arap halklarına yutturmaya çalıştığı “model!”

Emperyalist/siyonist güçlerin elinde bundan başka “model” bulunmuyor. Bundan dolayı “ustalık” dönemi süren AKP ile şefi Tayyip Erdoğan, Beyaz Saray, Pentagon ve CIA şeflerinin yakın ilgisine mazhar oluyorlar.

Sermaye iktidarını “etkin suç ortaklığı”na hazırlıyorlar

Libya halkını hedef alan NATO saldırısının gidişatı ve bu ülke zenginliğinin yağmalanmasını tartışan emperyalist güçlerle suç ortaklarının oluşturduğu “Libya Temas Grubu”nun dördüncü toplantısına katılmak için Türkiye'ye gelen ABD



Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, sermaye iktidarının geniş yelpazeye yayılan “sivil” temsilcileriyle görüşmeler yaptı. Ordu ve istihbaratla görüşmeleri ise, bilindiği üzere Pentagon ve CIA şefleri hallediyor.

Görüşme maratonuna çıkan Clinton Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, CHP şefi Kemal Kılıçdaroğlu, MHP'li Meral Akşener, BDP adına Selahattin Demirtaş ile MÜSİAD, TÜSİAD, TÜMSİAD, TOBB başkanlarıyla görüşmelerde bulundu.

Dikkatlerin Ortadoğu ve Kuzey Afrika üzerine yoğunlaştığı bu kritik dönemde Clinton'ın bu geniş görüşme trafiğine girişi, sermaye düzeninin tüm taraflarının “etkin suç ortaklığı”na destek vermesini önemsediğini gösteriyor. Bu arada AKP hükümetinin onayı ile NATO'nun Türkiye topraklarına kurmaya hazırlandığı “füze kalkanı” projesinin de gündeme gelmesi, bölge halklarına karşı geniş bir kapsamlı bir hazırlık yapıldığına işaret ediyor.

Sermaye kodamanlarıyla siyasi arenadaki temsilcilerinin Clinton önünde sıraya girmeleri, utanç verici bir görüntü sergiledi. Ancak sistemin doğası gereği bu itici tabloların resmedilmesi kaçınılmazdır. Çünkü emperyalist güçler, işbirlikçileri “etkin suç ortaklığı”na hazırladıkları zaman, egemenler cephesinden “çatlak ses” duymak istemezler.

Ahmet Davutoğlu ile yaptığı görüşmenin ardından Clinton'un sarfettiği sözler, sermaye devletine önemli roller biçtiğini hatırlatıyor.

AKP şeflerinden Davutoğlu'nun, “Terörle mücadelede uluslararası işbirliği çok önemli. Türkiye ABD ilişkileri, küresel barışa katkı yapan en stratejik ilişki olmuştur. ABD ile ilişkilerimizi model ortaklığın gereği olan en üst düzeye çıkarmaya kararlıyız...” sözlerine Clinton şu yanıtı verdi:

“ABD, müttefikimiz Türkiye'nin bölgesel istikrarını tehdit edenlere karşı her zaman yanında olacaktır. Türkiye'ye desteğimiz kaya gibi sarsılmazdır. Bağlarımız sağlam, dostluğumuz emin ve köklüdür...”

Davutoğlu-Clinton paslaşması, Kürt halkı başta olmak üzere, bölge haklarına karşı oluşturulan gerici ittifakı gözler önüne seriyor.

Halklar Amerikancı “model”e itibar etmiyor...

Beşar Esad dışta tutulursa halk isyanlarının hedef aldığı tüm diktatörler emperyalistlerle işbirliği yapıyordu. Mısır, Tunus, Bahreyn, Yemen diktatörleri ise, bölgenin en Amerikancıları arasında yer alıyorlar. Hal böyleyken Barack Obama, “halklar kendi geleceklerini belirleme hakkına sahiptir, biz bu hakkı destekliyoruz” türünden sözler ediyor.

Bu ikiyüzlü söylemi öne çıkartan ABD'nin, Arap halklarına önerdiği model ise, dinci-gerici, neo liberal, Amerikancı AKP'dir. AKP ile şefi Tayyip Erdoğan ise, “bölgenin lideri” söylemini terk etmek zorunda kalınca, ABD'nin önerdiği role daha bir hevesle sarılmaya başladı. Bu ise tarafların birbirine muhtaç olduğunu ortaya koyuyor. Washington-Ankara ilişkilerinin efendi-uşak temeline dayalı olması bu gerçeği değiştiriyor.

Halkların kendi geleceklerini belirleme hakkına saygılı olduklarını iddia eden Obama ile Ankara'daki işbirlikçileri, riyakarlığın tüm sınırlarını alt-üst ediyorlar. Zira bu aynı güçler, Kürt halkına ve hareketine karşı imha savaşı yürütme konusunda anlaştıklarını, bu savaşı birlikte yürüttüklerini bizzat kendileri açıklıyor.

İsyen eden Arap halklarına önerilen modele gelince, Müslüman Kardeşler gibi karşı-devrim safına geçmiş birkaç dinci-gerici akım dışında buna dönüp bakan bile yok. Mısır ve Tunus'ta ilerici-devrimci güçler işçi ve emekçilerin taleplerini karşılayacak, sosyal adaleti temel alan bir yönetimin işbaşına geçmesi için çaba sarf ediyorlar. Dahası Amerikancı, neo-liberal rejimlerin halk isyanlarını zorunlu hale getirdiği henüz unutulmuş değil.

Meşru/militan mücadeleye devam eden işçi ve emekçilerin gerici modellere ihtiyacı yok; onlar, bizzat mücadele içinde aradıkları modeli bulacaklardır. Bu modelin dinci-gerici, Amerikancı veya neo-liberal olmayacağı kesindir.

Şimdi de CIA Başkanı!

ABD heyetlerinin ve devlet yöneticilerinin yol geçen hanı haline getirdiği Ankara'ya bu kez CIA Başkanı Peatraeus geldi. ABD ile Türkiye arasındaki ilişkilerin “ısındığı”, son olarak Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın düzen cephesinden görüşmedik kimse bırakmadığı ziyaretinden sonra CIA başkanının bu ziyareti dikkat çekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kürt hareketine yönelik operasyonlar ile sermaye devletinin Ortadoğu'da üstlendiği rollerin bir gereği olduğu düşünülen ziyaretle ilgili henüz herhangi bir açıklama yapılmış değil.

Peatraeus'un selefi olan Panette da geçtiğimiz günlerde Ankara'ya gelip 6 gün süren gizli tutulan bir ziyarette bulunmuştu.

Kürt halkına karşı topyekün saldırıya geçtiler...

Eylemli dayanışmayı yükseltelim!

Diyarbakır'da 13 askerin öldüğü çatışmadan sonra düzenin tüm mevzilerinden Kürt halkı ve Kürt hareketine karşı tam anlamıyla aşağılık bir saldırı dalgası başlatıldı. Özellikle metropollerde yaşayan Kürt işçilere karşı linçler, BDP binalarına baskınlar ve BDP'li yöneticilere fiili saldırılar merkezi bir biçimde sahneye kondu. Gözünü Kürt düşmanlığı bürümüş kafatasçı faşist gruplar kendilerini güçlü hissettikleri ve belli bir kitlesellik kazandıkları birçok yerde Kürtlere karşı saldırıya geçtiler.

Hükümet cephesi de ırkçı-inkarcı bir tutum aldı. Başta Tayyip olmak üzere bakanlar, milletvekilleri ve bir süre önce barıştırıcı rolüne soyunmuş AKP'nin derin adamı meclis başkanı Cemil Çiçek, Kürt halkını ve siyasal hareketini aşağılayan sözler sarf ettiler. Seçimler vesilesiyle Kürt halkına yaltaklanan CHP ile faşist MHP, AKP ile birlikte Kürt halkına karşı düşmanlıkta blok bir tutum ortaya koydular. Hepsinin dilinde savaş tehditleri ve Kürt halkına bedel ödetme yeminleri vardı. Kürtlere karşı geliştirilen linç kampanyasının bir başka ayağı da burjuva basındı. Başbakan ve diğer siyasiler hedef gösterdi, burjuva basın düşmanlık propagandası yaptı, ağız salyalı faşistler sokakları tuttular.

Son bir haftanın toplam bilançosu üzerinden bakıldığında, tüm cepheleriyle birlikte devlet ve tüm düzen güçleri seferber oldular. CHP ile MHP, AKP'nin “terörle” mücadelesinde sınırsız destek vaat ediyorlar. Gelişmelerin yarattığı atmosferden aldığı güçle harekete geçen TSK, askeri birlikleri PKK'ye karşı daha kapsamlı ve uzun süreli bir operasyona yöneltiyor. Uzun süreli bir operasyonun göstergesi olarak; tam teçhizatla, kumanya yerine seyyar mutfaklarıyla ve binlerce askerle “PKK'yi bitirmek için” Kürdistan dağlarını kuşatıyor. Böylece başbakan ağzıyla ilan edilen Kürt halkına-hareketine karşı savaş ve bedel ödetme operasyonu daha kapsamlı bir biçimde devreye sokulmuş oluyor.

Bütün bunlar sanki her şey durduk yerde olmuş, Kürt hareketi ve Kürt halkı her şeyin sorumlusuymuşçasına yapıyor. Son derece ikiyüzlü bir biçimde “BDP'yi demokratik zeminlere çağırdıklarını ama onun terörden beslenmeyi seçtiği” ifade ediliyor. BDP'nin meclisi boykot etmesi ve DTK'nın özerklik ilanını bunun kanıtı sayıyorlar. Bunların yanısıra başbakan Erdoğan “süreç faklı bir noktaya gider”, “Kürt sorunu yoktur PKK sorunu vardır”, “kimse bizden iyi niyet beklemesin”, “bir şey olacaksa silahlarını bırakıp gelirler” diyerek Kürt hareketini önce savaşla tehdit ediyor sonra da ondan koşulsuz boyun eğmesini istiyor. Bunları öyle bir arsızlık ve pişkinlikle söylüyor ki sanki bugünkü tablonun sorumlusu kendisi değildir. YSK eliyle BDP adaylarının engellenmesi, Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi kendi eseri değilmiş gibi... Aylardır Kürtlere ve Kürt hareketine karşı atmadığı çamur, söylemediği aşağılayıcı söz kalmış gibi her şeyin sorumlusu olarak Kürt hareketini gösteriyor.

Yaratılan şoven atmosfer ve devletin Kürt halkına karşı çıplak terörü azdirmasından sonra şimdi birçok liberal düzen kalemi ve akıl hocası Kürt sorununun çözümü üzerine süregelen tartışmayı mecburen başka bir düzlemde yapmak durumunda kalıyor. Birçok çevre ve kişi Kürt sorununun çözümü konusunda varolan “olumlu atmosferin” dağıtıldığını, '90'lı yıllardaki tabloların yaşanmaya başlayacağını ifade



ediyor. Tartışmalarda dikkate değer bir başka olgu ise AKP yandaşından, has düzen adamlarına ve liberaline kadar hepsinin Kürt hareketinin içinde çatlak yaratma arayışına girmiş olmasıdır. DTK'nın özerklik ilanından ve 13 askerin “PKK tarafından öldürülmesinden” sonra hem legal Kürt siyasetinin hem de PKK'nın Kandil yönetiminin Öcalan'a başkaldırdığını söylüyorlar. Leyla Zana'nın DTK toplantısını terk ettiği, Şerafettin Halis'in özerklik ilanı nedeniyle BDP'ye rest çektiğini ve bunlardan kaynaklı BDP içinde ciddi bir kriz olduğunu propaganda ediyorlar. Ertuğrul Kürtçü ve Altan Tan gibi BDP'nin “misafir” vekillerinin özerklik ilanı üzerine kamuoyuna yansıyan eleştirel değerlendirmelerini “büyük çatlağın” göstergesi sayıyorlar vb.

Son bir haftanın gelişmelerinden ve gelişmelerin yarattığı-yaratacağı sonuçlardan da anlaşılmaktadır ki devlet Kürt hareketine karşı gerçek manada bir kuşatma yaratmaya çalışıyor. Yaratılan bu son derece kirli ve aşağılık atmosfer de tam da devletin bu yeni hareketinin zeminini düzleme amacına hizmet ediyor. Her şeyin sorumluluğunu Kürt hareketinin üstüne atarak yapılan operasyonlar ve bir kez daha bunları izleyecek olan tutuklama furyası için meşruiyet zeminini oluşturulmaya çalışılıyor. Özelde ise BDP'nin siyaset sahnesindeki etkinliğini sıfırlamaya çalışıyorlar. Toplamda ise bir dönemdir Kürt hareketinin her cepheden sistemli bir biçimde büyüyen siyasal etkinliğini, kitleselliğini ve bunlarla oluşturduğu meşruiyeti ortadan kaldırmak istiyorlar. Zira bugün açısından Kür hareketinin gücü, dinamizmi ve taleplerini gerçekleştirmekteki kararlılığı düzeni bir hayli zora sokmuş durumdadır. Oysa senelerdir “Kürt açılımı” oyunuyla ve “asimilasyonu bitirdik” yalanıyla Kürt halkını oyalamaya çalışıyor ve bunu daha da sürdürebileceklerini düşünüyorlardı. Açılımın ciddiyetsizliğinin herkes tarafından açığa çıkmasından sonra devreye sokulan Abdullah Öcalan görüşmeleri de öyle görünüyor ki bundan sonra Kürt hareketini oyalamaya yetmeyecektir.

Bu böyle olduğu ölçüde Kürt hareketinin mevcut gücü ve taleplerini kazanmak konusundaki tok tutumu; ya taleplerin devlet tarafından bir nebze karşılanmasıyla yumuşatılabilirdi ya da bugün olduğu gibi bir kez daha devlet terörünü azdırıp Kürt halkına

düşmanlık kusakar bastırılmaya çalışıldı. Devletin Kürt halkının bugünkü taleplerini karşılama kapasitesi ve olanağı yoktur ve bu nedenle savaş çıkırtkanlığı yapılmaktadır.

Kuşkusuz mevcut saldırganlığın tek nedeni bu da değildir. Bir süre önce ABD emperyalizmi ile Türk devletinin Öcalan'ın sözleriyle ifade edilecek olursa “Kürtlerin başı üzerinden yaptığı pazarlık” bugün yaşama geçirilmektedir. Belli ki devletin bu anlaşmaya dayanan güçlü bir özgüveni vardır ve bunun rahatlatıcı etkisiyle son derece fütursuz davranmaktadır. Silvan'da yaşanan çatışma başka ne hesap olursa olsun ABD Dışişleri Bakanı Clinton'un ziyareti ve ardından yeni CIA başkanının Türkiye'yi ziyaret etmesinden bağımsız düşünülemez. Daha önceki pratiklerden devletin bu tür gelişmeleri ABD ile pazarlıkta ve “teröre” karşı ondan alacağı destekte ne türden bir etkin pazarlık malzemesi yaptığını biliyoruz. PKK'nin özel savaş elemanı diye ifade ettiği ölen beş kişinin cenazelerinin ortada olmaması, BDP'li vekillerin ve kitle örgütlerinin ancak deliller temizlendikten sonra çatışma alanına sokulması ve AKP'nin bile askeri soruşturma dışında idari soruşturma başlatmak zorunda kalması sözkonusu tartışmaya dair bugünden ön bir fikir vermektedir.

Bu saatten sonra devlet Kürt halkına ve Kürt siyasal hareketine karşı niyetini açık bir biçimde ortaya koymuş durumdadır. Belki bugünkü kirli atmosfer bir nebze dağılacak bilinçli bir biçimde belli bir dengede tutulacaktır. Fakat ne pahasına olursa olsun devlet Kürt hareketini bugünkü talepleri ve gücüyle sineye çekmek niyetinde değildir. Bu BDP'nin siyasal olarak etkisizleştirilmesi, PKK gerillalarına karşı kapsamlı bir tasfiye hareketi, Kürt siyasetçilerine karşı KCK benzeri tutuklama furyası ve Kürdistan illerinde Kürt halkına karşı sınırsız bir devlet terörü demektir. Ve elbette bunların yanı sıra düzeyi ve kapsamından bağımsız olarak tüm toplumun istikrarlı bir milliyetçi propagandayla sersemletici siyasal atmosfer içinde yaşatılması demektir.

Bütün bunlara karşı Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini savunmak, ne pahasına olursa olsun işçi ve emekçilerin Kürt düşmanlığıyla beslenmesini engellemek gerekmektedir. Bu ise mevcut saldırılar karşısında Kürt halkıyla dayanışma halinde olmak, taleplerini ve mücadelesini sahiplenmek demektir.

DTK'dan 'Demokratik Özerklik' ilanı

Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Daimi Meclisi'nin olağanüstü toplantısında demokratik özerkliğin ilanına yönelik karar alındı. 14 Temmuz 1982'de Diyarbakır Cezaevi'nde yaşanan vahşete karşı girdikleri ölüm orucunda yaşamlarını yitiren Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek, Kemal Pir'in ölüm yıldönümüne denk gelen DTK toplantısının ardından, sonuç bildirgesi düzenlenen basın toplantısıyla duyuruldu.

BDP Diyarbakır il binasında bulunan Vedat Aydın Konferans Salonu'nda gerçekleştirilen DTK toplantısına DTK Eşbaşkanları Ahmet Türk ile Aysel Tuğluk, BDP Eş Genel Başkanları Hamit Geylani ile Filiz Koçali, tüm BDP grubu milletvekilleri, belediye başkanları, kitle örgütü, kadın ve gençlik temsilcileri, aydın, yazar, gazeteci ve halk delegelerinin de aralarında bulunduğu 850 delege katıldı.

DTK toplantısının sonuç bildirisini okuyan DTK Eş Genel Başkanı Aysel Tuğluk, Demokratik Özerkliğin ilanını, *"Uluslararası insan hakları belgelerinin tanımladığı haklar ışığında ortak vatan anlayışı temelinde toprak bütünlüğüne ve demokratik ulus perspektifi temelinde Türkiye halklarının ulusal bütünlüğüne bağlı kalarak, Kürt halkı olarak Demokratik Özerkliğimizi ilan ediyoruz"* şeklinde duyurdu. Uluslararası camiaya da çağrıda bulunan Tuğluk, uluslararası hukukta da yeri olan bu hakkın esas alınarak Kürt halkının ilan etiği Demokratik Özerkliğin tanınmasını istedi.

Tuğluk, *"Yine KCK davası adı altında Kürt siyasetçilerine karşı yürütülen siyasi soykırım operasyonları sonucu binlerce insanımız tutuklanarak rehine olarak tutulmaktadır. Haksız yere yıllardır zindanlarda tutulmaktadır. Kürtçe anadiline karşı kültürel soykırım devam etmektedir. Yukarda da ifade ettiğimiz gibi Kürt halkının doğal, bir halk olmaktan kaynaklı hakları, ülkesi, dili, kültürü, kimliği, yaşamı yok sayılmakta, tasfiye edilmek istenmektedir"* diye konuştu.

Sorunun çözümünün Kürtlerin halk olarak tanınması, Türkiye halklarıyla birlikte eşitlik temelinde statüye kavuşmalarıyla ancak çözüm bulabileceğini belirtti. *"Demokratik özerklik; sadece Kürt halkı için değil ,tüm Türkiye halklarının, inanç ve kültürlerin kendisini özgürce ifade edeceği ve kendi kendilerini yöneteceği bir çözüm modelidir"* ifadesinde bulundu.

Demokratik Özerklik hakkında bilgi veren Tuğluk şöyle devam etti: *"Tüm toplumların doğal yaşam sistemidir. Demokratik Özerklik; bir devleti yıkmak yeni bir devlet kurmak değildir. Aynı zamanda bir devlet sistemi de değildir. Halkın devlet olmayan, kendi coğrafyasındaki özyönetime katılma sistemidir. Başta kadınlar ve gençler olmak üzere halkın tüm kesimlerinin kendi demokratik örgütlenmesini yarattığı, politikayı kendi meclislerinde doğrudan ve özgür-eşit yurttaşlık temelinde yapmasının ifadesidir. Dolayısıyla öz güç ve öz yeterlilik ilkesini esas alır. Demokratik Özerklik; sınırların, sembollerin değişmesini değil, ortak sınırlar içersinde bölge halklarının değerlerinin kabul edilip, ortak değerlerde buluşulan yeni toplumsal sözleşmenin kendisidir"*

Türkiye halklarına da seslenen Tuğluk, "Kardeş Türkiye halkına çağrımızdır; Yüzyıllardır birlikte yaşam yanında tarihsel birliklerin vermiş olduğu güçle Kürt halkının özgürce yaşam özlemi temelinde ilan edilen Demokratik Özerkliğe karşı sorumluluğu gereği dayanışma içinde olmaya çağırıyoruz" ifadesinde bulundu.



Kirli ittifak derinleşecek

Sermaye hükümeti AKP sözcülerinin, efendileri ABD ile yürüttükleri yoğun diplomasi trafiği 19 Temmuz günü de sürdü. TBMM Başkanı Cemil Çiçek ABD'nin Ankara Büyükelçisi Francis J. Ricciardone ile basına kapalı olarak bir görüşme gerçekleştirdi.

"Teröre karşı ortak mücadele" vurgusuyla öne çıkarılan görüşmeye ilişkin açıklamalarda bulunan Ricciardone, Silvan'da yaşanan asker ölümlerine ilişkin "nezaket ziyaretinde bulunduğunu" belirtti.

"Terörizmle mücadele konusunda nasıl daha da işbirliğimizi derinleştirebileceğimiz çok önemli bir konu. Bu konuda diplomaside, istihbaratta, askeri alanda gayet iyi işbirliğimiz var. Sayın Çiçek ile birlikte yasal alanda nasıl daha da terörizme karşı işbirliği yapabileceğimizi konuştuk" ifadelerini kullanan Ricciardone, ABD ile Türkiye arasında süregelen kirli ittifakın ve efendi-uşak ilişkisinin önümüzdeki süreçte derinleştirileceğinin sinyallerini de verdi.

"Parlamento iki konuda işini bitiremedi, çünkü vakit yoktu. Bunlardan biri terörizmin finansmanına karşı çok önemli bir düzenleme..." diyen Ricciardone "yasal anlamda işbirliği" içerisinde olunacağını da söyledi.

CIA Başkanı Orgeneral Petraeus'un geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdiği Ankara ziyaretine de değinen Ricciardone, bu görüşmelerde de benzer başlıkların masaya yatırıldığını dile getirdi.

ABD'nin "teröre karşı mücadele" demagojisiyle başlattığı Afganistan işgalinde Türkiye'nin oynadığı taşeronluk rolüne de övgüler dizen Ricciardone, *"CIA Başkanı Petraeus Türkiye'nin Afganistan'daki yardımlarından ötürü teşekkür için geldi. Hem askeri hem diplomatik açıdan Türkiye'nin Afganistan'daki yardımı gayet önemli ve olumludur. Bunları konuşmak istedi. Tabii ki gelecekteki görevi hakkında da biraz görüştü. Terörizme karşı ortak mücadelemiz hakkında görüştüler"* ifadelerini kullandı.

Erdoğan tehditler savurdu

Başbakan Erdoğan, Diyarbakır'daki saldırıyla ilgili gazetecilerin sorularını yanıtlarken Türk devletinin sürdürdüğü imha savaşının devamının geleceği mesajını verdi. "Terör örgütünün uzantıları" sözleriyle tanımladığı BDP'ye tehditler savurmaktan da geri durmadı. "Tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet" faşizan söylemiyle, AKP'nin Kürt sorununa yaklaşımında geleneksel inkarcı çizginin dışına çıkmayacağını da teyid etti.

BDP'yi hedef gösterdi

Erdoğan konuşmasında BDP'yi kasedederek *"Biz onların siyasi uzantılarına karşı da çok iyi niyet gösterdik, bütün iyi niyetimizle yaklaşımlarımızı yaptık ve demokratik alanda mücadelelerini sürdürmelerine her türlü zemini hazırladık"* dedi ve aslında Türk ordusunun sebep olduğu çatışmaların pazarlık marjını arttırmak için gerçekleştirildiğini iddia etti. PKK'nin silah bırakmasını isteyen Erdoğan *"Silahı bırakmadıkları sürece ne*

operasyonlar durur ne de bu süreç daha farklı bir noktaya doğru gider" dedi. Şovenizm kışkırtıcılığı yapan Erdoğan, şimdiden BDP binalarına ve Kürtlere yönelik onlarca saldırı gerçekleştirilmişken BDP'yi hedef göstererek yeni saldırılara kapı araladı.

Konuşması boyunca saldırgan ve faşizan söylemleriyle ağızdan salyalar akan Erdoğan yine asker cenazelerini siyasi rantı çevirmeye çalıştı. Seçim süreci boyunca ıkçı söylemleri ağızdan düşürmeyen Erdoğan "tek millet, tek bayrak" edebiyatına sarıldı. Yanısıra askeri ve siyasi operasyonlarla Kürt hareketini tasviye etmeye çalışanlar, Kürt halkına zulmedenler kendileri değilmeş gibi, Kürt sorunu konusunda inkar, red, asimilasyona son verdiklerini iddia etti. Geri adım atmayacaklarını sınır ötesi operasyon da dahil gerekenin yapılacağını söyledi.

DTK'nın ilan ettiği Demokratik Özerklik ile ilgili sorulara ise "onların kendi çalıp kendi oynadıkları bir tezdır" diyerek cevap verdi.

Dizginsiz devlet terörüne, ırkçı-şoven saldırganlığa ve linç girişimlerine son!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Faşist Türk sermaye devleti dur durak bilmeyen askeri operasyonların sonucunda Diyarbakır/Silvan’da yaşanan asker ölümlerini bahane ederek, Kürt halkına dönük yeni bir topyekün savaş ilan etmiş bulunuyor.

Devlet ve hükümet katında yapılan tüm açıklamalar zehir saçıyor. Kürt özgürlük hareketine dönük imha amaçlı askeri operasyonlar iyice yoğunlaştırıldı. Kürdistan’da her yer bombalanıyor. Yaklaşık iki yıldır aralıksız biçimde sürdürülen gözaltı ve tutuklama terörü hız kazandırıldı. Bunları sınır ötesi operasyon hazırlıkları tamamlıyor.

Fakat dahası var.

Sermaye devleti tam da kendisine yaraşır biçimde, bir kez daha asker ölümlerini istismar etmekte ve bunu ırkçı-şoven bir saldırganlığın dayanağı olarak kullanmaktadır. Başta Başbakan Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere, en yetkili devlet ve hükümet temsilcileri açıktan Kürt halkını ve başta BDP olmak üzere tüm kurumları saldırıların hedefi olarak getirmiştir. MHP militanı sivil faşist çeteler yeniden sokaklara salınmış, her zamanki gibi kirli burjuva medyanın da kışkırtmasıyla ve polisle tam bir işbirliği halinde günlerdir Türkiye’nin belli başlı büyük kentleri de dahil, pek çok yerdeki BDP binalarına dönük kundaklama eylemleri gerçekleştirilmiştir. Özellikle hassas bölgelerde iki ulustan emekçileri birbirine kırdırma amaçlı tertip ve provokasyonlara başvurulmakta, linç girişimlerinde bulunmaktadır.

Bir kez daha bu bir irade kırma operasyonudur ve faşist sermaye devletinin temel amacı da, Kürt halkının iradesini kırmak ve onu kayıtsız koşulsuz bir teslimiyete zorlamaktır. Şüphesiz ki tüm çabaları boşunadır!

Kardeş Kürt halkı bu tür bir saldırganlıkla ilk kez karşılaşmıyor. Kürt halkı sermaye devletinin bu irade kırma operasyonlarına her defasında tok bir biçimde iradesine sahip çıkarak, onbinler halinde sokaklara çıkarak, tükenmek bilmeyen mücadele azmi, enerjisi, özgürlüğünü koparıp alma kararlılığı ve militan mücadelesi ile karşılık verdi. Bu kez de aynı yolu tutacaktır.

Kürt emekçileri!

Ne seçim, ne meclis, ne aldatıcı yeni açılm masalları, ne oyalamadan başka bir anlamı olmayan masabaşı müzakereler ne de hiçbir gerçek ve kalıcı hükmü olmayan yeni anayasa manevraları, bunların hiç biri çözüm değildir. Hiçbiri en doğal hakkınız olan özgürlük ve eşitlik talebinizi ve özleminizi gideremez. Çözüm sokaktadır, çözüm militan mücadelededir. Her şey bir yana, bugüne kədarki deneyleriniz de doğrulamıştır ki, resmi adı TC olan sermaye devleti yıkılmadıkça, Kürdistan gerçek manada ne özerk ve ne de bağımsız olabilir. Bunun dışındaki her çözüm aldatıcı, iğreti ve geçicidir.

Gerçek bir özerklik de, özgürlük ve bağımsızlık da sizin en doğal ve en meşru hakkınızdır. Tümüyü Kürt halkının iradesinin ifadesi olan gerçek, köklü ve kalıcı bir özerklik ve bağımsızlık ise ancak ve ancak, Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ile sağlanmış samimi ve içtenlikli bir ittifakın ifadesi birleşik bir devrimle elde edilebilir. Bir kez daha çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmedir.

Avrupa’da yaşayan yerli ve göçmen tüm uluslardan işçiler, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler!

Özgürlük ve eşitlik, tüm uygar uluslar gibi Kürt halkının da en doğal ve en meşru hakkıdır. Nedir ki, faşist Türk devleti Kardeş Kürt halkının özgür iradesini,

bunun, başta ayrı bir devlet kurma hakkı olmak üzere hiçbir biçimini tanımamaktadır. Bu yönlü her istemine bir öncekinden de acımasız operasyonlarla cevap vermektedir. Nitekim, günümüzde açılım masasına son verilmiş, geleneksel inkar ve imha siyasetine geri dönmüştür. Ve dahası, geçtiğimiz günlerde ilan edilen “Demokratik Özerklik” kararı bahane edilerek, Kürt halkına dönük topyekün bir saldırıya geçilmiştir.

Kürt özgürlük mücadelesi son derece kritik bir süreçten geçmektedir. Zaman birlik, kardeşlik ve eylemli dayanışma zamanıdır. Kürt halkıyla eylemli dayanışma ise, her zamankinden daha da yakıcı hale gelmiştir. Türkiye işçi sınıfı, emekçiler, ilerici ve devrimci güçler vakit geçirmeksizin kardeş Kürt halkının yatırdımına koşmalı, eylemli dayanışmanın içine girmelidir. Sermaye devletinin inadına, Kürt ulusal kendi kaderini tayin hakkı her zamankinden daha da sık ve daha da güçlü biçimde dile getirilmeli, bu hak için mücadele her zamankinden de içtenlikli biçimde yürütülmelidir.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak bir kez daha, kardeş Kürt halkının KKTH’nın kayıtsız şartsız savunucusu olduğumuzu, ona dönük faşist devlet terörünü, ırkçı-şoven saldırganlığı ve linç girişimlerini nefretle protesto ettiğimizi ve Kürt halkıyla eylemli her dayanışmanın içinde olacağımızı ilan ediyoruz. Yerli-göçmen tüm işçi, emekçi, ilerici ve



devrimcileri Kürt halkıyla enternasyonal dayanışma için seferber olmaya çağırıyoruz.

**Kahrolsun sömürgecilik!
Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!
Yaşasın halkların kardeşliği!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

**BİR-KAR / İşçilerin Birliği Halkların
Kardeşliği Platformu
18 Temmuz 2011**

“Yeni” CHP eski şovenizm

Silvan çatışmasının ardından burjuva siyasetinde ırkçı söylemler aldı başını yürüdü. Bu ırkçı-şoven koroda CHP de yerini aldı. Seçim sürecindeki göstermelik söylemlerinden hızla çarkederek Kürt sorununda diğer düzen partilerinden zerrece farkı olmadığını gösterdi.

Silvan’daki olayın ardandın Kılıçdaroğlu “hepimiz şehit olmaya hazırız” diyerek savaş çığırtkanlığı yaptı. “Bu süreçte hepimize görevler düşüyor, sokaktaki sade yurttaşından tepedeki cumhurbaşkanına kadar” diyerek milli birlik bütünlük edebiyatına sarıldı.

Dahası hemen ardından da süreç içerisinde CHP’deki tek çatlak ses olan Sezgin Tanrıkulu da susturuldu. Böylelikle “yeni” CHP’nin eskisinden bir farkı olmadığı kanıtlandı.

Savaş edebiyatının prim yaptığı burjuva siyaset aranesinde CHP’li Sezgin Tanrıkulu’nun Aynur Doğan’la ilgili yaptığı açıklama da CHP’den veto yedi. Tanrıkulu’nun, “herkesi barışın dilini konuşmaya” çağırdığı açıklaması Genel Merkez

tarafından iptal edildi.

Sezgin Tanrıkulu açıklamasını CHP Genel Merkezi’nin iletişim sistemi üzerinden yazılı olarak yaptı. Yazı gönderildikten 20 dakika sonra, genel merkez tarafından, “Kısa süre önce bu mailden Sezgin Tanrıkulu adına yollanan mail iptal edilmiştir. Lütfen dikkate almayın” uyarısıyla geri çekildi. Tanrıkulu’nun açıklamasında şu ifadeler yer alıyordu: “*Şimdi barışın dilini konuşmak mecburiyetindeyiz. Bu, boynumuzun borcudur. Son olaylarla beraber, birden Türkiye’nin dört bir yanında, savaş ortamı içine düşüverdik. Savaşın diliyle konuşmaya başladık.*”

CHP’nin en has özelliklerinden biri de Amerikan uşaklığıdır. Öyle ki Kılıçdaroğlu en büyük terörist devletin bakanı Clinton’la görüşmesinde aynı zamanda İsrail ile ilişkilerden duyduğu memnuniyeti ifade etmekten kaçınmadı. Aynı görüşmede “*terörle mücadelede ABD destek vermeyi sürdürmeli*” ifadeleriyle de halklara düşmanlığını gözler önüne serdi.

İrkçı saldırılara karşı ortak eylem

Son dönemde tırmandırılan ırkçı gericilik, Adana’da emek ve meslek örgütleriyle ilerici ve devrimci kurumlar tarafından 20 Temmuz günü protesto edildi.

İHD’nin çağrısını yaptığı eylemi Adana Barış Meclisi, DİSK, KESK, TMMOB, ATO, Halkevleri, Tunceliler Derneği, Alevi Kültür Dernekleri, TUHAY-DER, MKM, TZP, BDP, EMEP, EDP, ÖDP, ESP, Sosyalist Yeniden Kuruluş Parti Girişimi ve ÇHD örgütlerken BDSP, Halk Cephesi ve DHF de destek verdi.

İnönü Parkı’nda toplanan kitle “Barış istiyoruz! Savaşa ve linçlere karşı sesimizi yükselteceğiz!” pankartını açarak basın açıklaması gerçekleştirdi.

Artan ırkçı saldırılara vurgu yapılan açıklamada Silvan’da 20 Türk ve Kürt gencinin ölümüne sebep olanın çözümsüzlükte ısrar eden AKP hükümeti olduğu söylendi. Açıklama “*Hükümete düşen görev demokratik siyasetin kanallarını açacak düzenlemeleri acilen yapması ve askeri çözüm seçeneğinden derhal vazgeçmesi*” çağrısıyla sona erdi.

Faşist güruhlar sokaklara salındı!

Ümraniye ve Üsküdar'da saldırılar!

İstanbul'un Ümraniye ilçesinde 250-300 kişilik ükcü faşist ırkçı ve hakaret içeren sloganlarla parti binasını kuşattı. Binanın önünde uzun süre bekleyen faşist güruh, polise haber verilmesi üzerine dağıldı.

Dün gece saatlerinde BDP'nin Üsküdar'da bulunan ilçe binasına saldırı düzenlendi. Daha önce da 5 kez çeşitli saldırıların hedefi olan binanın bütün camları atılan taşlar sebebiyle kırıldı.

Mersin'de taşlı saldırı!

Mersin'de gerçekleştirilen eylemde faşist güruh Gençlik Kültür Merkezi'ne saldırdı. Kültür merkezinin yanındaki inşaatın taş ve molozları toplayan grup, bunları binaya fırlatarak binanın camlarını kırdı. Grup polisin gelmesi üzerine merkeze geçerek burada İstiklal Marşı okudu. Tekrar Kültür Merkezi'ne yürümek istemeleri üzerine polis faşistleri dağıttı.

Elazığ'da BDP binasına saldırdılar...

Kentte yürüyüş gerçekleştiren faşist güruh, ardından ırkçı sloganlarla BDP il binasına yöneldi. BDP'liler de parti binalarını korumak için bina önüne çıkınca taşlı sopalı kavga başladı. Olay yerine gelen polis BDP'lileri ve saldırganları uzaklaştırmak için gaz bombası kullandı.

Sakarya'da tabela yaktılar...

Kent Meydanı'nda yapılması planlanan yürüyüş öncesi ülkücü bir grup, BDP İl Örgütü'nün bulunduğu binaya saldırdı. Saldırı esnasında içeride kimsenin bulunmadığı parti binasının girmek isteyen saldırganlar, başarılı olamayınca kapıda bulunan parti tabelasını ateşe verdi. Ardından binayı taşladılar.

Bursa'da ırkçı sloganlar!

BDP il binasına gece saatlerinde saldırı düzenlendi. Kapıyı kıramadıkları için içeriye giremeyen saldırganlar BDP tabelasını söktüler. Ardından Kent Meydanı'nda toplanan ülkücü faşistler ırkçı sloganlar atarak parti binasına yürümek istedi. Polisin araya girmesiyle grup dağıldı.

Linç taburları sokakta!

Trabzon ve Aydın'da Kürt işçiler linç edilmek istendi.

Trabzon'da linç girişimi:

Trabzon'da inşaatlarda çalışan Kürt işçilere yönelik linç girişimi yaşandı.

Lokantada yemek yiyen 3 Kürt işçi, yakındaki Atatürk Parkı'nın açılışında İstiklal Marşı okunurken ayağa kalmadıkları gerekçesiyle yaklaşık 200 kişilik bir grubun saldırısına uğradıklarını ve yaralandıklarını aktardı.

3 işçi, Kürt işçilerin kaldığı kahvehaneye sığınırken saldırı burada da sürdü. 200 kişilik faşist güruhla yaklaşık 50 işçi arasında arbede yaşandı. Polisin işyerlerine bıraktığı işçiler, can güvenliklerinin olmadığı kaydetti.

Burjuva basın ise bu süreçte izlediği yayın Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

politikasına uygun olarak saldırı haberini Kürtlerden kaynaklı yaşandığı yalanıyla verdi. Saldırıyı meşrulaştırmak için Kürt işçilerin İstiklal Marşı ile dalga geçtiğini ve polise saldırdığını iddia etti.

Aydın'da Kürt işçilere saldırdılar:

Aydın'ın Germencik ilçesinde bir otel inşaatında çalışan Kürt işçiler bıçaklı saldırıya uğradı. Kürt işçilerinin anlatımlarına göre önceden planlanan saldırı için basit bir tartışma gerekçe gösterildi. Tartışmanın büyümesi üzerine diğer işçiler Kürt işçilere bıçakla saldırdı ve aralarında BDP Söke İlçe Başkanı Ertan Alkan'ın da bulunduğu üç kişi yaralandı. Jandarma ise saldırganlara müdühüle etmek yerine otelin 5. katında rehin kalan 60 Kürt işçiye taş atarak saldırdı. Çevreden kışkırtılan köylüler de Kürt işçilerin üstüne salındı.



Yoğunlaşan askeri operasyonların sonucunda Diyarbakır Silvan'da yaşanan çatışmada yaşanan asker ölümleri, şoven-saldırgan bir kampanyaya dayanak yapıldı.

Saldırıları 15 Temmuz'da başladı

Düzen sözcüklerinin kışkırtıcı açıklamalarından güç alan faşistler BDP binalarına saldırdı. BDP Konya İl binasını abluka altına alan 150-200 kişilik güruh ırkçı sloganlarla binaya saldırmaya çalıştı. Çevik kuvvet ise araya girmekle yetindi.

BDP Ankara İl Örgütü'ne molotoflu saldırı düzenlenirken, BDP Gemlik ilçe binasına taşlarla saldırıldı.

Elazığ'da aralarında ülkücü faşistlerin de yer aldığı bir grup BDP'lilere saldırdı.

BDP il binasının önüne gelen bir kişi, Türk bayrağı açarak BDP'lileri taciz etti. BDP İl Başkanı Mehmet Kılıçtepe bu kişiyle konuşmak isterken saldırgan Kılıçtepe'yi tekmeleyerek yere düşürdü.

Daha sonra ülkücü faşistler BDP'lilere saldırmaya başladı. Yüzlerce kişi slogan atarak BDP'lilere saldırmak istedi. Çevik kuvvet kalabalığı herhangi bir müdahalede bulunmadı.

BDP binalarına saldırı

17 Temmuz günü ülkenin birçok yerinde sokağa salınan faşist güruhlar provokatif saldırılarda bulundular. İstanbul, Ankara, İzmir, Antep, Konya, Samsun, Burdur gibi kentlerde "Teröre lanet" adı altında gerçekleştirilen provokatif eylemlerde BDP binaları hedef alındı.

Taksim'de silah kullanıldı!

Taksim Meydanı'nda toplanan faşist güruh Tünel'e, ardından da tekrar meydana yürüdü. Yol boyunca Galatasaray Lisesi, Yunanistan, Fransız ve Hollanda konsoloslukları faşist kudurganlığın hedefi oldu. Yürüyüşte ırkçı sloganlar atıldı.

Yürüyüşün devamında BDP ilçe binasına gelen faşist güruh, binaya taşlarla saldırdı. Parti binası içerisinde yer alan grubun dışarıya çıkmasıyla arbede yaşandı. Polis BDP'lilere cop ve gaz bombaları ile saldırdı. BDP İlçe Yöneticisi İlhan Kalkmaz, açılan ateş sonucunda sol kolunun dirsek kısmından yaralandı.

Caz festivalinde faşist kudurganlık

Kürt halkını hedef alan saldırılardan biri de 15 Temmuz günü İstanbul Caz Festivali'nde yaşandı. Festival kapsamında Harbiye Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde düzenlenen "Suyun Kadınları-Mujeres de Agua" adlı konserde, Kürt sanatçı Aynur Doğan Kürtçe şarkılarını söylerken faşist bir grup "Türkçe söyle!", "Şehitler ölmez, vatan bölünmez!" sloganlarıyla etkinliği provoke etmek istedi.

La Shica, Buika ve Sandra Carrasco isimli sanatçı ve grupların da yer aldığı "Suyun Kadınları-Mujeres de Agua" adlı konserde, Aynur Doğan Kürtçe şarkılarını seslendirdiği sırada faşist güruhtan yuhalama sesleri yükselmeye başladı. Hızını alamayan çapulcular, sahneye pet şişe ve sandalye fırlattılar. Faşist saldırı neticesinde konsere devam edemeyen Aynur Doğan sahneden inmek zorunda kaldı.

Doğan'ın ardından Buika sahne alırken, protestolar burada da devam etti. Faşist güruh İstiklal Marşı okudu.

Festivali organize eden İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV) ise yazılı bir açıklama yaparak yaşananların son derece üzücü olduğunu söyledi. Açıklamada, "Sanat ve kültürün birleştirici rolünün unutulmaması gerektiğini, sanatın dilinin evrensel olduğunu hatırlatmak isteriz" ifadelerine yer verildi.

Sermayenin saldırı stratejisi ortaya çıktı!

İşçi sınıfı mücadele stratejisini oluşturmalı!

Sermaye ve hükümetin işçi sınıfına yönelik saldırı “stratejisi” açığa çıktı. “Ulusal İstihdam Stratejisi” olarak adlandırılan ve 2009 yılından bu yana varlığı bilinen belge gizli tutulmaktaydı. Hemen tüm içeriği AKP’nin “ustalık” programında yer alan belge, Dünya gazetesi tarafından açıklandı. Belgede kıdem tazminatı hakkının gaspının yanı sıra, esnek çalışma, özel istihdam büroları ve bölgesel asgari ücret gibi oldukça ağır saldırı başlıkları bulunuyor.

Kıdem tazminatını gasp planı

Belgede kıdem tazminatı hakkının gaspedileceği açık biçimde ifade edilirken, gasp planı da ayrıntılarıyla ortaya konuluyor. Belgede kıdem tazminatının gaspının amacı, “işgücü piyasasının rekabet edebilirliğini arttırmak ve işletmeler üzerindeki mali yükü azaltmak” olarak açıklanıyor.

Plana göre mevcut kıdem tazminatı uygulamasına son verilerek, her bir işçinin bireysel hesabının olduğu kıdem tazminatı fonu oluşturulacak. Fona başlangıçta İşsizlik Sigorta Fonu’nun kaynakları aktarılırken, işçinin bu fondan yararlanmak için 10 yıllık bir kıdeme sahip olması gerekecek. 10 yılı dolduran işçi ise ancak fondaki hesabından kısmen para çekebilecek. Kalan bakiyesi de işten atılma durumunda değil, ancak emeklilik halinde ödenecek. Böylelikle sermaye işten atmanın önünde bir engel olan kıdem tazminatı yükünden kurtulmuş olacak.

Dahası var. Belgeye göre işçinin ancak yarım yamalak aldığı kıdem tazminatı miktarı da düşürülüyor. Öyle ki halen 1 yıl için 1 aylık ücret tutarında hesaplanan kıdem tazminatı turarının, 20 yıl için 6 ay olarak hesaplanması planlanıyor. Böylelikle kıdem tazminatları aynı zamanda kuşa da çevrilmiş olacak.

Esnek ve kurlsız çalışma düzeni kurulacak!

Saldırı stratejisinin diğer öne çıkan başlığı ise esnek çalışma uygulamalarıyla ilgili. Belgeye göre Avrupa’da uygulanan esnek iş modellerinin tamamını güvenceli esneklik kavramı altında Türkiye’ye taşınacak. Böylelikle kısmi süreli çalışmanın genel uygulama haline getirilmesi planlanıyor.

Bu hedef doğrultusunda yapılması hedeflenen değişikliklerden birisi, belirli iş sözleşmelerinin üst üste yapılmasına son vermek olacak. Mevcut yasada belirli süreli iş sözleşmeleri, ikinci kez yapıldığında otomatikman belirsiz süreli iş sözleşmesi haline geliyor.

Bu kadarıyla da yetinilmiyor, belgeye göre belirli süreli çalışma 25 yaş altı için daha da kolaylaştırılacak. İş paylaşımı, esnek çalışma modeli, uzaktan çalışma gibi esnek çalışma biçimleri için de yasal düzenlemeler yapılacak. Ayrıca genç işçilerin sömürüsüne yoğunluk verilecek. Zira belgede gençlerin işe girişlerini kolaylaştırmak adı altında 25 yaş altındakilere 4 ay süreli deneme çalışması getiriliyor.

ÖİB ile amele pazarları canlanacak!

Belgede yer alan düzenlemelerden biri de Özel İstihdam Büroları’nın faaliyetlerinin önünün açılması olacak. Daha önce torba yasada getirildiğinde yoğun tepkiler nedeniyle cumhurbaşkanının veto etmek zorunda kaldığı bu düzenleme ile modern amele pazarları oluşturularak kölece çalışma pekiştirilecek. Böylelikle aynı zamanda sendikal haklar ve toplu sözleşme düzeni el çabukluğuyla ortadan kaldırılacak.



Bölgesel asgari ücretle sömürü cennetleri oluşacak!

Saldırı strateji belgesinde “esnekleşme” başlığı altında planlanan düzenlemelerden bir diğeri ise bölgesel asgari ücret uygulaması olacak. Ülkeyi bölgelere ayırarak sermayeye ucuz (daha doğrusu bedava) işgücü imkanı tanıyacak bu uygulama ile hükümet tarafından belirlenen asgari ücretin dışında “yerel aktörler” bölgesel asgari ücreti belirleyecekler. Bu düzenleme aynı zamanda asgari ücretin de fiilen kaldırılması anlamına geliyor.

Asgari ücret ile ilgili bir diğer düzenleme ise asgari ücretin yaş sınırıyla ilgili. Şu anda 16 olan asgari ücret sınırı 18’e çıkarılacak. Böylelikle genç emek sömürüsünün önündeki bir engel daha kaldırılmış olacak.

Mesleki okullar özelleştiriliyor

Belgede sermayenin genç işgücüne ilgisi ve iştahını gösteren başka bir düzenleme ise mesleki okulların sermayenin ellerine bırakılıyor olması. Belgede bu,

“eğitim ile istihdamın güçlü bir ilişki içinde olması gerekir” biçiminde bir vurguyla gerekçelendirilirken, bu kapsamdaki mesleki eğitimin kademeli olarak özel sektöre ve/veya yerel aktörlere bırakılacağı belirtiliyor.

İşçi sınıfı mücadele stratejisini oluşturmalı

Belgede bu saldırılardan fazlası da var. Ancak burada sadece öne çıkanlar anlatıldı. Ama bu kadarı da onun ne denli büyük bir hak gaspı planı olduğunu fazlasıyla ortaya koyuyor.

Böylelikle de saldırı planlarının varlığı yokluğu tartışmasına böylelikle bir son nokta konulmuştur. Sermaye ve hükümetinin saldırı stratejisi tüm ayrıntılarıyla belgelenmiştir. Bu saldırılar işçi sınıfının canına okumak demektir.

Durum bu kadar açık olduğuna göre, işçi sınıfı ve sendikalarının bu noktadan sonra yapması gereken genel grev stratejisine bağlı bir mücadele planı oluşturmaktır. Bu düzeyde bir saldırı planına cüret edenlerin karşısında başka türlü bir mücadele başarılı olamaz. Bu nedenle mücadele görevlerinin bu denli açık olduğu bir aşamada, artık sendika yöneticilerinin başka her türlü iddiası işbirlikçiliğe ve ihanete kanıt sayılmalı, mahkum edilmelidir.

OSİM-DER’den topyekün direniş çağrısı

Sermaye örgütleri ve hükümetin gündeminde bulunan kıdem tazminatı hakkının gaspedilmesi ve esnek çalışma saldırısına karşı **OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER)** yazılı açıklama yaptı.

OSİM-DER’in açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

“Sermayenin saldırılarına karşı, işçi sınıfının topyekûn direnişini örgütlemek için kaybedecek zamanımız kalmamıştır. Genel direniş ve genel greve yürümek amacıyla adımları hızlandırmak tüm işçi ve emekçilerin sorumluluğudur. Fabrika komitelerimizden başlayarak ve çalıştığımız sanayi havzasındaki tüm fabrikalarla, tüm işçi kardeşlerimizle birleşmeyi amaçlayarak örgütlülüğümüzü güçlendirmeli, genel greve hazırlanmalıyız. Unutulmalıdır ki; çalışarak yaşamı yaratan ellerimiz, birleşip, kenetlendiğinde, işçi sınıfının “kaderini” değiştirecek, amansız sömürüyü ve zulmü durduracak kadar güçlüdür”

“Genel grev, genel direniş” çağrısı

Ümraniye’de sınıf devrimcileri, “ulusal istihdam Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

stratejisi” adı verilen kapsamlı saldırı paketini teşhir eden çalışmalarını sürdürüyorlar.

18 Temmuz Pazartesi günü, “Kıdem tazminatının gasbedilmesine, esnek üretimin yasalastırılmasına geçit vermemek için, genel grev, genel direniş! / OSİM-DER” ozalitleri, Dudulu, İMES, Madenler ve Sarıgazi’ye yapıldı.

Pazartesi ve Salı günleri ise işe giriş çıkış saatlerinde İMES A kapısında bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtımda, kıdem tazminatını gasbetmek için hazırlanan plan, kıdem tazminatı fonuna dair söylenen yalanlar teşhir edildi. İşçiler dağıtıma merak ve duyarlılık gösterirken, sordukları sorular ile de tedirginliklerini ifade ettiler. Bildiri dağıtımları, işçilerin işe geliş-gidiş güzergahlarında ve fabrika çıkışlarında hafta boyunca devam edecek.

Pazartesi akşamı, Sarıgazi Meydanı’nda gerçekleştirilen Kızıl Bayrak gazetesi satışında da, istihdam stratejisi adı verilen saldırı programı, işçi ve emekçilere anlatıldı.

Ayrıca Sarıgazili emekçiler, sermaye devletinin Kürt halkına yönelik saldırıları ve sokağa salınan faşist gruplar karşısında, “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarı ile birleşmeye çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Kıdem tazminatı hakkı gaspedilmek isteniyor....

Geçit vermeyelim!

AKP’nin yeni hükümet programı açıklandı. Programda kıdem tazminatı hakkı ile birlikte sınıfa yönelik bir dizi hak gaspı da yer aldı. AKP böylelikle “ustalık” döneminde sermayeye hizmette sınır tanımayacağını ortaya koymuş oldu.

Hükümet programının açıklanmasının ardından sendika bürokratları kıdem tazminatının gaspına yönelik hükümetin hesapları konusunda düşüncelerini dile getirmeye başladılar. İşçi sınıfının olası tepkisi nedeniyle tepkilerini gösteren sendika yöneticileri somut bir mücadele planı açıklamaktan ise uzak durdular. Konunun işçi ve emekçi yığınlar nazarındaki önemi dolayısıyla ise hükümet ve medya bir noktadan sonra saldırının üstünü kapatmaya, kıdem tazminatının kaldırılmadığı, sadece revizyondan geçirileceği gerekçesine sığınmaya çalıştı.

Saldırıları hükümet programında “işsizlikle mücadele” başlığı altında sıralanıyor. İlgili bölümde kıdem tazminatının gaspı, işçilerin büyük çoğunluğunun kıdem tazminatından yararlanmadığı ve kıdem tazminatının işletmelerin üzerinde ödeme baskısı oluşturduğu ifadeleriyle gerekçelendirilmeye çalışılıyor. Tüm bunlar belirtildikten sonra ise, “çalışma hayatının en önemli sorun alanlarının başında gelen kıdem tazminatları sorunu kazanılmış hakları koruyan ve bütün işçilerin kıdem tazminatını garanti altına alan bir yaklaşımla çözülecektir” deniliyor.

AKP hükümeti kıdem tazminatının gaspına ilişkin niyetini 2003 yılında açıkça ortaya koymuştu. Bu yaklaşım 2003 yılında çıkarılan iş kanununda da yer almıştı. Ancak sınıfın tepkisinden çekindikleri saldırıyı bugüne kadar hayata geçiremedi. Fakat son seçimde elde ettiği yüzde 50’ye yakın oy oranının rüzgarını da arkasına alarak sermayeyi kıdem tazminatı yükünden kurtarmak için düğmeye bastı. İşçi sınıfının canını yakan bu saldırıyı hayata geçirme cesaretini gösterebildi.

AKP kıdem tazminatının kayıt dışılığı arttırdığı tezinden hareket ediyor. Kıdem tazminatını sermaye için bir yük olmaktan çıkararak işgücü piyasalarının katılıklarını gidermekten söz ediyor. Böylelikle de işçilerin kolayca işten atılmasını engelleyen kıdem tazminatı da dahil tüm yüklerden kurtulmak istiyor.

Kıdem tazminatı bir fona devredilerek işlevsizleştirilecektir. Fonda toplanan paralar da tıpkı diğer fonlarda olduğu gibi kapitalistlerin hizmetine sunulacaktır. Sonuç olarak zorunlu tasarruf fonu konut edindirme fonu vb. nin başına ne geldiyse kıdem tazminatı fonunun başına da aynısı gelecektir.

Sendika ağaları satışa hazırlanıyor

AKP hükümeti programını açıkladıktan sonra “Üçlü danışma kurulu” toplantısını düzenledi. Çalışma



Sermaye basını sahibinin sesi!

Sermaye medyası sahibinin sesi olma misyonuyla hareket ediyor. Kapitalistlerin kıdem tazminatı yükünden kurtarılması saldırısına tam destek veriyor. Star gazetesi “kıdem tazminatı kaldırılmıyor tam tersine işverenler tarafından ödenmesi garanti altına alınıyor” diyerek kıdem tazminatlarının gaspını makul göstermeye çalışıyor. Oysa yapılmak istenen işçinin kıdem tazminatı hak ediş süresini 1 yıldan 10 yıla çıkarmaktır. Vatan gazetesi “**istifa eden işçinin kıdem tazminatı yanmayacak**” haberini flaş haber olarak sayfasına yansıttı. Milliyet ve Vatan gazetesinin internet sitelerine de aynı haber yansıdı. Sermaye medyası bu haberler yoluyla işçi sınıfını beklentiye sokmak, aynı zamanda kıdem tazminatının gaspına yönelik tepkiyi frenlemek doğrultusunda görevini icra ediyor.

toplantıdan duyduğu memnuniyeti “**çalışma hayatının önündeki bütün konuları rahathkla tartışabileceğimiz bir ortam yakaladık**” diyerek

Bakanı Faruk Çelik’in katıldığı toplantıya Türk-İş, DİSK, Hak-İş, TİSK temsilcileri de katıldı. Faruk Çelik lafi eğip bükmeden, hükümetin kıdem tazminatına ilişkin saldırı politikasını açıkça dile getirdi. Faruk Çelik

ortaya koydu.

DİSK ve Türk-İş kıdem tazminatlarına dokunulmasını genel grev gerekçesi olarak gördüklerini dile getiriyorlar. Ardından kapitalistlerin temsilcisi TİSK ve AKP hükümeti ile uzlaşmak için aynı masanın etrafında biraraya geliyorlar. Çalışma bakanının, sendika üyesi işçilerin gerçek sayısını açıklama tehdidi karşısında dut yemiş bülbüle dönüyorlar. Zira gerçek sendika üyesi sayısı açıklandığı koşullarda hiçbir sendikanın yüzde on barajını aşma şansı bulunmuyor.

Sendika ağaları işçi sınıfı üzerindeki etkilerini tümüyle yitirmemek için bir yandan mücadeleden bahsediyor, kıdem tazminatı saldırısını durduracakları havasını estiriyorlar. Öte yandan Kıdem Tazminatı Fonu’nu şirin göstermeye çalışıyorlar.

Kıdem tazminatı fonu büyük tehlikeleri içeriyormuş, fonun hayata geçmesi durumunda kıdem tazminatları 15 güne çekilecekmiş, işçi kıyımı artacakmış, işçilerin sendikalaşması nedeniyle ödeyecekleri bedeller ağırlaşacakmış, bunların hiçbiri sendika ağalarını zerre kadar ilgilendirmiyor. Sendika ağaları her zaman olduğu gibi ihanetçi rollerini yine oynayacaklardır. Çok sıkıştıklarında Ankara merkezli hava boşaltma eylemleri gerçekleştirerek nutuk atmakla yetinecekler.

Sendika ağaları kıdem tazminatının gaspına karşı geliyecek sınıf hareketini frenleme hedefine kilitlenmiş bulunuyorlar. Bilinen ihanetçi çizgilerini değiştirmeye hiç mi hiç niyetli değiller. Bunun için işçi sınıfının bu bürokratları beklemeden kıdem tazminatlarının gaspına karşı mücadeleyi yükseltmesi şarttır.

Bunun içinse saldırının kapsam ve niteliği konusunda işçi sınıfını aydınlatmak için harekete geçilmelidir. Kıdem tazminatının gaspı karşıtı platformların oluşturulması, fabrikalarda ve işçi havzalarında örgütlü mücadelenin yükseltilmesi için seferber olunmalıdır

Anlamaz sanıyorlar!

“Kıdem tazminatı iddialarına son nokta”, yandaş medyanın bu başlıkla sunduğu habere göre Çalışma Bakanı Faruk Çelik, kıdem tazminatının bakanlığın gündeminde olmadığını söyleyerek “kıdem tazminatı kaldırılacak” iddiasına son vermiş! Böylelikle de işçiler artık rahat bir nefes alabilirmiş...

Hükümet programında altı çizile çizile belirtilmesine rağmen bakanın bu sözleri şaşırtıcı, ama nedensiz değil.

“Kıdem tazminatı gündemimizde yok” diyen Bakan hemen devamında dediğini yalanlıyor. Kıdem tazminatının gaspını doğruluyor, ama bunun için önce sendikalarla oturup nasıl hayata geçireceğimizi kararlaştıracağız, vakti geldiğinde de duyuracağız diyor. Besbelli ki “kıdem tazminatı kaldırılıyor” diye işçileri uyandırmayın, galeyana getirmeyin diyor. Burjuva medya da bu haberciliğiyle gereğini yapıyor. İşçi sınıfını uyutmak için tüm bu gerçekleri göz göre göre çarpıtıyor.

Kayseri’de emekçiler piknikte buluştu

BDSP ve DHF’nin birlikte ön hazırlık çalışmalarını yürüttüğü Birlik ve Dayanışma Pikniği, 17 Temmuz Pazar günü gerçekleştirildi. Piknik çalışmaları 15 gün önce başlatıldı. Piknik hazırlık komitesi oluşturuldu ve pikniğe ilişkin planlamalar ayrıntılı olarak yapıldı.

Piknik, açılış konuşmasıyla başladı. Ardından sabah kahvaltısı gerçekleştirildi. Bir emekçi kadın söz alarak 31 Temmuz’da güvencesiz çalışmaya karşı gerçekleştirilecek olan sempozyum hakkında bilgilendirmede bulundu. Patronların işçilerin örgütsüz oluşundan faydalanarak saldırılarını yoğunlaştırdığı söylenerek işçilerin sigortasız, kurlsız, güvencesiz çalıştırıldığını belirtti.

Kayseri’de her 100 işçiden, 40’ının sigortasız çalıştığının ifade edildiği konuşmada, işçilerin sigortasızlık nedeniyle birçok sorunla boğuştuğu vurgulandı.

Şiirlerin okunması ve ödüllü bilgi yarışmasının ardından BDSP temsilcisi Kuzey Afrika’da yaşanan gelişmelere ilişkin bir sunum gerçekleştirdi. Sunumun ardından pikniğe katılan emekçiler düşüncelerini dile getirdiler.

Öğlen yemeğinin ardından da sohbetlerle devam eden pikniğe 60 emekçi katıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yalanlarla göz boyayıp dikensiz gül bahçesi yaratmayı hedefliyorlar...

Başaramayacaklar!

Sermaye devletinin, emperyalizme uşaklık, Kürt halkına inkar ve imha, işçi sınıfına sınırsız saldırılarıyla damgalanan bir haftayı geride bıraktık.

Hafa içerisinde sermaye devleti emperyalistlerin bir toplantısına daha ev sahipliği yaptı. Libya Temas Grubu İstanbul’da bir araya gelerek, Libya halkına karşı yeni kirli planlarını masaya yatırdı. Emperyalizme ileri taşeronluk yapabilmek için çırpınanlar Silvan’da çatışmada ölen askerler için timsah gözyaşları döktüler. Aynı günlerde sınıfa yönelik, “Ulusal İstihdam Stratejisi” adı verilen kapsamlı saldırı programının da ayrıntıları medyaya yansdı. Bu saldırı programının ilk adımları geçtiğimiz sonbaharda Torba Yasa ile birlikte uygulamaya sokulmuştu. Kıdem tazminatının gasp edilmesi, bölgesel asgari ücret uygulaması, istihdam büroları adı altında köle pazarlarının açılması, esnek üretim uygulamalarının yasalaştırılmasını kapsayan daha boyutlu bir saldırının hayata geçirilmesi için ise seçimlerin atlatılması beklenmişti. Seçimlerin ardından da beklenen oldu.

Sermaye hükümeti, bu uygulamaları hayata geçirmeye çalışırken, işçi ve emekçileri aldatmak, bilinçlerini bulandırmak için de her türlü yönteme başvuruyor. En büyük yüzüzlükle azgın saldırılarını zararsız göstermeye çalışıyor. Hatta işçi sınıfının tüm haklarını gasp eden uygulama ve yasaları, “devrim” olarak adlandırıyor.

Sermayenin hayallerini gerçekleştirmekte istikrarlı adımlar atan sermaye hükümetinin yardımına, bu kez de vakit kaybetmeden burjuva medya yetiştirdi. İşçi sınıfının kölelik halkalarına yenilerini eklemek üzere hazırlanan AKP programı ve istihdam projesini, bizler için “dikensiz gül bahçesi” yaratacak “devrimler” olduğu propaganda ediliyor. İşçi sınıfını kandırmayı amaçlayan yalanları, büyük bir yüzüzlükle, ballandıra ballandıra anlatıyor.

Geçtiğimiz yıllarda eğitimde ve sağlıkta da, benzer “devrimler” yapılmıştır.

Hatırlanacağı gibi, eğitimde yaptıkları “devrim” ile staj sömürsünün önü açılmış, sermayeye, genç, ucuz iş gücü sınırsızca sunulmuştur. Sağlıkta yapılan “devrimde” ise, sağlık hizmeti, parası olanın ulaşabileceği bir sektöre dönüştürülmüştür.

Recep Tayyip Erdoğan’ın meclis kürsüsünden sarf ettiği; “vatandaş istediği hastaneye rahatlıkla gidebilecek. Bizim önceliğimiz bütün vatandaşlarımız” sözlerinin aslında emekçilerin ceplerini hedef aldığı yasa geçtikten sonra daha net anlaşılmış oldu. İşçilerin, emekçilerin sırtından ilaç ve hastane ücreti olarak kesilen paraları eczacılar vezne görevi görerek topladılar. Eczacılar ve doktorlar bu yapılanlara tepki göstererek eyleme geçtiğinde ise, kitlesel eylemleri yansıtmak zorunda kalan haber kanalları, eylemlerin içeriğini ise gizleme yoluna gitti. “Beyaz önlüklüler mitingde- sağlıkta yapılan reformlara karşı eylem yapıyorlar” vb. diyerek geçiştirdiler.

Bugün yine aynı pervasızlık ile aynı yalan-dolanlara sarılan hükümet temsilcileri ve medya, kıdem tazminatının gaspının aslında emekçiler için çok iyi bir şey olduğunu, işsizliğe çare olacağını, “devrim” niteliği taşıdığını anlata anlata bitiremiyorlar. “İşten atılan işçinin kıdem tazminatını fon verecekmiş, fona sermaye belli bir ödeme yapacakmış...”, “Birçok kapitalist ülkenin vazgeçmek istediği (Fransa, İtalya, Yunanistan)

bugünkü sistemi, Türkiye sermayedarlarının koruyup kollaması mümkün değilmiş...” türünden açıklamalar ile işçi ve emekçilere; “*bak diğer büyük ülkeler, - hem de bunlar Avrupa Birliği üyesi devletler-bile bu tarz bir sistemden vazgeçiyorlar*” diyerek bilinç bulandırmaya çalışıyorlar. Bu tür kurnazlık ve “akıl oyunları” ile sahneye çıkarak, işçi ve emekçilerin at gözlüğü takmasını, böyle bir yasaya sessizce geçit vermesini istiyorlar.

Saldırı programını şirin göstermeye çalışanlar elbette; işçilere esnek üretimi dayatarak, çalışma yaşamını tamamen örgütsüzleştirmeyi ve kuralsızlaştırmayı amaçladıklarını anlatmıyorlar. İş bulamayan işçiye geçici işler ile sınırsız sömürüyü reva gördüklerinden, evden, çağrı üstüne çalışma, parça başı üretim uygulamaları ile sigortasız, sendikası çalışmaya mahkum edeceklerinden söz etmiyorlar. Kıdem tazminatı fonunu allayıp pullayanlar; İşsizlik fonunun kıdem tazminatı fonuna aktarılacağını, fonun işçi ücretlerinden kesintilerle

oluşturulacağını, üstelik her fırsatta sermayeye peşkeş çekileceğini, işçinin 10 yıl çalışmadan kıdem tazminatını alamayacağını, 10 yıl çalışmanın karşılığında ise sadece 6 aylık kıdem tazminatı alacağını gizliyorlar.

Sermaye; meclisi ve medyası ile biz işçi ve emekçilere azgınca saldırıyor. Son ölümcül darbeyi hem örgütlülüğümüze hem de işten atılınca yaşamamızı bir süre sürdürmemizi sağlayan kıdem tazminatı hakkımıza saldırarak indirmeye çalışıyorlar. Bizden önceki kuşakların dişi ile tırnağı ile kazandığı birçok hakkımız biz daha neye uğradığımızı anlayamadan gasp edildi. Elimizde kalan son hakkımız olan kıdem tazminatı hakkımızı sermayenin pençesine bırakmamak için ise, zaman kaybetmeden mücadele sahnesine çıkmak zorundayız. Fabrikalarımızda ve işyerlerimizde komiteler kurmalı, kıdem tazminatının gasp edilmesine karşı eylemler düzenlemeli, genel grev ve genel direnişi örgütlemek için birleşmeliyiz.

PETKİM’de işçiler fabrikaya kapandı!



İzmir Aliğa’da kurulu Petkim’de çalışan Petrol-İş üyesi işçiler kendilerini fabrikaya kapadı. 2011-2012 yıllarını kapsayan toplu iş sözleşmesi müzakerelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine bir dizi eylemle Petkim yönetimini uyarayan işçiler 18 Temmuz sabahı Aliğa Petkim Petrokimya’da eylem gerçekleştirdi. İşçiler sabah işe giriş saatinde gerçekleştirdikleri basın açıklamasının ardından işbaşı yapmadılar. Öğlene kadar iş bırakan işçiler Petkim’i uyardılar.

Petkim işçileri, 20 Temmuz günü ise eylemlerini bir adım ileriye taşıdı. İşçiler saat 16.00’da kendilerini fabrikaya kapadılar.

Tüm vardiyalardaki işçilerin katılımıyla süren eylemde 2100 işçi talepleri kabul edilene kadar fabrikayı terketmeyeceklerini belirtiyorlar. Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğangül de işçilerle beraber fabrika içerisinde.

Kızıl Bayrak’a konuşan Petrol-İş Sendikası Petkim İşyeri Baştemsilcisi **Ahmet Oktay** kararlı

olduklarını aktarırken, herkese yetecek ücret zammı ve tek tip ücret skalası istediklerini söyledi. Oktay eylemin talepler kabul edilinceye kadar süreceğini belirtti.

Eylemlerine yönelik tehditler konusunda da bilgilendirmede bulunarak, Petkim’in genç işçilere yüklendiğini fakat beraber bu saldırıyı göğüslediklerini aktardı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada işçilerin eylemi sürüyordu.

2077 Petkim işçisini kapsayan toplu iş sözleşmesi, 15 Temmuz tarihinde Petkim ve sendika arasında yapılan görüşmede de anlaşma sağlanamaması sonucu Yüksek Hakem Kurulu’na gönderilmişti.

Petkim’de anlaşma sağlanamayan ve uyuşmazlık tutanağında yer alan maddelerin büyük çoğunluğunu parasal konular oluşturuyor. Asıl anlaşmazlık ise ücret zammı konusunda yaşanıyor.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kamu TİS'leri ve sendikal ihanet gerçeği!

Kamu kesiminde yerel yönetimler hariç 101 işyeri ve işletmede çalışan 230 bin işçiyi kapsayan TİS süreci bir kez daha ihanete uğradı. Türk-İş bürokratlarının hükümet ve sermayeye hizmette kusur etmediği diğer dönemlerde olduğu gibi bir sözleşme dönemi daha oldukça “sessiz” bir şekilde bitirilme aşamasına getirildi.

Türk-İş ile hükümet arasında yapılan çerçeve anlaşmaya göre kamu işçilerine 2011’de yüzde 4 artı yüzde 4 zam yapılacak. Düşük ücretlilere 100-150 lira iyileştirme yapılacak.

Bu haliyle sözleşmenin işçilerin taleplerini karşılamadığı ortadadır.

Türk-İş bürokratlarının “işçi satıcılığı” pek çok örnekle tescillenmiştir. Kamu sözleşmelerinin kapalı kapılar ardında bitirilmesi bir gelenek olduğu için, bu dönemki sözleşmede de tabandan gelen bir müdahale olamadığından sonuç değişmeyecekti. Öyle de oldu.

Yaşanan tipik bir satış örneğidir. Ortada kirli pazarlıklar döndüğü de kesindir. Bunun bariz kanıtı, seçimler öncesi bitirilmesi beklenen sürecin seçimler sonrasına bırakılmasıdır. Bu, işçi hareketi adına Türk-İş ağalarının sermaye hükümetine verdiği önemli bir tavizdir. Kamu sözleşmeleri, sermaye hükümetinin işini kolaylaştırmak üzere sessizce ertelenmiştir.

Kamuda örgütlü işçi kesimi, sınıfın mevcut tablosu içinde görece en örgütlü kesimini oluşturuyor. Ne var ki sendikal bürokrasi bu kesimi harekete geçirmek yerine eylemsizliğe iterek atıl duruma düşürmüş, bu sözleşme dönemini bu şekilde sessizce yürütebilmiştir.

Kuşkusuz bu sonuçtan sermaye ve hükümeti oldukça memnundur. Zira kıdem tazminatı gaspına ilişkin saldırının gündemde olduğu bu dönemde talepleri için ayağa kalkmış bir işçi bölümü, bir kıvılcım etkisi gösterebilirdi. Hak alma bilinci grev iradesiyle birleşebilirdi. Bu da diğer sınıf bölüklerine “kötü” örnek olabilir ve tutum genelleşebilirdi. Bundan dolayı da sendikal bürokrasinin bu dönemki ihanetinin ayrı bir işlevi bulunmaktadır.

Sendika ağaları kuşkusuz bu görevlerinin karşılığını almaktalar. Bunun son örneği meclise taşınan konfederasyon başkanlarıdır. Ayrıca bunun dışında başka pazarlıklar da bulunmaktadır. Kamu sözleşmelerinin imzalanmasından birkaç gün önce Mustafa Kumlu’nun yaptığı açıklamalarda bunları görebilmekteyiz.

Açıklama, sendika ağalarına da dokunan işkolu istatistikleri ile ilgilidir. Açıklamasında Türk-İş bürokrasisinin başı Mustafa Kumlu, işkolu istatistiklerinin SGK verilerine göre yayınlanmasının ertelenmesiyle ilgili TBMM’de değişiklik yapılmasını umduğunu hükümete bildirmiştir. Zira işkolu istatistikleri, yasa (2821 ve 2822 sayılı yasalar) değişmeden yayınlanırsa birçok sendika toplu iş sözleşmesi yapabilme yetkisini kaybedecektir. Çünkü sendikaların toplu iş sözleşmesi yapabilmesi için yüzde 10 barajını aşmaları gerekmektedir.

Kumlu’yu endişelendiren üye aidatlarının kaybı, ayrıcalıklı konumlarının sarsılmasıdır. Zira uzun süredir kamuda özelleştirmeler eliyle işçi sayısı erimekte, azaltılmaktadır. Sadece son 8 yıldır kamuda işçi sayısı 700 binden 230 bine düşmüştür. Buna şimdiye kadar ses çıkarmayanlar, sendikal ayrıcalıklarından olma ihtimali somut bir gerçeğe dönüştüğünde, bir uşak ruhuyla hükümetle pazarlık

zemini aramaktadır. Sermaye hükümeti de sendikaların örgütlenme çalışmasına girmeden hazır üye aidatlarıyla saltanatlarını sürdürdüklerini gayet iyi biliyor. Hele de kamuda “hazır” üyelerle sendika koltuğuna oturan ve uzun yıllar saltanat süren Kumlu gibileri şahsında sendikal bürokrasi, koltuklarını sarsma tehdidi altında sermaye hükümeti karşısında giderek küçülüyorlar.

Göz önünde olanlar dışında daha pekçok kirli pazarlığın kapalı kapılar altında yapıldığı muhtemeldir. Yani gündemde olan kıdem tazminatı hakkının da Türk-İş bürokrasisi tarafından herhangi bir pazarlığa kurban gitmeyeceğine dair bir garanti yoktur. Çünkü ayinesi iştir kişinin lafına bakılmaz.

Uzun süredir kapıda bekleyen bu saldırının karşısında sadece “grev nedeni sayarım” demek dışında hiçbir somut adım atmayan ve çaba harcamayan bu satışta tescilli ağanın samimiyetine güvenilmez. Kamu sözleşmesi için bile bir kez olsun “grev” kelimesini ağzına almayan bir konfederasyon başkanının elbette ki bu sözlerinin inandırıcılığı yoktur.

Şimdiye dek olduğu gibi her önemli saldırıda yaptıkları gibi yine aynı satış senaryosu oynanacaktır. Ardından ara formüller de uzlaşılarak işçi sınıfı “ikna edilecektir.” Kumlu’nun açıklamalarında şimdiden bunun sinyalleri görülmektedir.

Kumlu yukarıda bahsedilen açıklamanın arasında, hiçbir hükümet döneminde “kıdem tazminatı kaldırılın” ifadesiyle karşılaşmadıklarını belirtmekte, bugün de hükümet programında “kıdem tazminatının



kaldırılacağına” ilişkin bir ifadenin bulunmadığını, bu konuda bir “fon” oluşturulmasının düşünüldüğünü belirtmektedir. Bu satışın kılıfını şimdiden hazırlamak demektir.

Büyük bir ihanetin eşiğinde olduğumuz ortadadır. Yapılması gereken sendikal ihanete karşı uyanık olmak ve buna geçit vermemektir. Bu nedenle öncü işçi ve emekçilere önemli görevler düşmektedir. Sendikaları sermayenin saldırılarına karşı birer savaş mevzisine dönüştürmek, tabandan gelen örgütlü güçle grev silahını kuşanma iradesi göstermek gerekmektedir. Sermayenin saldırılarını püskürtmenin ve sendika ağalarını defetmenin başka bir yolu yoktur.

Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri Doğanül ile konuştuk...

“Mücadeleye devam edeceğiz”



Kamuda 230 bini aşkın işçiyi kapsayan sözleşme süreci 19 Temmuz günü anlaşmayla sonuçlandı. Süreci büyük bir sessizlik içerisinde götüren Türk-İş yönetimi yeni bir ihanete daha imza attı. Sözleşmeye ilişkin görüşlerini aldığımız Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri **İbrahim Doğanül** de, sürecin oldu bittiye getirildiğine dikkat çekiyor. Mücadeleye devam edeceklerini söylüyor.

Petrol-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri İbrahim Doğanül: Geriye dönüp baktığımızda bu Türk-İş yapısından, mücadelesiz geçen dönem itibarıyla daha fazlasını beklemek boşunadır. Türk-İş, seçim sürecini sessizce geçirip hükümete destek vermeyi kendisine ilke edinmiş bir anlayışa sahip. Bugün artık ikili görüşmelerle belli bir noktaya geldikten sonra Koordinasyon Kurulu’nu toplayıp

oradaki sendika başkanlarının fikirlerini alıyor. Ne yapayım? İmzalayayım mı? diye soruyor.

Zaten bugün grev hakkı olan sendikaların işçileri greve, mücadeleye hazırlama süreçleri de söz konusu değildir. Teknik açıdan baktığımızda ise kamu sözleşmelerindeki beklenti, en azından kendi adımıza, yüzde 4 veya 5 mi olurdu ziyade düşük ücretli işçilerin, daha doğrusu ücret sistemi olmayan işyerlerinde ücret sisteminin oluşturulması yönündeki talebin ne kadar karşılandığı daha önemliydi. Gördüğümüz kadarıyla her zaman olduğu gibi düşük ücretlilere bir iyileştirme yapılıyor. Onun dışında sistemle ilgili (işe giriş ücretinin tespiti vs) hiçbir şey gözüküyor. Yine günü kurtaran, paryatif çözümler üzerinde bir mutabakat söz konusu. Bu yüzden biz sıkıntılıyız. Çünkü biz örgütlü olduğumuz kamu işyerlerimizde çalışan 6200 üyemizle ilgili (özellikle TPAO ve BOTAS) yüksek beklentiler içindeydik. Kamu İşveren Sendikası, hükümetle Türk-İş’in anlaşmasından sonra bizi şu anda başka bir süreç bekliyor. Çünkü Koordinasyon Kurulu’nun yaptığı şey bir çerçeve anlaşma. Bu çerçeve anlaşma bittikten sonra her sendika Kamu İşveren Sendikası ile ayrı ayrı sözleşmeler imzalıyor. Biz yine kendi işyerlerimize özgü problemlerimizi çözebilmek için mücadeleye devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Temmuz Ayı Toplantısı Sonuçları...

Değerlendirme ve kararlar

MİB MYK Temmuz ayı toplantısı gerçekleştirildi. Toplantının gündemi şu ana konu başlıklarından oluşuruldu:

- Sınıfa yönelik genel saldırılar ve görevler
 - Birleşik Metal’de genel kurullar süreci üzerine değerlendirme
 - Direnişler üzerine değerlendirme
 - Irkçı-şoven saldırılar üzerine değerlendirme
- Bu başlıklara ilişkin yapılan değerlendirmeler ile çıkarılan sonuçları şöyle özetleyebiliriz:

- Sınıfa yönelik genel saldırılar ve görevler:

1. Toplantının ağırlıkla tartışılan gündemi kıdem tazminatı ve diğer önemli hakların gaspıyla ilgili saldırı hazırlıkları oldu.

AKP’nin “ustalık” dönemi programında kıdem tazminatı hakkının gaspından iş yaşamında sınırsız esneklik ve kualsız sömürünün önünü açacak olan ağır saldırılar var. Grup TİS sürecinde MESS’in atf yaparak ellerini ovuşturduğu saldırılardır bunlar. Eğer bu saldırılar hayata geçerse sermaye karşısında elimizdeki son haklarımızı ve mevzilerimizi de kaybedeceğiz. Son derece ağır ve hayati olan bu saldırı yasaları işçi sınıfını kavgaya davet etmek demektir. İşçi sınıfının ise bu daveti kabul etmek dışında başka bir seçeneği bulunmuyor.

2. Böyle bir kavgada başarılı olmanın yolu genel grevden geçiyor. Çünkü işçi sınıfının sermaye ve uşaklarına karşı en etkili silahı üretimden gelen gücüdür. Kazanmak için bu gücü kullanmak zorundayız. Öyleyse bugünden bu gücün en etkili bir biçimde kullanılması için hazırlıklara başlamalıyız. Oyalanmanın, beklemenin bir yararı yoktur. Gün mücadele günüdür. Vakit kaybetmeden bu düzeyde bir mücadeleye hazırlanmak için harekete geçmeliyiz.

3. Sermaye ve uşaklarına en etkili darbeyi genel grevle vurabiliriz. Ancak bu mücadele tek bir büyük darbeden oluşmayacaktır. Mücadeleye hazırlanmak, saflarımızı toparlamak, kararlılığımızı göstermek, eylem kapasitemizi geliştirmek ve mevzi mevzi mücadeleyi büyütmek için bulunduğumuz tüm alanlarda eylemli mücadeleyi yükseltmeliyiz.

4. Bu yönde yapılacak hazırlıkların ilk adımında tüm kardeşlerimizi uğradığımız saldırının kapsamı ve yaratacağı sonuçlar konusunda aydınlatmalı ve mücadele ruhuyla donatmalıyız. Bu amaçla hazırlanılacak araçları etkili biçimde kullanmalı, konuyu fabrikalardan başlayarak her yerde tartıştırmalı, yapılacak tartışmalardan da güçlü bir mücadele iradesi yaratmayı hedeflemeliyiz. Bu çerçevede MYK en kısa sürede bir bildirinin hazırlanmasını kararlaştırmıştır. Ayrıca konuyla ilgili uyarıcı ve mücadeleye çağırıcı çeşitli materyaller de en kısa sürede hazırlanacaktır.

5. Bu düzeyde bir mücadeleyi başarıyla omuzlamanın yolu bir ordu gibi birleşmekten geçiyor. Bunun anlamı her düzeyde örgütlenmek demektir. Fabrikalarda, havzalarda, kentlerde komite ve birlik zeminlerinde yan yana gelmeliyiz. Sermaye ve işbirlikçilerine karşı kararlı bir mücadeleyi verebilenin yolu işçi sınıfının taban örgütlülükleri yoluyla inisiyatif göstermesine bağlıdır.

6. Sermaye ve hükümetine karşı mücadelede başarılı olmak için içimizdeki hainlerden kurtulmalı, onların olası ihanetine karşı şimdiden hazırlıklı olmalıyız. Üst kademe sendika bürokratları bu



saldırıdan haberleri olmalarına rağmen bugüne kadar sınıfı uyarmaktan dahi geri durdular. Bundan sonra da saldırının hayata geçmesi için işbirliklerini sürdüreceklerdir.

Ancak onların bu tutumları alt kademe bürokratlar için bir mazeret olamaz. İşçi sınıfı bu bürokratları mücadele görevlerini üstlenmeye zorlamalı, yapmadıklarında da hesap sormayı ihmal etmemelidir. Dolayısıyla en başta da Birleşik Metal yönetiminin nasıl bir tutum alacağı merak konusudur.

Tüm bunlarla birlikte unutmamak gerekir ki, sürecin tüm bir seyrini işçi sınıfının tabandan bağımsız hareket etme yeteneği belirleyecektir. Bu nedenle sendika bürokratlarından bağımsız olarak işçi sınıfının inisiyatif göstermesi ve her koşulda buna dayanması mücadelenin geleceğini tayin edecektir.

- Birleşik Metal’de genel kurullar süreci üzerine değerlendirme:

- Birleşik Metal genel kurul süreci iki şubede yapılan genel kurullarla başladı. Her iki şube genel kuruluna da bürokratizm ile devrimci sınıf inisiyatifleri arasında gerilim ve mücadele damgasını vurdu. Birleşik Metal’in üst kademe bürokratları ile 1 Nolu Şube yönetimi şahsında gösteren gerici bürokratik anlayış, devrimci sınıf sendikacılığı çizgisinde yapılan eleştirilere karşı açık bir gericilik ve yasakçılık biçiminde kendisini gösterdi.

Fakat tüm yetersizliklerine ve imkansızlıklarına rağmen devrimci sınıf çizgisini savunanlar bu bürokratlara boyun eğmedi. Yarattığı sonuçlardan bağımsız olarak yapılan her iki genel kurulda devrimci sınıf sendikacılığının bayrağı yükseltildi. Böylelikle metal işçisinin icazetçi bürokratik sendikacılık karşısında seçeneksiz olmadığı gösterilmiş oldu. Meydanı boş sanan bürokratların tahammülsüzlüğü ve saldırganlığı da bundandır.

- MİB MYK önceki toplantılarında genel kurullara ilişkin politikasını, iki temel hedef üzerine oturmuştu. Bunlardan birincisi genel kurulları, MESS grup TİS sürecinde ve bir dizi direniş şahsında görülen işbirlikçi-icazetçi sendikacılık anlayışıyla hesaplaşmak, ikinci olarak da bu anlayış karşısında devrimci sınıf sendikacılığı ilkelerini yükseltmek, olabildiğince ilerici-öncü işçileri bu ilkelere kazanmaktı. Böylelikle sendikalarımızı devrimci sınıf çizgisine kazanmak doğrultusunda adımlar atılabilirdi. Şu haliyle tüm bu bakımlardan yetersiz olsa da çok

önemli kazanımlar elde edildiğini tespit etmek gerekir.

Özellikle 1 Nolu Şube Genel Kurulu’na yapılan müdahale ve bu hedefler doğrultusunda kazanılan mevziler gelecek açısından umut vericidir. MYK bu anlamlı ve başarılı müdahaleyi selamlamakta ve deneyimlerini paylaşmak üzere yerel birimleri göreve davet etmektedir.

- MYK belirlenmiş bulunan politikalar doğrultusunda bundan sonra gerçekleştirilecek olan diğer genel kurullara da aynı azim ve kararlılıkla, dahası deneyimlerin ışığında daha etkili müdahalelerde bulunmak üzere hareket etmeye çağırılmaktadır.

- MYK ayrıca bu vesileyle, bu yolda mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt veren ve sermayeyi yenebilecek güçte bir sendika için tüm ilerici ve öncü metal işçilerini devrimci sınıf sendikacılığı çizgisinde birleşmeye ve geleceği kazanmak için birlikte yürümeye çağırılmaktadır.

- Direnişler üzerine değerlendirme:

- İşçi sınıfı bölükleri mevzilerde direnmeye devam ediyor. Haklarını ve onurlarını savunuyor. Mevzi direnişlerin en yoğun olduğu işkollarının başında gelen işkolumuzda ise şu an GEA, MAS-DAF, Casper, Legrand direnişleri devam ediyor. Bu direnişler içerisinde GEA direnişi militanlığıyla öne çıkarken, Legrand direnişi sendikal bürokrasiye karşı olması dolayısıyla büyük anlam taşıyor. MYK işkolumuzdaki direnişler başta olmak üzere mevzilerde zor şartlarda devam eden direnişlerle dayanışmanın altını bir kez daha çizmekte ve tüm sınıf güçlerini dayanışmayı yükseltmeye çağırılmaktadır.

- Irkçı-şoven saldırılar üzerine değerlendirme:

MYK ayrıca son günlerde Kürt halkına yönelik devlet tarafından yoğunlaştırılan şoven ve ırkçı kampanyayı da gündemine almıştır. İşçi sınıfını bölen ve halklar arasına düşmanlık tohumları ekmeye yönelik devlet tarafından tezgahlanan bu politikaları mahkum eden MYK, Kürt halkının meşru hak taleplerini desteklemekte ve “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltmektedir. MYK bu bilinçle tüm metal işçilerini emperyalizm ve sermaye karşısında eşit-özgür ve sömürsüz bir ülke için omuz omuza mücadeleye çağırılmaktadır.

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

15 Temmuz 2011

GEA'da kanunsuz lokavt



GEA Klima'da sendikalaşma mücadelesi veren işçileri işten atan ve işçilerin üzerine çeteleri salan GEA yönetimi şimdi de kanunsuz lokavt ilan etti.

Gece vardiyasında çalışan işçileri fabrika dışına atan GEA patronu, sabah vardiyasında da işçileri içeri almadı. Polis barikatıyla fabrika girişini kapattırdı.

Birleşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamada GEA Klima işverenin, 19 Temmuz tarihi itibarıyla fabrikaya gelen tüm işçileri işbaşı yaptırmayıp işyerini polis kontrolüne bıraktığı ve üretimi durduğunu ifade edildi.

Fabrikanın polis barikatıyla kapatılmasına dikkat çeken sendika şunları söyledi: "Haklarını almak için fabrika önünde bekleyen işçileri cezalandırmak için tüm işçileri kapının önüne koyan işveren karşısında boynu kıldan ince olanlar, işsiz kalan işçilere karşı fabrikayı koruma görevini ise kolaylıkla üstlenebiliyorlar"

GEA'da direniş kararlılığı

Fabrikadaki tüm işçilerin işten atılması ile birlikte 58 kişi kapı önündeki bekleyişlerine Birleşik Metal'in bölgede örgütlü bulunduğu fabrikalardan gelen desteklerle devam ediyorlar. GEA işçileri süreçle ilgili düşüncelerini Kızıl Bayrak ile paylaştılar.

1. işçi: Pazartesi günü çalıştık her zamanki gibi.



Salı günü servisi bekledik ve servis gelmedi. Kendi imkanlarımızla işyerimize geldik ve kapı önünde bekleyen polislerden fabrikaya giremezsiniz yanıtını aldık. Memurlar ya da başka muhatap olacağımız kimse yoktu fabrika içerisinde. Saat 1.00 gibi fabrika avukatı geldi ve polislerle konuştu. Sonrasında hepimizin iş akdinin feshedildiğini öğrendik. Bir gün önce birkaç arkadaşımıza işten çıkarıldıklarını söylemişler ama bize söylemediler. Alman temsilcilerden birileri geldiği zaman zaten fabrikada bizim lehimize hiçbir şey olmaz. Tüm amacımız işimize geri dönmek. Şimdi burada zaten 49 gündür direnen arkadaşlarımızın yanındayız ve işimize geri dönene kadar buradayız.

2. işçi: Bizim fabrika son dönem birçok önemli şirketin işlerini aldı. Bunlar varken zaten iş yok diyemez. Şu an beyaz yakalılardan 2-3 kişi çalışıyor içeride ve yarım kalan işleri tamamlıyor. Bizim burada olma sebebimiz hiçbir şekilde performans düşüklüğü, kötü çalışma değildir. Aramızda 3 yıl 14 10 yıl arasında bu fabrikada çalışan arkadaşlarımız var. Kötü çalışıyorsak bu kadar yıl neden tuttu bizi. Biz birbirine bağlı işçileriz. 1 Mayıs'a 65 işçiden 60'ı gitti. Zaten bütün fabrikalarda sendikalaşmaya karşı bir saldırı var. Ve bizim fabrikamızdaki birliğimize ve örgütlülüğümüze yönelik bir saldırının sonucu işten çıkartıldık. Avrupa İşçi Konseyi burada olacak. Sürekli desteğe gelenler oluyor. Bizler de burada sermayenin kölesi olmamak için bekliyoruz.

Kızıl Bayrak / Gebze

Gebze polisi patronların hizmetinde

Birleşik Metal-İş üyesi G.E.A işçilerinin karşılaştığı polis destekli patron saldırıları ise bölgede ilk defa yaşanmıyor.

Yakın süreçte bölgede yaşanan işçi eylemleri ve direnişlere yönelik patron saldırılarında Gebze polisi patronların değnekçiliğini yapıyor.

Gebze'de kurulu ÇEL-MER Çelik'te işten atılan işçilerin mücadelesi defalarca kez patron talimatıyla sindirilmek istendi. Hakları için fabrika işgali gerçekleştiren Birleşik Metal-İş üyesi **Çel-Mer işçileri**, kapı önündeki direnişleri sırasında da patronun talimatıyla gözaltına alındılar. Hızını alamayan Gebze polisi, devrimci güçlerle işçiler arasındaki bağları zayıflatmak için tehdit ve tacizleri devreye soktu. Öncü işçilerin evlerine tek tek giden sivil ve resmi polisler işçileri tehdit etti.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) kurulu **KDS Pres Döküm AŞ**'de işten atılan işçiler fabrika önünde gözaltına alındı. Patronun talimatıyla

fabrika önünde gelen jandarmalar direnişçi işçileri gözaltına aldı.

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu **Legrand** fabrikasında işten atılan DİSK/Birleşik Metal-İş üyesi işçiler 1 Temmuz günü fabrika önüne gelen polisler tarafından ifadeleri alınmak üzere karakola götürüldüler.

İşçilerin kapı önündeki direnişini hazmedemeyen patron, "fabrika önündeki düdüklü protestoyu, slogan atılmasını, çimlere basılmasını ve içeride çalışan işçilerin huzurunu kaçırmaları"nı gerekçesiyle şikayette bulundu.

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu **Mutaş Demir Çelik**'te Birleşik Metal-İş üyesi işçiler patron talimatıyla gözaltına alındı. Fabrika önündeki bekleyişe tahammül edemeyen Mutaş patronu, işgal eylemi gerçekleştiren işçileri, talimat verdirerek gözaltına aldırdı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Direniş çadırına saldırı

PTT taşeron işçilerinin direnişi, yönetimini ve kolluk güçlerini rahatsız etmeye devam ediyor.

PTT işçileri Rıza Soylu ve Cafer Kalağ'ın 11-12 Temmuz tarihlerinde PTT Genel Müdürlüğü ve TBMM önündeki eylemlerini fırsat bilen kolluk güçleri 13 Temmuz akşamı AVPİM önündeki barakayı kaldırttı.

Saldırıya ilişkin gazetemize konuşan **PTT işçisi Cafer Kalağ**, saldırının PTT yönetiminin talimatıyla yapıldığına emin olduklarını söyledi. Ankara'da gerçekleştirdikleri eylemlerin basın ve kamuoyunda yankı uyandırmasının PTT yönetiminde büyük rahatsızlık yarattığını belirten direnişçi işçi, direniş çadırına yönelik saldırının asıl nedeninin bu olduğunu sözlerine ekledi.

Kalağ'ın aktarımlarına göre, barakanın tahtalarını akşam saatlerinde parçalayan polisler, barakanın etrafındaki "İşimizi geri istiyoruz!" ve "Taşeron işçiler kadroya alınsın" yazılamalarının üzerine de beyaz boyayla kapattılar.

Saldırının polis tarafından yapıldığını belirten Cafer Kalağ, bu iddiasını şöyle gerekçelendirdi: *"Barakayı polisin kaldırdığı oldukça açık. Eğer bu çadırı belediye kaldırmış olsaydı, biraz ilerideki köprü altına yapılan yazılamaların da kapatılması gerekirdi. Barakanın tahtalarını kırıp PTT lojmanlarının bahçesine atmışlar. 14 Temmuz sabahı direniş yerine geldiğimde çadırın dağıtıldığını gördüm. Bu işin peşini bırakmayacağız"*

Kotlik Bayrak / Topkapı

Direnişçi işçilere ÖGB saldırısı

Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde direnişlerini sürdüren Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, 15 Temmuz sabah saatlerinde saldırıya uğradı. Sabah saat 06.30'da gerçekleştirilen saldırıda ÖGB, direniş çadırını söküp işçilerin eşyalarını gasbetti. 3 işçinin çadırda uyuduğu sırada gerçekleştirilen saldırıda pankartlara, flamalara ve özel eşyalara el konuldu.

Bu tür saldırılarla direnişleri boyunca karşı karşıya kalan işçiler direnişlerine hastane bahçesinde oturma eylemi yaparak devam etti.

Direniş ateşi korkutuyor

Kölelik dayatmalarına ve örgütsüzlüğe karşı Tuzla'da yakılan direniş ateşi asalak patronları ölesiye korkutuyor. Sadece işlerine geri dönmek için değil, havzadaki örgütsüz işçilere yol göstermek için direnişlerini sürdüren Kubatoğlu/Fıratpen işçileri Cafer Timtik ve Ceyhan Yılmaz'ın, Neda Elektrik işçilerine yaptığı mücadele çağrısı patron ve yalakaları tarafından tahammülsüzlükle karşılandı.

Kubatoğlu/Fıratpen fabrikasının hemen yanındaki Neda Elektrik'te geçtiğimiz hafta yaşanan işten atma saldırısına karşı fabrikada çalışan işçileri örgütlenmeye ve mücadeleye çağırarak direnişçi işçileri patronun yalakaları engellemeye çalıştı. 13 Temmuz günü kapı önünde gerçekleştirilen bildiri dağıtımını engellemeye çalışan ustabaşları, dağıtılan bildiriye yırtmak isterken direnişçi işçi Cafer Timtik'in üzerine yürüdüler. Buna rağmen kararlılıkla süren dağıtım boyunca, Neda işçilerine örgütlenme çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Mas-Daf'ta engeller aşıldı



Patronların emrindeki Düzce polislinin ve jandarmanın direnişçi işçilere yönelik baskı ve terörüne karşı kararlılıklarını koruyan işçilerin mücadelesi sonuç verdi.

Mas-Daf Makina'da işten atılan ve direnişlerini sürdüren **Birleşik Metal-İş** Sendikası üyesi işçilerin 19 Temmuz günü Düzce'den başlatmak istedikleri Ankara yürüyüşüne gözaltı terörüyle yanıt veren jandarma, yürüyüş kararlılıklarını koruyan işçiler üzerindeki ablukasını sürdürdü. İşçilerin kararlı duruşu Düzce Valiliği'ne ve kolluk güçlerine geri adım attırdı. Kocaeli, Düzce ve Adapazarı'ndan metal işçilerinin desteğini alan Mas-Daf işçilerinin kararlı mücadelesi barikatları kaldırdı ve Ankara yürüyüşü başladı.

Bir günde üç kez gözaltı

19 Temmuz günü üç defa gözaltına alınan ve karakolda ifadelerinin alınmalarının ardından serbest bırakılan işçiler yürüyüş kararlılıklarını korudu.

Gece 24.00'e kadar gözaltında tutulan işçiler Birleşik Metal-İş yöneticileri 20 Temmuz sabahı erken saatlerde Mas-Daf Makine önünde toplandılar. İşçilerin kararlılığı valiliğe ve jandarmaya geri adım attırdı.

Saat 12.00'de fabrika önünden yürüyüşe başlayan işçilere sendika yöneticileri de eşlik etti. 10 gün sürmesi planlanan yürüyüşle dayanışma amacıyla çeşitli bölgelerde karşılamalar yapılacaktır.

Schneider işçileri nöbetteydi

Schneider Elektrik'in Türkiye'deki fabrikalarında sendikal hak ve özgürlükler için mücadele eden işçiler 24 saat boyunca fabrikalarını terketmedi.

Schneider'in Manisa, İzmir/Çiğli, Koceli/Gebze ve Çayırova'da kurulu 4 fabrikasında çalışan 1000 işçi 20 Temmuz günü saat 15.00'ten 21 Temmuz saat 15.00'e kadar 24 saat süreyle fabrika içinde "nöbet

tuttu"

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Schneider yönetimine, "Artık Schneider Elektrik işçilerinin sabrının sınırına gelindi" uyarısında bulunuyor. Sendika, işçilerin tavrının Schneider yönetiminin uzlaşmaz tutumuna yönelik son bir uyarı olduğu hatırlatmasını yapıyor.

Taksim'de sınıf dayanışması

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde işten atma saldırısına karşı 13 Temmuz günü direnişe başlayan Güllü Hanoğlu'nun direnişi sürüyor.

Sendikalar, Dev Sağlık-İş Sendikası İşyeri Temsilcisi Hanoğlu'nu, direnişinin 7. gününde yalnız bırakmayarak destek ziyareti gerçekleştirdi. DİSK Kadın Komisyonu ve Petrol-İş üyesi kadın işçiler tarafından direniş alanına ziyaret gerçekleştirildi.

Her gün öğle arasında Başhekimlik girişinde toplanan sağlık emekçileri taşeronla elbirliği yaparak işçilere kölelik sözleşmesi dayatan hastane yönetimini protesto ediyorlar. İşçiler alkış ve ıslıklarıyla tepkilerini dile getiriyorlar.

Hanoğlu'yla dayanışma

Hanoğlu'na destek için 20 Temmuz günü Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan kitle Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

TTB Merkez Konseyi Üyeleri Hüseyin Demirdizen ve Osman Öztürk, TMMOB İKK adına Tores Dinçöz, KESK Şubeler Platformu dönem yürütmesi, SES Şişli Şube Başkanı ve yöneticileri, Eğitim Sen şube başkanları, Tekstil Sen, Sine-Sen Başkanı Zafer Ayden, Halkevleri üyeleri, TKP ve düzen partisi CHP'nin il yöneticileri eyleme destek verdi.

Hastane bahçesinde, hastane çalışanları tarafından karşılanan kitle sınıf dayanışmasını öne çıkaran sloganlar attı. Hanoğlu burada bir açıklama yaparak neden direnişe çıktığını aktardı. Direnişe verilen desteğe vurgu yaptı.

Eylem Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun konuşmasıyla devam etti. Taşeronlaştırmaya karşı verdikleri mücadeleye dikkat çeken Çerkezoğlu, kıdem tazminatı gasbına yönelik yönelimleri eleştirdi.

Çerkezoğlu'nun yanısıra SES Şişli Şube Sekreteri Aziz Çelik ve Demirdizen de konuşmalar gerçekleştirdi.



Tez-Koop-İş'ten direniş ziyaretleri

Tez-Koop-İş Sendikası'nın İstanbul'daki şubeleri 14 Temmuz günü Ontex, Legrand, Kampana ve Kubatoğlu/Fıratpen direnişlerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Tez-Koop-İş 1, 4 ve 5 Nolu Şubelerin yöneticileri tarafından gerçekleştirilen ziyaretlerde, işten atılan Tez-Koop-İş üyesi Burger King Çağrı Merkezi çalışanları da yer aldı. Ziyaretlerde, sınıf dayanışmasını büyütmenin önemi üzerinde durulurken direnişçi işçilere erzak yardımında bulunuldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sürgünleri eylemle durdurdular

Baskı ve tehditlerle Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'na geçirilen, ardından tekrar Belediye-İş'e döndüklerinde ise sürgün saldırısıyla karşılaşan işçilerin eylemi sonuç verdi.

Belediye-İş üyesi İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) işçileri, tekrar eski sendikalarına döndüklerinde sürgün saldırısıyla karşılaşmış, İBB Yol Bakım ve Onarım Müdürlüğü önünde sürgünleri protesto etmişlerdi. İşçiler, Edirnekapı'daki Yol Bakım ve Onarım Müdürlüğü'nün girişini keserek içeriye giriş çıkışları engelledi. Eylem esnasında Belediye-İş 1 No'lu Şube Başkanı Muhammet Ceylan'ı arayan Yol Bakım ve Onarım Müdürü Mehmet Özçelik'in, "Sürgüne gönderilenlerin iş yerlerine geri getirileceği" sözünü vermesi üzerine eylem sonlandırıldı.

PTT'de kornalı eylem

İstanbul'da PTT bünyesinde çalışan taşeron kuryeler, ücretlerinin taşeron şirket tarafından gasbedilmesi üzerine 18 Temmuz günü iş bıraktı. Motorlu kuryeler eylemlerine 19 Temmuz günü de devam etti. Kuryeler ayrıca savcılığa suç duyurusunda bulundular.

Sabah saatlerinde, Topkapı'da bulunan PTT'nin AVPİM şubesinde toplanan işçiler ücretlerini talep ettiler. Taşeron şirket yetkilileri işçileri boş sözlerle oyalamaya çalışırken, PTT tarafından da bir adım atılmadı. İşçilerin ücretlerinin yatırıldığını belirten PTT yönetimi sorumluluğu üstünden atmak istedi. İşçiler ise bunu kabul etmediler. İhalede taşeron şirketin yatırdığı teminatın kendilerine verilmesini isteyen işçilerin bu talebi de karşılanmadı.

İşçiler bunun üzerine motorlarıyla savcılığa suç duyurusunda bulunmaya gittiler. Kornalarını çalarak konvoylar halinde ilerleyen 20 motorlu kurye çevredekilerin de ilgisini çekti.

İşçilerin haklarının gasbedilmesine sessiz kalan PTT yönetimi ise iş bırakan işçilerin motorlarına el koymaya çalıştı.

Kızıl Bayrak / Topkapı

Ortadoğu'da halk hareketleri-1

Tunus-Mi

-IV-

Lenin büyük devrimci kaynaşmaların yaşandığı dönemlere ilişkin olarak, hiç kimse patlak veren bir isyan, ayaklanma ya da devrimin nasıl bir seyir izleyeceğini önceden bilemez, diyor. Olayların büyüyüp büyüemeyeceği, genişleyip genişleyemeyeceği, nerede kesintiye uğrayıp kırılacağı hakkında kesin şeyler söylenemez demek istiyor bununla. Bunu devrimin gelmiş geçmiş en büyük teorisyeni ve uygulayıcısı söylüyor. Kaldı ki, bizzat içinde bulunduğu tarihi olaylar üzerinden söylüyor bunu, olayların seyrine ilişkin olarak öngöründe bulunmak olanaksız değilse bile çok zor demek istiyor.

Dolayısıyla biz de Tunus'ta ve Mısır'da işler tam nereye varacak, bugünden çok kesin şeyler söyleyemeyiz. Bu gerekli de değil. Olaylar sürüyor, süreç devam ediyor. Biz olayların bugün sunduğu veriler üzerinden söylenebilecekler üzerinde yoğunlaşalım. Ve ben diyorum ki, olayların somut olarak gösterdiklerinden çok, o kendi somutluğunun ötesindeki, kendi somutluğuyla da kanıt olduğu olayların ötesindeki sorunları tartışalım.

Söylemek istediğime yöntemsel bir örnek veriyorum; Mısır'da halen devrimci parti yok, Tunus'ta var görünüyor fakat olaylara yetişemiyor. Ama Tunus ve Mısır olayları bir arada, devrimci partinin olağanüstü, böyle tarihi dönemlerde adeta belirleyici önemini ortaya koyuyor. Tunus ve Mısır'ın en büyük derslerinden biri nedir diye sorarsanız, devrimci partinin belirleyici, sonucu tayin edici önemidir, derim. Halbuki bugünkü olaylar içinde devrimci öncü parti halen yok. Tunus ve Mısır'a böyle bakalım, devrimciler olarak sorunları, olup bitenlerin ortaya koyduğu dersleri bu çerçevede ele alalım, bu açıdan irdeleyip tartışalım. Tunus ve Mısır'dan geleceğin devrimci mücadeleleri için gerekli sonuçları buradan hareketle çıkarmaya bakalım.

Olaylar gösteriyor ki, devrimciler yeniden tarihin ön sahnesine çıkacaklar. Tarih devrimcileri yeniden sahnenin önplanına çıkaracak. Nasıl? İsyanlar, ayaklanmalar ve giderek devrimler, devrimcilerin dönemi demektir. O halde biz bu olaylardan mümkün mertbe devrimci sınıf mücadelesi için, giderek devrim için, devrim teorisi ve pratiği için gerekli sonuçları çıkarmaya bakalım. Bunlar görünürde çok genel sonuçlar olabilir, zaten bilinen şeyler de olabilir. Olsa bile, olaylarla bir kez daha doğrulanıyor mu, o halde biz de bunun altını bir kez daha kalınca çizmeye bakalım.

Devrim teorimizin ilke ve esasları bugün yaşanmakta olan olaylarla ola ki trajik bir biçimde doğrulanır. Öncü devrimci partinin olmamasının ya da toplumun biricik gerçek devrimci sınıfının, modern burjuva toplumunda önderlik ve iktidar mücadelesi kapasitesine sahip biricik sınıf olan işçi sınıfının, olaylara damgasını vuramamasının büyük bir patlamayı nasıl bir akıbetle yüzyüze bıraktığını görmek bakımından bu dersler çok çok önemli. Bunu



bugünkü olaylardan ders olarak çıkaracağız ve yarınki olaylara, geleceğin büyük devrimci çatışmalarına, bu gözle hazırlanmaya bakacağız.

Demek ki devrimci bir parti olmadı mı, yön, program, hedef, giderek de olayların akışı içerisinde taktik olmadı mı, zafer yok! Diktatör gidiyor en fazla, diktatörlük olduğu gibi kalıyor, sistem olduğu gibi sürüyor. Bu dersi önemseyemediğimiz ölçüde, biz devrimci öncü partiyi önemseriz.

Ama devrimci öncü parti dediğimizde, adı öncü ise ardında bir artçısı, bir gövdesi olabilmesi lazım. Bu da bizi devrimin temel sınıfsal dayanağına, dosdoğru işçi sınıfı sorununa götürüyor. Sınıf sorunu bizi, şekilsiz kitle ayaklanmaları ile şekillenmiş sınıfların rol oynadığı kitle mücadelelerinin, giderek devrimlerin farkına, 1905 Devrimi ile Mısır'da yaşanan bugünkü ayaklanmanın farkını getiriyor.

Farklı sorunlara yöntemsel örnekler olarak değinmiş oldum, bunları tek tek ayrıca ele alacağım.

O olup biten nedir? Olup biten kelimenin gerçek anlamında bir sosyal patlamadır. Olayın kendisi tepeden tırnağa siyasi bir olaydır kuşkusuz, söz konusu olan bir kitle isyanı, bir halk ayaklanmasıdır. Ama temelde sosyal dinamiğe, demek istiyorum ki, asli olarak sosyal nedenlere dayalı halk ayaklanmaları bunlar. Yani şöyle bir şey değil; iyi-kötü iktisadi-sosyal yaşamından memnun, ama siyasal olarak bunalmış kitlelerin özgürlük özlemi ve demokrasi istemiyle diktatörlüğü reddettiği ayaklanmalar değil, izlemekte olduğumuz halk hareketleri. Görüntü böyle, giderek de sistem propagandası böyle sundu ve bunu da tümüyle bilinçli bir biçimde yaptı. Halbuki bu insan yığınlarını harekete geçiren, çok kesin ve açık bir biçimde sosyal nedenlerdir. Yoksulluk, özellikle işsizlik, çekilmez hale gelmiş yaşam koşullarıdır...

Bunu örnek olarak Mısır'da ve Tunus'ta da gördük.

Tunus'tan başlamadı mı? Tunus'ta ne olmuştu? Bir genç insan, Sidi Bozid, üniversiteyi bitirdiği halde iş bulamıyor. Ailesini BBC'nin özel bir haber programında izledim, son derece yoksul bir aile ve eve ekmek getiren tek kimse, ölümüyle Tunus'taki olayları ateşleyen bu genç insan. 7 kişilik yoksul bir eve ekmeği nasıl getiriyor bu işsiz üniversite mezunu? Bir tezgahla sokakta ya da pazarda sebze meyve satarak. İşte size tüm görkemiyle sosyal sorun! Bu tezgah, dolayısıyla da işi, dolayısıyla da ekmeği elinden alınıyor, baskıcı rejim tarafından. Bu işsiz genç bunun üzerine kendini yakarak feda ediyor ve böylece büyük bir isyanı tutuşturuyor. Tunus'taki kıvılcım böyle çakıldı ve halk ayaklanması yangını böyle başladı. İşte size tepeden tırnağa sosyal sorun! Tunus'taki büyük halk ayaklanmasının sosyal temeli!

Aynı olguyu aynı nitelik üzerinden gösteren ve doğrulayan bir başka örnek daha var. Tunus İşçileri Komünist Partisi temsilcileri, bu ayaklanmayı iki yıl önceden öngördüklerini ve hazırlığa giriştiklerini söylüyorlar. Peki onları bu öngörüye götüren ne, toplumda gelmekte olan bir ayaklanmayı sezmelerinin hareket noktası ne? İki yıl önceki bir maden işçileri ayaklanması. Bu ayaklanmanın ayrıntıları yok yazık ki söz konusu röportajda, ama olgu olarak kendisi son derece önemli. Maden ayaklanması, yani bir işçi ayaklanması. İşte devrimci bir partiyi ayaklanma beklentilerine götüren tepeden tırnağa sosyal nitelikte bir başka olay. Bir kez daha Tunus üzerinden...

Geçiyoruz Mısır'a. Mısır'da görünürde ne oldu? Dünyayı izleyen, dil bilen, Twitter'ı iyi kullanan, Facebook'da dolanan gençler ayaklanma başlattılar diye sunuyorlar bize olup biteni. Kim bu gençler? 6 Nisan Hareketi mensupları, ki 25 Ocak ayaklanmasını başlatan eylemin de çağrısını yapan bir hareket bu. Peki nedir bu 6 Nisan Hareketi? Neden 6 Nisan adını

ir dersleri

H. Fırat

taşıyor? Mısır'ın Nil havzasında, Kahire'nin az aşağısında, El Mahalla diye bir kent var. Burada çok büyük tekstil kombinaları, demek oluyor ki, işçi sınıfının önemli bölükleri var. 6 Nisan 2008'de burada bir eylem patlak veriyor, 25 bin kişiyle kombina işgal ediliyor. Mısır rejimi bastırmak istiyor, bunun için herşeyi yapıyor ama başaramıyor, sonunda direnişin istemleri kabul ediliyor ve işgal böylece bitmiş oluyor. 25 bin kişilik büyük bir dev tekstil kombinasyndaki işgali düşünün. İşte 6 Nisan Hareketi bu büyük işçi direnişinin bir yan ürünü. Bu işçi direnişini desteklemek, onunla dayanışmak üzere harekete geçen eğitilmiş gençlere dayanan bir oluşum.

Burada bir kez daha tepeden tırnağa sosyal nitelikte bir sorunla yüzyüzeyiz. Bir büyük işçi hareketiyle dayanışmak, onun haklı ve meşru sosyal istemlerini desteklemek üzere doğmuş bir gençlik oluşumu, 6 Nisan Hareketi. Önemli olan 6 Nisan Hareketi'nin kendisi değil, onu üreten dinamik, yani işçi hareketi. Önemli olan o gençleri kümelenindiren gerçek olgu. Bunlar belli ki alt sınıflara yakınlık duyan gençler. Demek ki o gençliğin belirli sınırlarda ilerici bir politik bilinci de var. Emekçi sınıflara bir yakınlığı var, sosyal sorunlara bir duyarlılığı var. Kaldık mı bir kez daha sosyal sorunlarla başbaşa ve bu kez de Mısır örneği üzerinden.

Daha da ötesine geçiyorum. Mısır'daki patlamayla birlikte öğrendik ki, 2006 yılından 2009 yılına kadar Mısır'da soluk soluğa bir işçi hareketi var. Zaman zaman onbinlerce, yüzbinlerce işçinin katıldığı... Resmi sendikalar dışında sendikalar kurmaya yönelen, fabrika işgallerine giden, çalışma koşullarının düzeltilmesini, ücretlerin artırılmasını isteyen... Ama işte bugünkü isyanı da mayalayan gerçek sosyal sorunlar ve çatışmalara alanı... Diktatöre karşı 25 Nisan çağırısı yapan oluşumun kendisi de işte tam da bunun, bu çatışmanın bir yan ürünü...

Evet, bunalımcı Mübarek rejimine karşı bir direniş var. Peki ama niçin? İnsanlar neden dolayı artık o bunalımcı baskıya karşı nihayet ayağa kalkıyorlar? Aç kaldıkları için, işsiz kaldıkları için, son derece kötü koşullarda çalıştırıldıkları için... Sömürüye isyan ettiğiniz zaman ne oluyor? Başınıza polis copu ya da jandarma dipçigi iniyor. Baskı burada bir araçtır yalnızca, sömürü ve soygun koşullarını güvenceye alan ve süreklileştiren. Sömürü koşullarını, sömürüye dayanan mevcut sosyal koşulları sürdürebilmek ya da daha da ağırlaştırabilmek için baskı, yasak, polis, ordu sermayenin elinde kamçıdır, bir araçtır. Bu ayaklanmaya yolaçan koşulların kaynağı değil fakat yalnızca bir yan ürünü, bir tamamlayıcısıdır. Asıl kaynak kendini sınıflar arası ilişkiler üzerinden, dolayısıyla sömürü ilişkileri olarak, dolayısıyla sosyal sorunlar olarak gösteriyor. Sosyal kıpırdanışları dizginleyebilmek için siyasal baskı rejimi kuruluyor. Ekmek veremeyen ne yapıyor? Sopayı alıyor eline ekmek isteyen gerektiğinde kafasına indirmek üzere. Ekmek varsa, sopaya o denli ihtiyaç kalmaz. Dikkat

ediniz Avrupa'da sopa henüz pek hissedilmiyor. Aslında sopanın alası var bu ülkelerde ama hissedilmiyor. Neden? Henüz ekmek verilebiliyor, bazı sosyal kurumlar, dolayısıyla haklar var. Bunları veremez duruma düşsün, eline sopa alacaktır o zaman. Sosyal sorunlar ile siyasal baskının diyalektiği bu zaten.

Özetle, Mısır ve Tunus üzerinden sosyal patlamalarla yüzyüzeyiz. Ürdün'de de aynı şey söz konusu. Sokağa çıkan binlerce kişi ellerinde somun ekmeği taşıyor ve “ekmeğimiz kırmızı çizgimizdir!” diyorlar, ona el uzatırsanız bizi karşınızda ayağa kalkmış bulursunuz, demiş oluyorlar. Bu da sosyal sorunlar üzerinden bir ayağa kalkıştır. 1997 yılına ait “*Halk isyanlarının yeni dönemi*” yazısında demin dikkatinizi çekmiş olmalı, Ürdün'de “ekmek ayaklanması”ndan söz ediliyor. Söz konusu değerlendirme öncesinde demek ki Ürdün'de ekmek ayaklanması var, bu geçmişte Mısır'da da olmuş. Bahreyn'de ne oluyor? Bahreyn'de sistemden dışlanan, düşük yaşam koşullarına mahkum edilen ve sosyal hizmetler söz konusu olduğunda ayrımcılığa hedef olan Şii kitlelerin, yani Bahreyn'in yoksullarının ayağa kalkışı var. Demek ki burada da yine sosyal sorunla yüzyüzeyiz. Ya Yemen'de? Yemen Arap dünyasının ve dünyanın en yoksul ülkelerinden biridir. Yaşamakta olan bütün huzursuzluğun temelinde bir kez daha sosyal sorunlar var, görünürde bunu başka şeyler perdeliyor olsa bile. Güney Kürdistan'ın Süleymaniye'sinde de aynı durum, aynı sosyal sorun söz konusu...

Kısacası, Ortadoğu çapında bir sosyal fırtına ile yüzyüzeyiz. Ama sosyal patlama siyasal biçim içinde ortaya çıkar ve kendini kendine nefes aldırmanın diktatörlüklere yönelmiş olarak bulur. Olayın tablosu bu, bunu unutmayacağız. Zira ortada bu halk hareketlerinin sosyal temelini ve niteliğini gizlemeye yönelik kapsamlı bir manüplasyon var. Sistem propagandası bu hareketlerin gerçek kaynağını ve nedenlerini gizliyor. Hareketleri salt yozlaşmış yöneticilere yönelmiş dar siyasal çıkışlar olarak sunuyor. Mısır halkı özgürlük istedi, onur istedi, bunun için ayaklandı, deniliyor. Evet, özgürlük ve onur istedi. Bu bizim değerlendirmelerimizde de var, onur duygusuna gerekli vurguyu yapmak anlamında. Ama siz bunu alıp sosyal dinamiği, zemini, kaynağı karartmanın bir aracı olarak kullanırsanız, böylece asıl ve belirleyici olan etkeni gizlemeye kalkarsanız, bu tamı tamına gerçeklerin manüplasyonu olur ve hareketlerin kendisini denetim altına almaya yönelik manevraları kolaylaştırır. Bu açıdan sinsi olduğu kadar tehlikeli de bir girişimdir bu. Obama Tahrir Meydanı'nı selamlıyor, bize ilham verdiniz, onur duygusunu aşıladınız, kendinizi kabul ettirdiniz, diyor. Ama salt onur, hatta kısmi bir siyasal özgürlük bile hiç de karın doyurmaz bugünün Ortadoğusu'nda. İnsanlar iş, ekmek ve insanca bir yaşam istiyorlar. Tahrir Meydanı bitti ama işçi direnişleri, grevler sürüyor.

İşçiler yaşam koşullarının düzeltilmesini, ücretlerinin artırılmasını ve bunun güvence altına alınmasını istiyorlar. Gerçek sendikal örgütlenme hakkı ve olanağı istiyorlar.

Bu kaynaşma sürece, onu yatıştırmak öyle kolay olmayacak. Geçici ve kısmi durulmalar olabilir ama kaynaşmalar şu veya bu biçimde sürece. Ve her yeni kaynaşma mevcut deneyimin, birikimin, onun verdiği cesaretin, onun sağladığı özgüvenin ve kazanma inancının üzerine gelecek. Dolayısıyla daha güçlü olacak. Kitlesel katılım yönünden değil, belki kitlese katılım yönünden daha zayıf olacak muhtemelen. Çünkü sınıflar ve sınıfsal sorunlar önplana çıktığı ölçüde, orta katmanlar eylemden çekilecek. Müslüman Kardeşler, Mısır burjuvazisinin bir kesiminin temsilcileridirler, eylem alanından çekilmekle kalmayacaklar, daha bir de ona cephe alacaklar. Meydan alt sınıflara kalacak. Daha dar katılımlı ama daha sert, daha uzlaşmaz olacak çatışma. Tanklar fabrikalara daha rahat yürütülebilecek böylesi bir durumda.

Bakınız Irak Kürdistan'ına, o kültürün çok dışında değil, yansıyor Süleymaniye'ye. O Süleymaniye'de son 7-8 yıldır kitleler defalarca yolsuzluğa, hırsızlığa, rüşvetçiliğe karşı ve iş için, daha iyi yaşam koşulları için sokağa çıktılar. Kendi başına ulusal devletin karın doyuramadığını Kürt emekçileri bizzat yaşayarak görüyorlar. Güney Kürdistan'ın özellikle Süleymaniye bölümü, ki tarihsel olarak da ilerici olan kesimdir, o dönün “sosyalist”i Talabani'yi de besleyen bölümdür, buna tanıklık ediyor. Aynı şekilde Irak'ta, Irak'ın güney kesimlerinde benzer hareketlilikler ortaya çıktı. Hükümet binaları yakıldı, önemli çatışmalar yaşandı. Bu böyle kendini gösterecek.

Kaddafi'nin Libya'sında sorunlar biraz daha farklı. Kaddafi'nin elinde petrol fonları var ve bu sosyal sorunları kısmen hafifletiyor. Ama burada da siyasal sorunlar var. 42 yıllık bir rejim, bir tür hanedanlık, aile ve kabile hanedanlığı. Ortadoğu'da bu türden olgular utanç vericidir. Suriye'de onyılları bulan iktidarının ardından Esat ölüyor, yerine oğlu geçiyor. Mısır'da Mübarek'in yerine oğlu hazırlanıyordu. Bu iş Ürdün'de krallık rejimi üzerinden zaten yasal olarak da böyle. Yani monarşik ya da modern monarşik sözde cumhuriyet biçimleri var Ortadoğu'da, bu sistemlerde iktidar babadan oğula geçiyor. Bu ise sosyal sorunlardan zaten fazlası ile bunalmış bulunan kitleleri daha da öfkeliyor, daha da tahammülsüz hale getiriyor. Artı Filistin sorunu var, artı Amerikan emperyalizminin yarattıkları var. Evrensel olan gerçeklik özgül bölgesel ve ulusal prizmalardan yansır demiştim daha önce. Evet, dünyada ekonomik bunalım, sosyal yıkım var, ortak paydayı oluşturan aynı sorunlar bunlar, ama Ortadoğu'da bunun üstüne kendine özgü sorunlar biniliyor, genelde yaşananlar bu prizmadan yansıyor.

(Devam edecek...)

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Mısır'da sınıfsal çizgiler netleşiyor, talepler farklılaşıyor

Tahrir Meydanı'nı dolduran milyonlar Hüsnü Mübarek ve zorba rejimine karşı tek şiar altında birleşmişti; "Halk rejimin yıkılmasını istiyor!" Bu görkemli kitlesellik, geçiciydi elbet. Nitekim Amerikancı Mübarek alaşağı edilince, kaçınılmaz olarak saflar da şiarlar da ayrılmaya başladı.

Diktatör kovulduktan sonra "birliğimizi koruyalım, parçalanmayalım, tek ses kalım..." söylemi, en iyi ihtimalle naifliğin eseri olabilir. Toplumun faklı kesimleri çıkarları kesişirse ortak şiar veya şiarlar etrafında birleşebilirler. Üstelik bu kapitalist toplumda sık görülen bir durum da değil. Çünkü sınıfsal ayrışmanın net olduğu yerde, farklı sınıfları ortak şiarlar etrafında birleştirmenin zemini ortadan kalkar. İşçi ve emekçilerin şu veya bu burjuva akımın peşinden sürüklenmeleri ise, politikleşmeye değil, tersi bir duruma işaret eder. Kendi davası için mücadele etme bilinci ve örgütlülüğünden yoksun olan emekçilerin, karşıt sınıfların peşinden sürüklenmesidir söz konusu olan.

Kitlelerin hareketli olduğu durumlarda, yani sınıfların politize olup sokaklara çıktığı yerde, burjuvazinin farklı kesimleri genellikle işçi ve emekçilerden uzak dururlar. Geçici yol arkadaşlığı zorunlu hale geldiğinde ise, -Şu sıralar Arap dünyasında olduğu gibi- birlikte yürüme zorunluluğu ortadan kalktığı anda, burjuvazi yolları ayırır. Şu sıralar Tunus ve Mısır'da olduğu gibi...

Burjuvazinin şu veya bu kliği kendi yönünü çizdiği halde, demagojik söyleme başvurarak işçi ve emekçilerin en azından bir kısmını peşinden sürüklemeye ve bu kitle gücünü siyasi ranta tahvil etmeye çalışır. Ancak isyan anlarında işçi ve emekçiler kitlesel şekilde politikleştiği için bu tür manevraların başarıya ulaşma şansı sınırlıdır.

Bu geçiş süreçlerinde ortalığı bulandıran küçük burjuvazi ve orta sınıflar olur. Ara katmanların kritik anlarda siyasi irade ortaya koymaları çok zor olduğundan birlik için ağıt yakmaya başlarlar. Bu ara duruşlar işçi ve emekçilerin yeterince politize olamamış, diğer bir ifadeyle bağımsız sınıf tutumu geliştirme bilinc ve örgütlülüğünden yoksun olan kesimlerini etkiler. İsyancılar vahşi bir şekilde bastırılıp geri çekilmezse eğer, ortalığı bulandıran ara katmanların etkisi de kısa ömürlü olmaya mahkûm olur. Zira hareket ilerlemeye devam ettiğinde, her sınıfın kendi programı ve bayrağı ile siyasi arenaya inmesi kaçınılmaz olur ki, bu sağlıklı ayrışma net olmayan duruşların bir kenara itilmesine yol açar.

Saflar netleştikçe, şiarlar berraklaşıyor

"İkinci devrim dalgası" kabarmaya başladıktan sonra Tahrir Meydanı'ndan yansıyanlar, Mısır'da sınıfsal ayrışmanın belirgin bir hal almaya başladığına dair güçlü işaretler taşıyor. İsyana katılanlar, karşı çıkanlar, yükseltile şiarlar, Yüksek Askeri Konsey ve İsam Şeref liderliğindeki geçici hükümetin izlediği politikalar... Tüm bunlar artık belirgin bir sınıfsal duruşa tekabül ediyor.

Bazı kurumları işlemez hale gelen, bazıları da reforme edilen Mübarek döneminden kalan rejimin başında bulunan Yüksek Askeri Konsey, verili koşullarda Mısır büyük burjuvazisinin çıkarlarını temsil ediyor. Mübarek'in ardından yönetime geçen



generaller, kurdukları hükümetle birlikte rejimi halk isyanının sarsıcı etkilerinden korumaya çalışıyorlar. Milyonlar alanlara çıkmadan hiçbir somut adım atmayan generaller, İsam Şeref başkanlığındaki hükümete, Mübarek'in suç ortaklarını doldurarak ilk günden beri saflarını belli etmişlerdi.

Grevleri ve militan gösterileri yasaklayarak, kimi zaman fiili saldırılarda bulunarak dış gösteren Askeri Konsey, "ikinci devrim dalgası"nı başlatan güçleri tehdit ederek de rejimin en temel dayanaklarından biri olduğunu gözler önüne seriyor.

İlk aşamada halk isyanına ihtiyatla yaklaşan Müslüman Kardeşler ise, milyonların harekete geçmesi üzerine eylemlere katılmış, ancak Hüsnü Mübarek'in devrileceği kesinleştiği anda, aleni bir şekilde gerici cephede yer almıştır.

Mübarek döneminde bile grevlere ve işçi eylemlerine düşmanca yaklaşan Müslüman Kardeşler, geline yerde genç kuşaklarla işçi ve emekçileri evlerine kapatıp, sömürü ve kölelik düzenini "istikrarlı" bir şekilde sürdürmeyi temel alan bir çizginin temsilcisidir. "İkinci devrim dalgası"nı kırmak için çok yönlü bir uğraş içinde oldukları gözleniyor.

Kökten dincilerin bir kesimini de peşinden sürükleyen bu hareket, dinci-gerici çizgisi, neo-liberalizmi savunması ve yakınlarda Washington'da görücüye çıkmasıyla -geçmiş tarihi yönünden olmasa bile-, güncel duruşu itibarıyla AKP'ye benzetilebilir.

Burjuvazinin liberal, ulusalcı, solcu hareketlerde temsil edilen daha zayıf kesimleri ise, halen geçiş sürecine uygun bir şekilde davranıyorlar. Verili koşullarda güçleri sınırlı olan bu kesimlerin tutumu, emekçilerden yana gibi görünse de, özde farklıdır. "İkinci devrim dalgası"nı estiren emekçilerle birlikte Tahrir Meydanı'na çıkan bu güçler, Hüsnü Mübarek ve suç ortaklarının hızlı ve açık bir şekilde yargılanmasını, Mübarek rejiminin simalarından arındırılmış yeni bir hükümetin kurulmasını, sosyal alanda bazı adımların atılmasını, en azından söylemde destekliyorlar. Fakat bu aynı güçler, Süveyş Kanalı'nda grev yapılmasına karşı çıkıyor, hatta bunun "kırmızı çizgiler"i olduğu açıkça ilan ediyorlar. Yani sorun işçilerin bir sınıf olarak yaptırım gücünü ortaya koyabileceği bir sınıfa geldiğinde, karşıt burjuvaziye

soluğu alıyorlar. Belirtmek gerekiyor ki, hem Askeri Konsey hem Müslüman Kardeşler'in grev ve meydan işgallerine karşı çıkış gerekçeleri ile liberal burjuva akımların Süveyş Kanalı'nda greve itiraz etme gerekçeleri çıkışıyor; "üretim aksıyor, zaten mali sıkıntı içinde bulunan ülke ekonomisi daha da darboğaza giriyor, vb..."

İşçi sınıfıyla emekçilerin duruşu ise, "İkinci devrim dalgası" ile Tahrir Meydanı'nda yükselmeye başlayan şiarlarda simgeleniyor. İsyanın başını çeken sol/sosyalist hareketler, işçiler ve emekçiler, halen Kahire, İskenderiye ve Süveyş kentlerinde devam eden direnişin lokomotifini konumundadır.

"Devrim devam ediyor!" şiarını yükselten bu güçler de devrik diktatörle suç ortaklarının hızlı ve açık bir şekilde yargılanması, Mübarek rejimiyle suç ortaklığı olmayan şahsiyetlerden yeni bir hükümetin kurulması, yen bir anayasanın hazırlanması vb. talepleri yükseltiyorlar. Kendilerinin "reformcu" değil, "devrimci" olduğunu, Mısır'da yaşananların "reform" değil "devrim" olduğunu, dolayısıyla yönetimin de kendilerini bu şekilde muhatap alması gerektiğini vurgulayana bu güçler, "25 Ocak devrimi"nin talepleri gerçekleştirilinceye kadar mücadeleye devam edeceklerini ilan etmiş bulunuyorlar. Nitekim şimdiden Askeri Konsey ve İsam Şeref hükümeti bazı konularda geri adım atmışlardır.

Daha da önemlisi, sosyal adalet talep eden bu güçler, asgari ücretin arttırılmasını, işsizlik ve yoksullukla mücadele edilmesini, sendika ve grev hakkı önündeki tüm engellerin kaldırılmasını, sağlık ve eğitim hizmetlerinin parasız hale getirilmesini, kurulacak hükümetin "25 Ocak Devrimi"ne önderlik eden güçlerin taleplerini yerine getirmeyi esas alması gerektiği vb. talepleri savunuyorlar.

Bu talepler, belirgin bir şekilde işçi sınıfı ve emekçilerin acil ihtiyaçlarıyla bağlantılıdır. Görünen o ki, bu haliyle üç büyük kentin meydanlarını işgal eden güçler içinde, bu talepleri öne çıkartan sol/sosyalist güçlerin belirgin bir yeri var. Elbette bu kadarı, henüz işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının karşılandığı anlamına gelmiyor. Ancak giderek güçlenen dinamikler ve artan birikimler, bu temelli sorunun çözümü için de uygun koşulları yaratacaktır.

Yemen’de halk hareketinin dinamikleri ve açmazları

Arap dünyasının en yoksul ülkelerinden biri olan Yemen’de milyonlarca genç, işçi ve emekçi aylardan beri ayakta. Abdullah Salih ve onun rejimini yıkmaya kararlı olmalarına ve ısrarla direnmelerine karşın halen hedeflerine ulaşabilmiş değiller. Halk hareketinin taşıdığı zaafılar, ABD ile Suudi Arabistan’ın başını çektiği körfez ülkelerinin müdahalesi, burjuva muhalefetin güçsüzlüğü... Bu faktörler Yemen’deki gerici rejimin şimdiye kadar ayakta kalabilmesine olanak sağladı.

Ağır yaralanmasına neden olan bir suikasta hedef olan Abdullah Salih, uzun süredir Suudi Arabistan’da tedavi görmesine rağmen halen tahtını korumaya çalışıyor. Fakat ABD-Suudi cephesinden güç alması, diktatörü kurtarmaya yetmeyecek. Zira dış müdahalelere, kontra güçlerin cinayetlerine, iç savaş kışkırtıcılığına, kaos tehdidine, kabilelerle girilen silahlı çatışmalara rağmen, halk hareketinde ne yorgunluk ne zayıflama belirtileri var.

Salih rejimi milyonlar nezdinde meşruluğunu yitirmiştir

Halk hareketinin aylardan beri devam etmesine rağmen Abdullah Salih rejiminin ayakta kalması, bu rejimin güçlü veya meşru olmasından kaynaklanmıyor. Tersine rejim, sokaklara çıkan ve alanları işgal eden milyonlar nezdindeki meşruluğunu çoktan yitirdi. Alanları işgal eden gençlik güçleriyle ilerici/sol örgütler ise sadece Abdullah Salih’in değil, rejiminin de gitmesini istiyorlar.

Geric/zorba rejimin yıkılmasını isteyenlerin sayısının milyonları bulmasına rağmen, bu hedefin henüz gerçekleşmemiş olmasının temel nedeni, hareketin iktidar perspektifine dayalı programı olan devrimci bir önderlikten yoksun olmasıdır.

Halk hareketinin bu zaafı, emekçiler nezdinde meşruluğunu yitiren Abdullah Salih’i kısmen de olsa rahatlatıyor. Buna burjuva muhalefetin zayıflığı ve emperyalist güçlerle Suudi Arabistan’ın başını çektiği körfez krallıklarının desteği de eklendiğinde rejim, kaçınılmaz sonunu bir süreliğine de olsa erteleyebiliyor. Buna karşın geline yerde artık ne ABD’nin ne ortaçağ kalıntısı Suudi krallığının desteği Salih’i kurtarabilir.

ABD-Suudi Arabistan ittifakı işbaşında

Yemen’deki halk hareketinin yozlaştırılıp yenilgiye uğratılması ABD ile sadık uşakları olan Suudi Arabistan ve diğer petro-dolar şeyhliklerinin hedefidir. Özellikle Arap dünyasındaki gericiğin kalesi olan Suudi krallığı, ne pahasına olursa olsun, Salih olmazsa bile rejimini kurtarmak istiyor. Bu gözü dönmüş gericiğin arkasında, Yemen’deki halk isyanının başarıya ulaşması durumunda sıranın kendisine geleceği korkusu yatıyor. Aynı korku Basra körfezinin diğer kralları için de geçerlidir.

Bahreyn’deki halk isyanının ABD’nin onayı ve Suudi ordusunun katkılarıyla vahşi bir şekilde ezilmeye çalışılması, petro-dolar zengini şeyhlerin kabusunu hafifletse bile sona erdirmeye yetmedi. Zira tüm zorbalıklara rağmen Bahreyn’de isyan farklı boyut ve şekillerde devam ediyor. Yemen’de durum ise daha karmaşıktır. Zira Salih rejimi, halk hareketini bastırabilecek güçten yoksundur. Bundan dolayı rejim, şiddeti sokaklardan eksik etmiyor ancak belli sınırların

ötesine de geçemiyor. Bu noktada ABD-Suudi cephesi, zayıf burjuva muhalefeti kullanmaya çalışıyor.

Burjuva muhalefet ilk günden emperyalistlere yaslandı

Yemen’de çok sayıda burjuva parti olmasına rağmen, bunların siyasal arenadaki güçleri sınırlıdır. “Muhallif partiler birliği” adı altında birleşen burjuva güçler, birbirine tutunmaya çalıştıkları halde, etkili bir siyasal güç olabildikleri söylenemez. Bu güçsüzlük, burjuva partilerin ABD ile Suudi krallığıyla giriştikleri utanç verici ilişkilerde belirgin bir şekilde görülüyor.

Halk isyanı bu partilere alan açtığı için halen “devrim gençliği”nin yanındayız diyorlar. Oysa bu partiler aylardan beri ABD-Suudi cephesiyle görüşerek, gerici çözüm arayışlarının tarafı durumundalar.

Öte yanda isyanın başını çeken “Devrimci Gençlik Birliği” ABD-Suudi cephesinin müdahalelerini açıkça reddetmesine rağmen, burjuva partilerinin bir kısım şefleri Suudi Arabistan’ın başkenti Riyad’ı mesken tutmuş durumdalar.

Görünen o ki, Salih diktatörlüğünü yıkana kadar da olsa, burjuva güçler emekçilerle yan yana yürütmekten kaçınıyor. Belli ki bu konuda kendilerine güvenleri yok. Bu durumda ABD-Suudi cephesinin kuyrukçusu olmak dışında kayada değer bir rol oynadıkları söylenemez.

Son günlerde alanlardan gelen basınç altında kalan bu güçler, karma bir geçici hükümetin kurulmasında yer aldılar. “Geçici Hükümet”te, birleşik burjuva muhalefetin, bazı gençlik temsilcilerinin, Salih rejimiyle yolunu ayıran isimlerin bir kısmı ile eski Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin son devlet başkanı Ali Nasır Muhammed ve Başbakanı Haydar Ebu Bekir el Attas gibi isimler de yer alıyor.

Salih rejimi yıkılmadan kurulan bu geçici hükümetin çok etkili olması beklenmiyor. Buna karşın, Abdullah Salih ve çetesi üzerindeki basıncı daha da arttıracaktır.

“Devrimci Gençlik Birliği”nin gücü, sınırları, açmazları...

Diğer ülkelerde olduğu gibi, Yemen’de de halk isyanının lokomotifi genç kuşaklardır. Meydanları işgal eden milyonların ezici çoğunluğu, gençlerden oluşuyor. Hareket, dinamizmini esas olarak işçi emekçi kökenli gençlikten alıyor. Meydanlarda gerici-zorba rejime



muhallif olan orta sınıflara mensup belli bir kesim de var. Genel anlamda ise hareketin gücü, meşruluğu ve ısrarı toplumun geniş kesimlerinin desteğini almasını da sağlamıştır.

Alanlardaki politize olmuş, olayların gelişimini yakından izleyen, ABD-Suudi cephesinin karşı-devrimci saldırısının farkında olan kitleler burjuva muhalefetinin yalpaladığını biliyor.

Alanda öz örgütlülüğünü kuran, “Devrimci Gençlik Birliği” adı altında birleşik bir önderliğin öncülüğünde hareket eden gençlerle emekçiler, dış müdahaleleri kesin bir şekilde reddediyor, ABD-Suudi cephesiyle görüşmelerde bulunduğu için ise, burjuva muhalefeti eleştiriyorlar.

Sorunun sadece Abdullah Salih’in gitmesi olmadığını, rejimin de yıkılması gerektiğini vurgulayan gençlik temsilcileri, bu amaca ulaşana kadar “barışçıl direniş”e devam edeceklerini sık sık dile getiriyorlar.

Hareketin temel zaafı, iktidara talip olmamasıdır; bu zaafın esas kaynağı ise, devrimci siyasal önderlikten yoksunluktur. Güney’deki sosyalist partinin belli bir etkisi olsa da, isyana önderlik etme gücünden yoksun görünüyor. “Devrimci Gençlik Birliği”ni oluşturan güçler arasında da sosyalistler bulunuyor. Ancak bunlar da, harekete yön verebilen bir düzeyde değiller.

Bu temel açmaza rağmen, isyana katılan milyonları ne ektisizleştirmek ne de onları yok sayan bir çözüme ulaşmak mümkündür; zira bu haliyle Yemen’deki en dinamik en kitlese en meşru güç halen alanları işgal eden milyonlardır. Sürecin seyri henüz netleşmese de, “Yeni Yemen”in şekillenmesinde halk isyanının belirgin bir rolü olacaktır.

Mısır ordusuna “82 model” anayasa

Türkiye’yi model alan Mısır ordusu, kendi gibi has Amerikan uşağı Türk ordusunun 12 Eylül 1980’de faşist darbesi sonrası devreye soktuğu 1982 Anayasası üzerinde çalışıyor.

Mısır Yüksek Askeri Konseyi, sivil anayasa çalışmaları başlamadan önce “temel prensipleri” belirleyen bir deklarasyon hazırlayacağını duyurdu. Emperyalistlerin de onayıyla, seçimlerin ardından oluşacak yeni burjuva meclisin anayasasında da ordunun ‘üstün’ rolünün korunması isteniyor.

Buna göre, deklarasyonu hazırlamaları için görevlendirilen hukukçular, “yeni anayasanın orduya biçeceği rol” konusunda “Türkiye modelini”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

örnek almak için Türkiye’nin 1982 Anayasası’nı Arapçaya çevirip masaya yatırdılar.

Ordunun görevlendirdiği söz konusu hukukçuların New York Times gazetesine verdikleri demece göre deklarasyon, “silahlı kuvvetlerin sivil hükümetteki rolünü belirginleştirecek, savunma bütçesini kamuoyunun ve meclisin denetiminden muaf tutacak ve ordunun geniş ekonomik çıkarlarını güvence altına alacak”. Deklarasyonda, ‘82 anayasanın “ulusal güvenlik ve “devletin laik karakterini koruma” bahanesiyle Türk ordusuna tanıdığı siyasete müdahale gibi geniş yetkilerin Mısır ordusuna da harfiyen tanınması planlanıyor.

Douwe Egberts'te direniş kazandı!

Douwe Egberts (DE) tekeli küresel krizi bahane ederek, işçilerin bu yılki yeni toplu sözleşme ile elde ettikleri başta ücretler olmak üzere, kazanılmış haklarına dönük bir saldırı başlatmak istedi. Ne var ki, işçiler buna izin vermedi ve bu saldırıya direnişle karşılık verdi. Direniş kazanımla sonuçlandı.

Şüphesiz ki, işçiler kazanımla sonuçlanan direnişi adım adım hazırladılar. Douwe Egberts işvereni bu yılki yeni toplu sözleşme sürecinde inanılması güç hak gasplarını gündeme getirdi. İşveren başta ücret sorunu olmak üzere, çalışanların çalışma koşulları da dahil, kazanılmış tüm haklarına göz dikmişti. Bu çerçevede, Hollanda'da işçilerin pahalıya mal olduğunu ileri sürdü, gerekirse fabrikayı başka ülkeye taşıyabileceğini dile getirdi ve işçilere gönderdiği mektuplarla hak gasplarını sineye çekmezlerse eğer, işsiz kalabilecekleri tehdidinde bulundu.

İşçiler, Douwe Egberts'in bu tehdit ve şantajlarına boyun eğmediler. Kızgınlıklarını, öfkelerini ve sınıf kinlerini örgütlemeye yoğunlaştılar. Bu çerçevede, saldırıyı göğüslemek üzere, yoğun bir sendikalaşma çabasının içine girdiler. Bu çabaları sonuç verdi. Nitekim o güne dek toplam sendikalı sayısı 70 iken, bu sayı bu çabaların sonucunda 170'e çıktı. Bu üyelerin o güne kadar hiç sendikalı olmamış işçilerin büyük bir çoğunluğunu oluşturmaları oldukça önemliydi. Fakat bundan da önemli olan, işçilerin saldırılar karşısında, gerektiğinde şalterleri indirecekleri şeklindeki kararlılığıydı. İşçiler bu kararlılıklarını hem sendikacılara hem de Douwe Egberts işverenine açıkça bildirdiler. Bu kararlı tutumları nedeniyle sendika bürokratları yeni bir satış sözleşmesine cesaret edemedi. Douwe Egberts patronu ise, olası bir grev ya da direnişi göze alamadı ve geri adım attı.

Douwe Egberts kapitalisti ile imzalanan toplu sözleşmesine göre;

- 1- İşçiler toplu olarak işten atılmayacaklar.
- 2- Eski işçilerin kazanılmış haklarına şimdilik dokunulmadı, ancak, "çalışma grubu" bu konuyu bir daha düşünecek, Douwe Egberts'te muhtemelen konuyu yeniden gündeme getirecektir. Yani yaşlı işçileri de ağır işlerde çalıştırmanın yolunu açacaktır.
- 3- İşçilerin ücretleri yüzde 3,25 oranında arttırılmıştır.
- 4- Sakatların işe alınma projeleri devam edecektir.
- 5- İşçilerin tatillerine göz diken Douwe Egberts bu talebini geri çekmek zorunda bırakılmıştır. Ancak Douwe



Egberts ve sendika bürokratları bu konuyu da bir "çalışma grubu"da yeniden ele alacaklar ve büyük bir olasılıkla gelecek toplu sözleşme görüşmelerinde gündeme getirecekler.

6- Çalışanların emeklilik için ödedikleri primler arttırılmıştır.

Gerçek şu ki, Douwe Egberts kapitalisti saldırı paketini şimdilik durdurmuştur. Ancak muhtemeldir ki, bir sonraki toplu sözleşme tarihi olan 1 Ağustos 2012'de bu paketi yeniden, başka bir isim ve biçim halinde gündeme getirecektir.

Her yerde olduğu gibi Hollanda'da da kapitalist sınıfa uşaklıkta kusur etmeyen işçi ve emekçi düşmanı bir hükümet işbaşındadır. İşbaşındaki bu gerici-faşist hükümet işçi ve emekçilere dönük ardı arkası kesilmeyen saldırılarda bulunmakta, onları adeta bunaltmaya çalışmaktadır. Bu saldırılar önümüzdeki dönemde daha da yoğunlaşacaktır. Nitekim, Hollanda'da ücretlerden, emeklilik, sağlık, eğitim ve kültürel haklara dek çalışanların tüm kazanımları tehdit altındadır. Bir karşı duruş olmazsa eğer, yoğun hak kayıplarının yaşanması kesindir.

İşçiler Douwe Egberts'de örgütlendikleri ve direndikleri için kazanmışlardır. Onlar da biliyorlar ki, özelde Douwe Egberts tekelinin saldırılarını geriletmek, genelde sermayenin tüm çalışanlara dönük acımasız saldırılarını durdurmak ve hakları korumak için örgütlenmekten ve mücadeleden başka bir seçenek yoktur. İşçi ve emekçiler bir kez daha bu yola başvuracaklardır.

Enternasyonal-İnfo



Bahreyn'de onbinler sokakta

Suudi Arabistan ordusu kullanılarak ezilmeye çalışılsa da, Bahreyn'de sokak eylemleri devam ediyor. Ülkede halk 15 Temmuz günü cuma namazı sonrasında yine sokaklardaydı.

Onbinlerce kişinin katıldığı gösteride, muhalif El-Vefak Partisi'nin yöneticileri iktidarla yapılan "ulusal diyalog" görüşmelerinden çekildiklerini açıkladı. Tek çıkış yolunun El Halife yönetiminin reform taleplerini kabul etmesi olduğunu vurguladı.

Suriye'de protestolar büyüyor

Suriye'de yüzbinlerce kişi "özgürlük esirlerinin cuması" için 15 Temmuz günü meydanlara indi. Ülkenin kuzeyindeki Hama ile doğudaki Deyr Ezor kentlerinde 1 milyonu aşkın kişinin gösteriler düzenlediği belirtildi.

Gösteriler, ülkede mart ayı ortasında başlayan eylemlerde gözaltına alınan binlerce kişi için yapıldı. Gösterilerde Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad'ın iktidarı bırakması ve tüm tutukluların serbest bırakılması için sloganlar atıldı.

Ülkenin çeşitli kentlerinde düzenlenen gösterilerde gerici rejim yine kan döktü. Suriye'deki protestoları izleyen Yerel Koordinasyon Komiteleri sözcüsü Ömer İdilbi, başkent Şam'da 7, ülkenin güneybatısındaki İdlib'de 3, ülkenin orta kesimlerindeki Humus'ta 3 ve güneydeki Dera'da 1 göstericinin öldürüldüğünü belirtti.

Karakolu ateşe verdiler

Bin Ali diktatörünün halk isyanıyla devrildiği Tunus'ta 17 Temmuz günü bir polis karakolu ateşe verildi. 15 Temmuz günü gösterilerde polisin bir caminin içine göz yaşartıcı gaz attığını ileri süren İslamcı bir grup polisle çatıştı.

Polis, başkent Tunus'un batısındaki İntilaka semtindeki olayda, kalabalığı dağıtmak amacıyla havaya ateş açtı ve göz yaşartıcı gaz kullandı. Tekbir getiren göstericilerin, "İslam'a saldırınız", "Sizin polisinizden korkmuyoruz" şeklinde sloganlar attığı ifade edildi.

Polisle yaşanan çatışma sırasında 200 kişilik eylemci grup polis karakolunu ateşe verdi.

Dominik'te genel grev



Dominik Cumhuriyeti'nde hükümetin kemer sıkma politikalarının son bulması, elektrik fiyatlarının sabitlenmesi, elektrik kesintilerinin son bulması ve

asgari ücrette yüzde 35 artışı talebiyle 13 Temmuz günü örgütlenen 24 saatlik genel grevin başarıyla gerçekleştirildiği duyuruldu. Genel grevle hükümete 14 Ağustos'a kadar süre verildi.

Alternatif Sosyal Forum tarafından düzenlenen grevin sonunda Ulusal Örgütlenme Komitesi, olası yeni adımların 14 Ağustos'ta ilan edileceğini açıkladı.

Diğer yandan Alternatif Sosyal Forum sözcüsü Fidel Santana, gençlere karşı uygulanan şiddeti de kınadı. Saldırıda bir kişi ölmüş, yedi kişi yaralanmış, 20 kişi de gözaltına alınmıştı.

Santana, ulaşım, üretim, eğitim ve ticaretin ciddi anlamda sekteye uğramasının grevin başarısını gösterdiğini belirtti.

Protestocular ayrıca Hidrokarbon Yasası'nın reforme edilmesi, GSYH'de eğitime yüzde dört pay ayrılması, besin, ilaç ve benzin fiyatlarının düşürülmesini de talep ediyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şili’de öğrencilerden militan gösteri



Şili’de eğitimin ticarileştirilmesini protesto eden öğrenciler 14 Temmuz günü polisle çatıştı. Başkent Santiago’da devletin eğitim yatırımlarını arttırmasını isteyen onbinlerce gencin gösterisinde çıkan çatışmalarda öğrenciler militan bir karşı koyuş gösterdi. Gösterilerde 2’si ağır 32 polis yaralandı.

Gösteriler sırasında 50’yi aşkın öğrenci gözaltına alınırken polis, gözyaşartıcı gaz kullandı. Eylemciler ise polise taş, molotofkokteyli ve sopalarla karşılık verdi.

Yetkililere göre 30 bin, organizatörlere göre ise 80 bin kişinin toplandığı protestoda, göstericiler 3,5

milyon öğrencinin yüzde 90’ının okuduğu kamu eğitim binalarının kontrolünün geri alınmasını istedi. Aynı amaçla Haziran ayında onbinlerce kişinin katıldığı iki büyük gösterinin yapıldığı ve yine çatışmaların çıktığı Şili’de kamu eğitiminin idaresi General Augusto Pinochet askeri rejimi (1973-1990) tarafından belediyelere bırakılmıştı.

Şili’de devlet GSMH’nın yüzde 4,4’ünü (UNESCO yüzde 7 tavsiye ediyor) eğitime ayırırken, eğitim sistemindeki büyük eşitsizlik ülkenin en büyük sorunlarından birini oluşturuyor.

Şilili madencilerden devlete dava

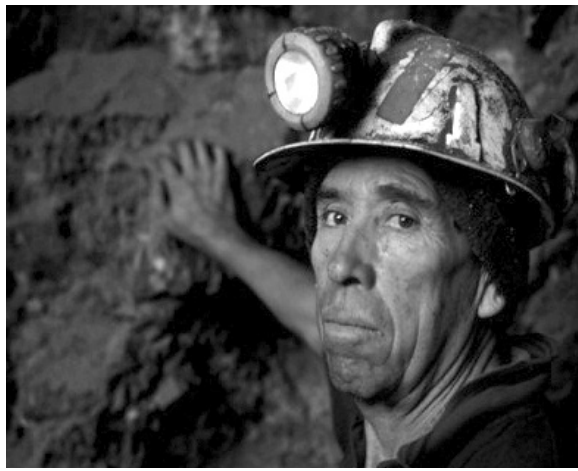
Şili’deki bir maden ocağında 69 gün mahsur kaldıktan sonra kurtarılan madenciler, devlete ihmal davası açıyor.

Son olarak Şili’de Ulusal Bakır İşletmesi bünyesinde çalışan 17 bin madencinin özelleştirme protestoları, maden sektöündeki sorunları gündeme getirmişti. 5 Ağustos 2010 tarihinde maden çökmesi sonucu yerin 700 metre altında mahsur kalan ve şova dönüştürülen bir kurtarma operasyonu ile 69 gün sonra yeryüzüne çıkarılan işçiler ise madenlerdeki ihmallere dikkat çektiler.

Madencilerin lideri Luis Urzua yaptığı açıklamada, “Madende neler yaşadığımızın bilinmesini istiyoruz” diyerek, kazadan önce güvenliğin denetlenmemesi nedeniyle devlete karşı dava açacaklarını belirtti.

31 madenci, Sernageomin’i (Ulusal Jeoloji ve Maden Servisi) San Jose bölgesindeki maden ocağının güvenlik koşullarını kazadan önce

denetlememekle suçluyor. Madencilerin avukatı Edgardo Reinoso’nun dava açan 31 madencinin her birine 380 bin avro tazminat verilmesini istediği belirtiliyor.



“İsrail İran’ı vuracak!”

Eski CIA ajanı Robert Baer, “İsrail’in muhtemelen eylül ayında İran’ı vuracağını” öne sürdü.

21 yıl süreyle Lübnan ve Suriye dahil Ortadoğu bölgesinde çalıştığı bildirilen Baer, söz konusu iddiasıyla ilgili herhangi bir kaynak belirtmedi. “Bütün bunlar bize neredeyse kesine yakın bir şekilde, Netanyahu’nun (İran’a) saldırıyı planladığını anlatıyor” diyen eski CIA ajanı, böyle bir saldırının “Filistin devletinin eylül ayında oylanması öncesi” olacağı öngörüsünde bulundu ve

Netanyahu’nun ABD’yi çatışmanın içine çekmeyi umut ettiğini dile getirdi.

Baer, İsrail Hava Kuvvetleri’nin, Natanz ile birlikte diğer birkaç nükleer tesisini de vuracağını iddia etti. Baer, “Özel birliklerimiz, halen Irak’ta ve (İran’daki) sınır boyunca vuracağımız İran hedeflerini inceliyorlar. Burada bizi bekleyen, topyekun bir savaş yerine, bir tırmanma. Bu bir kabus senaryosu. Ortadoğu’da böyle bir savaş yürütebilecek sayıda askerimiz yok” diye konuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Portekiz’de sosyal yıkım protestosu

Portekiz hükümetinin tasarruf adı altında uyguladığı sosyal yıkım saldırıları 15 Temmuz günü protesto edildi.

Devletin yüklü miktarda borçlanması faturası emekçilere çıkarılırken, Portekiz’in başkenti Lizbon’da yeni vergilere karşı binlerce kişi eylemdeydi. CGTP tarafından yapılan çağrı ile emekçiler meclis binasına yürüdü.

Euro Bölgesi’ndeki borç krizinin vurduğu üçüncü ülke olan Portekiz, 3 yıllık “tasarruf” paketi saldırılarını yoğunlaştırıyor. Gösteriye katılan bir işçi ise hayat pahalılığından şikayet ederek “Ben bir işçiyim. Yaşam şartları çok zorlaştı ve bu şekilde devam edecek gibi görünüyor. Haklarımı ve işçilerin haklarını savunmak için geldim” dedi.

Taksiciler grevde

Yunanistan’da taksi şoförleri, “mesleklerinin serbestleşmesini” öngören yasayı protesto etmek amacıyla 18 Temmuz günü 48 saatlik greve gitti. Taksicilerin protestoları seferlerde aksamaların yanı sıra trafikte kaos yaşanmasına yol açtı.

Taksiciler Pire Limanı ile Atina Havaalanına giden yollarda protesto gösterileri düzenledi. Bu kapsamda liman çevresine 2 bini aşkın taksi park halinde bırakıldı. Limanın kruvazyerlerin demirlediği bölümünde de eylemler gerçekleştirilirken, bu nedenle turistik otobüsler alana yaklaşamadı.

Grev, hava ile deniz limanlarında 40 derece sıcaklıkta, bagajlarıyla kilometrelerce yol yürümek zorunda kalan yerli ve yabancı turist görüntülerinin oluşmasına neden oldu.

BBC’de 24 saatlik grev

BBC Dünya Servisi’nde ve BBC’nin dış yayınları takip eden BBC Monitoring hizmetinde çalışan bir grup personelin işten çıkarılma biçimini protesto amacıyla, Ulusal Gazeteciler Sendikası’nın (NUJ) aldığı karar doğrultusunda BBC çalışanları 15 Temmuz günü 24 saat greve gitti. Grev BBC Türkçe ekibinden de katılım oldu.

NUJ, BBC’nin açıkladığı kesintiler çerçevesinde, gönüllü olarak kıdem tazminatını alıp işini bırakmak isteyenler dururken işten ayrılmaya zorlananlar olduğunu söylüyor. Sendikaya göre, seçenekler sunmadan çalışanları işten ayrılmaya zorlayan BBC, ileride bu kapsamı genişletmeye hazırlanıyor. Kesintilere hedef olan departmanlarda çalışanların başka departmanlara aktarılması konusunda da BBC’nin taleplerini dinlemediğini söylüyor.

İşten çıkarılmaları söz konusu olan personelin son çalışma günlerinin daha ileri bir tarihe ertelenerek pazarlıkları sürdürme çağrısına BBC yönetiminin olumsuz yanıt verdiğini de açıklayan NUJ, 15 Temmuz’un yanı sıra 29 Temmuz’da da 24 saat grev kararı aldı.

BBC personeli geçen Kasım ayında da emeklilik ödemelerinin değiştirilmesi planlarını protesto amacıyla grev yapmıştı.

İtalya ve İspanya mali kriz sarmalında...

Artık tek bir zayıf halka yok!

Volkan Yaraşır

AB bölgesinde devletlerin mali/borç krizi hızla yayılıyor. Kriz senkronize bir şekilde giderek daha yıkıcı ve sarsıcı olmaya başladı. Önce Yunanistan'ı saran ve iflasına yol açan kriz sarmalı bir müddet sonra etkisini Portekiz ve İrlanda'da gösterdi. Portekiz ve İrlanda toksik bankacılık merkezi olarak hızla çöküş ve iflasın eşiğine geldi.

AB, AB Merkez Bankası ve IMF, krizin kontrollü bir seyir izlemesi için adımlar attı. Emperyal müdahalelerini bu seyre uygun gerçekleştirmek istedi. Ne var ki "kontrol" giderek yitirildi. İtalya ve İspanya'daki gelişmeler bunun somut göstergeleri oldu. İtalya ve İspanya mali kriz içine girdi. İtalya Avrupa'nın üçüncü, İspanya ise beşinci büyük ekonomik gücü. Bir anlamda AB'nin iki kilit ve önemli ülkesi.

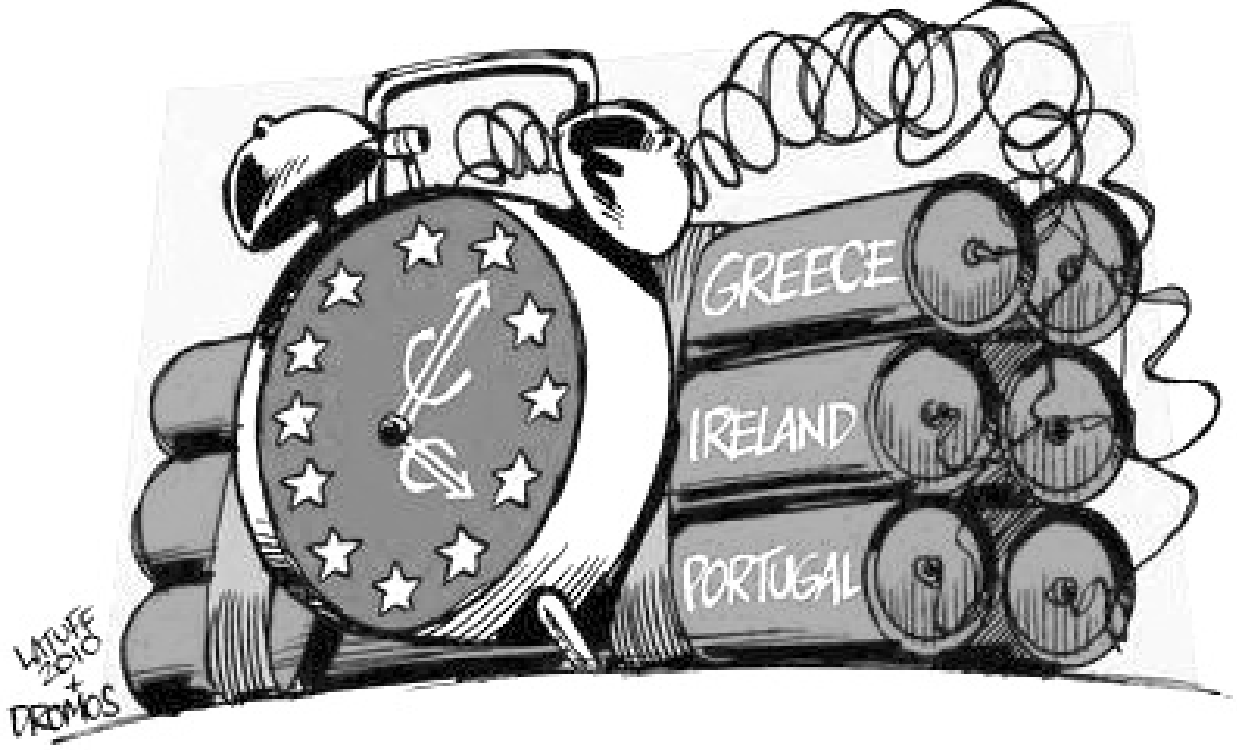
Finans kapitalin bugün ulaştığı entegrasyon ve hareket serbestliği küresel düzeyde lokalizasyonları hızla inceltiyor, bu da krizin bir yandan etki ve yayılma gücünü arttırıyor, diğer yandan yıkıcı sonuçlarını küreselleştiriyor.

Yunanistan, Portekiz ve İrlanda'da yaşanan devletlerin mali krizi, bir ölçüde AB bölgesinde sınırlı kalan sorunlara yol açmıştı. İtalya ve İspanya'nın ardından Belçika'nın da bu sarmala dahil olması, yalnızca AB bölgesinde değil, küresel düzeyde tahmin edilenden çok daha büyük sarsıntılara ve çöküşlere yol açabilir. Farklı senkronları tetikleyebilir.

Devletlerin mali krizi kapitalizmin yapısal krizinin yeni bir evresiydi. İtalya ve İspanya'nın içine girdiği süreç, ardından Obama'nın borç çevrimini sağlamak için borçlanma limitini yükseltmek istemesi, kredi kuruluşlarının ABD'nin kredi notunu düşürmesi dünya çapında devletlerin mali krizinin derinleştiğini gösteriyor. Krizin senkron gücünün arttığını işaretliyor. İtalya, İspanya ve ABD'deki mali krizler ve bu krizlerin derinleşmesi "büyük depresyonun" öncü sarsıntıları olarak değerlendirilebilir. Örneğin, ABD'de Obama iktidarını zorlayan mali kriz ve siyasi anlamdaki aktüel gelişmeler, ABD'nin devlet tahvillerinin hızla değer kaybetmesine yol açtı. Bu durum, ABD tahvillerine yatırım yapan, başta Çin'i (1.1 trilyon dolar) ve Japonya'yı (882 milyar dolar) etkiledi. Bu noktada sarsıntının derinleşmesi, küresel finansal çöküşleri tetikleyebilir.

İtalya'nın 1.9 trilyon euroluk kamu borcu var. İtalya borçlarını çeviremez ve ödeyemez bir noktaya geldi. İtalya'nın devlet tahvilleri, yani toksit kağıtları, 1.6 trilyon dolara ulaştı. Bu rakam, Yunanistan, İrlanda, Portekiz ve İspanya'nın devlet tahvillerinin toplamından daha fazla bir rakamı ifade ediyor. Bu durum her an İtalya'da banka sisteminin çöküşüne neden olabilir. Bu tahvilleri taşıyan diğer ülke bankalarının da büyük sorunlar yaşamasına yol açabilir. İtalya'nın devlet ve özel şirket tahvillerini elinde en çok bulunduran bankaların başında Fransız bankaları geliyor. 400 trilyon dolara yakın tahvil bulunduran bu bankalar büyük risklerle karşı karşıya. Devletlerin mali krizinin bu özellikleri, krizin bulaşma, yayılma, sarsma potansiyellerini yoğunlaştırıyor.

AB borç krizinin "kontrolü" için 440 milyar euroluk bütçeye sahip Avrupa Finansal İstikrar Mekanizması'nı kurmuştu. Ama sadece İtalya'nın yaşayacağı çöküş, mekanizmanın iflası anlamına geliyor. Mekanizma bundan dolayı yetki ve esneklik



kabiliyetini arttırmak ve finansal potansiyelini yükseltmek için acil tedbirler almaya başladı.

Krizin iki yönü

Kriz sürecinin bir yönü AB'nin emperyal çekirdeği olan Fransa ve özellikle Almanya'nın AB'yi yeniden yapılandırma hedefidir. Almanya bu amaçla, birinci periferiyi saran mali krizleri bir sıçrama noktası olarak değerlendiriyor. Krizin yarattığı yıkımın üzerinden birinci periferide ekonomik ve siyasi nüfuz alanını yayıyor ve birinci periferiyi yeniden sömürgeleştiriyor.

Bugün açısından finans kapital Yunanistan, Portekiz ve İspanya'nın iflaslarına hazırlanmış durumda. Bu ülkelerde Fransız ve Alman bankaları risklerini hızla azaltan önlemler almaya başladı. Yine bu ülkelere yeni sömürgecilik politikaları dayatıldı. Örneğin Yunanistan'ın "seçici iflas" talebi özünde borçların yeniden yapılandırılması, yeni sömürgeleştirme politikalarının daha derinden ve doğrudan hayata geçirilmesi anlamı taşıyor. Benzer iflasları İrlanda ve Portekiz de yaşayabilir. Hatta bu dalganın İspanya ve İtalya'yı sarması da mümkündür. Finans kapital sermayenin yoğunlaşma ve merkezileşme yasalarına uygun olarak hareket ediyor. Mali krizin yarattığı yıkımlar üzerinden hegemonyasını yeniden tahsis ediyor. Bu süreç bir yanıyla da AB'nin daha homojenleşmesinin ifadesi olarak işliyor. AB, özellikle Almanya'nın güdümünde emperyal özneler arası rekabete/savaşlara hazır hale geliyor.

Bu sürecin bir başka yönü ise Avrupa işçi sınıfına yönelik yeni karşıdevrim stratejisidir. İtalya'da Berlusconi hükümetinin aldığı 40 milyar euroluk tasarruf tedbirleri bunun son halkasıdır. Yeni sosyal yıkım programları anlamına gelen bu gelişmeler Avrupa işçi sınıfına yönelik sistematik saldırıları içermektedir. Yunanistan'daki iflas süreci, İrlanda ve Portekiz'deki benzer gelişmeler, İtalya ve İspanya'daki mali krizler Avrupa'da sınıflar mücadelesini güçle-

şiddetlendirecek ve sınıfsal antagonizmayı keskinleştirecek gelişmelerdir.

Avrupa işçi sınıfı 2008 sonrasında muazzam pratikler gerçekleştirdi. Fransa'da senkronize genel grevler, Yunanistan'da genel grev dalgaları, İngiltere'de koordineli grevler, büyük kitle gösterileri ve meydan işgalleri gerçekleşti. Şimdi Avrupa'da sınıf mücadelesi yeni bir momente giriyor. Devletlerin mali krizinin derinleşmesiyle birlikte Avrupa işçi sınıfının dalgalı eylemlerinin zeminleri doğuyor. İtalya'dan İspanya'ya, Portekiz'den Yunanistan'a, İrlanda'dan İngiltere'ye kadar artık her coğrafya büyük sınıfsal gerilimlerin ve patlamaların coğrafyasına döndü.

Artık tek zayıf halka yok

Avrupa işçi sınıfı yarattığı yeni pratiklerle beslenerek kavgaya hazırlanıyor. Yunanistan işçi sınıfı Avrupa işçi sınıfının öncülüğünü yaparak genel grev dalgaları yarattı. Aynı zamanda sistemin en önemli simgesel odaklarından biri olan parlamentoyu kuşattı. Sokakların iktidarını eline geçirdi. Bu süreç, sınıfın siyasal öncü ihtiyacını bütün yakıcılığıyla hissettirdi. Yunanistan işçi sınıfının, Avrupa işçi sınıfının yeni pratiklerine ve desteğine ihtiyacı var. Aynı şekilde, Avrupa işçi sınıfı da Yunanistan işçi sınıfının yeni pratikleriyle beslenecek. Artık AB'nin tek bir zayıf halkası yok. Yunanistan'ın yanında Portekiz, İrlanda hatta İspanya ve İtalya AB'nin yeni zayıf halkalarıdır. Artık herhangi bir halkanın kırılması kıta düzeyinde olağanüstü gelişmelerin önünü açabilir. Bunun için üç temel şey gerekiyor: Sınıfın enerjisini yoğunlaştırıp kristalize edecek bir siyasal öncünün yaratılması, işçi hareketinin enternasyonal birliğinin sağlanması ve komünist hareketin enternasyonal birliğinin inşası... İçine girilen moment ve sınıf hareketinin bugüne kadar yarattığı birikim bu sorunları aşabilecek potansiyelleri de içinde barındırıyor. Unutulmasın, zayıf halkaların artmasıyla birlikte sınıf hareketinin yükseliş olanakları da artmıştır.

Libya Temas Grubu İstanbul'da toplandı...

Emperyalistler ve işbirlikçileri kirli hesaplar peşinde!

Libya'ya dönük saldırganlığın koordinasyonunu sağlamak amacıyla emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından oluşturulan Libya Temas Grubu'nun dördüncü toplantısı geçtiğimiz hafta İstanbul'da gerçekleştirildi.

İlk üç toplantısı sırasıyla Katar, İtalya ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde yapılan "Libya Temas Grubu'nun son toplantısına, NATO, BM, AB, Arap Birliği, Afrika Birliği temsilcileri ile ABD, Fransa, İngiltere, Almanya, İtalya, BAE, Ürdün, Fas, Katar ve Türkiye'den dışişleri bakanları düzeyinde temsilciler katılım gösterirken, Libyalı muhaliflerin lideri ve Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı Mahmut Cibril de toplantıda yer aldı.

19 Mart gününden bu yana Libya halkının üzerine bombalar yağdırmayı sürdüren emperyalist haydutların saldırganlıklarını daha da derinleştirme kararı aldıkları toplantıda, Kaddafi muhalifi isyancı güçlerce oluşturulan Ulusal Geçiş Konseyi'nin "meşru muhatap" olarak tanınması ve geniş çaplı yardımın arttırılması da kararlaştırıldı. AKP hükümeti eliyle emperyalist saldırganlığa aktif taşeronluk etmek için her türlü adımı atan Türk sermaye devleti ise "ev sahibi" ve "eşbaşkan" sıfatlarıyla yer aldığı toplantıda, "emperyalizmin bölgedeki aktif taşeronu olma" hevesinde kararlı olduğunu vurguladı.

Konsey tanınacak, işgal derinleşecek

Toplantı sırasında ABD, Fransa ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist haydutlarca yapılan açıklamalarda, NATO müdahalesini onaylayan ve kendileriyle işbirliğine can atan Ulusal Geçiş Konseyi'nin, tanınmasının "önemi" özel bir tarzda vurgulandı.

Emperyalist hegemonyanın Libya'da yeniden tesisi için oldukça önemli olan sözkonusu karar, toplantının sonuç deklarasyonunda da benzer biçimde yer buldu. Eşbaşkanlar Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile BAE Dışişleri Bakanı Abdullah bin Zeyd El Nahyan tarafından toplantı sonrasında gerçekleştirilen açıklamada, Kaddafi'nin gitmesi ve Kaddafi muhaliflerinin önünün açılması gerektiğine vurgu yapılarak, "Ulusal Geçiş Konseyi'nin tek meşru hükümet olarak tanındığı" deklare edildi.

Toplantının öne çıkan diğer önemli başlığı ise, NATO şemsiyesinde yürütülen işgalin derinleşmesine dönük kararlardı. Öyle ki sonuç metninde NATO müdahalesinden duyulan memnuniyetin altı çizilirken, yürütülen operasyonun 90 gün daha uzatılması ve özellikle İngiltere ile Fransa tarafından operasyona daha çok katkı verilmesi kararlaştırıldı.

Toplantıda, emperyalistler ve işbirlikçileri adına Libya'da yürütülecek müzakerelere ilişkin de genel bir yol haritası belirlendi. Buna göre, Kaddafi'nin iktidarı bırakması ve iç savaşın sona ermesi için müzakere koşullarını sunacak kişinin BM Genel Sekreteri'nin Libya özel temsilcisi Abdelilah El Hatip olacağı belirtildi.

Türk devleti ikiyüzlülük ve uşaklıkta ısrarlı

Libya başta olmak üzere bölge halklarına dönük saldırı ve yıkım planlarının masaya yatırıldığı

toplantının öne çıkan diğer bir başlığını ise, AKP hükümeti eliyle Türk devletinin attığı adımlar oluşturdu.

Dış politikadaki ustalık dönemine "aktif uşaklıkta tam yol ileri" gideceğini deklare ederek giren AKP hükümeti, Temas Grubu toplantısında da buna uygun davrandı.

Toplantının açılış konuşmasında Libya'ya dönük emperyalist saldırganlığı "insani kaygılarla yapılan müdahale" olarak tanımlamayan Davutoğlu, emekçi halklara yıkım getiren operasyonları meşrulaştırarak uşaklıkta sınır tanımayacaklarını "uluslararası kamuoyu" önünde birkez daha yineledi. Göz boyamaya dönük yardımları öne çıkararak NATO eliyle yaratılan yıkımı perdelemeye çalışan Davutoğlu, dinci partiye yakışan bir pişkinlikle "Libya'nın dondurulmuş 3 milyar dolarının Ramazan ayı boyunca insani yardımlarda kullanılması" aldatmacasından dem vurdu.

Libya operasyonu öncesi "NATO'nun Libya'da ne işi var?" derken, aradan geçen kısa süre içerisinde NATO müdahalesinin hayata geçmesi için yoğun çaba harcayan, hatta İzmir'i NATO saldırganlığının merkez üssü olarak tahsis eden AKP hükümetinin kurmayı Davutoğlu, Türk devletinin "bölge gücü" olma hamasetine dayanarak öne çıkarmaya çalıştığı "yol haritasına" değinmeyi de ihmal etmedi.

Türk devleti, Ulusal Geçiş Konseyi'nin Libya Temas Grubu tarafından tanınmasına dönük kararda da öne çıkma çabasındaydı. Temas Grubu toplantısından kısa süre önce Ulusal Geçiş Konseyi'ni resmi olarak tanıyan Türk devleti, Kaddafi ve destekçilerinin banka hesaplarını dondurarak ülkeye girişlerini yasaklamış, Davutoğlu aracılığıyla isyancıların elindeki Bingazi şehrine giderek bu çerçevede görüşmelerde bulunmuş ve Konsey'e 100 milyon dolara varan yardım yapma kararı aldığını açıklamıştı.

Emperyalist haydutlardan hesap sormaya!

Emperyalistler ve onların eteğindeki işbirlikçileri, "Libya Temas Grubu Libya'nın ulusal birliği, toprak bütünlüğü, bağımsızlığı ve egemenliğine bağlı, Libya halkının ise yanındadır" yalanına sarılarak, birkez daha kirli emellerin üstünü ikiyüzlüce örtmeye çalışıyorlar.

Oysa ki, Libya halkının üzerine "özgürlük ve demokrasi" cilasıyla yağan bombalar bir yana, toplantının söz konusu kararları bile emperyalistlerin özgürlük değil her zaman olduğu gibi işgal, yağma ve egemenlik peşinde olduğunu göstermektedir. Amaçları Libya petrolleri ve kaynakları üzerinde tam denetim kurmak olan emperyalist haydutlar, aynı zamanda Kaddafi rejiminin zorbalığını fırsata çevirerek, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki halk ayaklanmalarının kendileri için yarattığı tehlikeyi savuşturmak istemektedir. Bu noktada, Suriye'deki emekçi halklara da özel bir tarzda gözdağı verilmek istenmektedir.

Bu tablo karşısında, emperyalistlerin ve Türk devleti başta olmak üzere bölgedeki işbirlikçilerin planlarını bozmak oldukça önemlidir. Libya'ya yönelik emperyalist saldırganlığın boşa düşürülmesi ise, bölge ve dünya emekçilerinin göstereceği enternasyonal dayanışma ve eylemli mücadeleyle doğrudan



Libya Temas Grubu protesto edildi

Devrimci ve ilerici güçler, 15 Temmuz günü Çırağan Sarayı'nda gerçekleştirilen **Libya Temas Grubu** toplantısı öncesinde Beşiktaş'ta eylem yaparak Libya'ya dönük emperyalist saldırganlığı lanetlediler.

NATO ve Füze Kalkanı Karşıtı Birlik (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Halk Cephesi, Kaldıraç, Odak, Proleterce Devrimci Duruş, Sosyalist Demokrasi Partisi, Toplumsal Özgürlük Platformu), SODAP ve Türkiye Gerçeği'nin çağrısıyla gerçekleşen eylem için kitle Beşiktaş İskele Meydanı'nda buluştu. Eyleme Mücadele Birliği de destek verdi.

"Libya halkına dönük emperyalist saldırıya son! Libya Temas Grubu ülkemizden defol!" pankartı açarak Sarıyer istikametine giden yolu trafiğe kapatan kitle Çırağan Sarayı'na yürümek istedi. Kitlenin önü kısa bir süre sonra polis barikatı ile kesildi. Burada sürdürülen pazarlıkların ardından polis barikatı daha geri bir noktaya aldı ve kitle Beşiktaş Meydanı'na doğru yürüyüşünü sürdürerek basın açıklamasına geçti.

Beşiktaş Meydanı'ndaki heykel önünde yapılan basın açıklamasında, BTC devletinin işbirlikçilik ve uşaklıkta sınır tanımayarak bu saldırganlıkta aktif rol oynadığına dikkat çekildi. İzmir'deki NATO üssünün bölgede yapılması planlanan tüm işgal ve katliamlar için komuta merkezi olarak tahsis edildiği hatırlatıldı.

Davutoğlu'nun, Libya'daki emperyalizmin işbirlikçisi "muhaliflerle" yakın zamanda Bingazi'de biraraya gelmesine de değinilen açıklamada, toplantı ile Libya'nın nasıl işgal edileceğinin, Libya petrolünün nasıl gasbedileceğinin ve işbirlikçi-uşak bir iktidarın nasıl kurulacağının, emperyalist hegemonyanın Libya ve Suriye üzerinde nasıl tesis edileceğinin tartışıldığı vurgulandı. Açıklama mücadele çağrısıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Güney Kıbrıs’a tehdit, Kuzey Kıbrıs’a OHAL!

Kıbrıs’tan kirli elinizi çekin!

Kıbrıs sorunu ile ilgili olarak “Kimse bizden iyi niyet beklemesin, artık taviz yok” diyerek üst perdeden konuşan Tayyip Erdoğan 20 Temmuz günü Kuzey Kıbrıs’a gitti. Bölgenin Türk ordusu tarafından işgalinin 34. yıldönümü dolayısıyla yapılan törenlere katılmak üzere adaya giden Erdoğan, benzer açıklamalarını sürdürdü. Çözüm yönünde artık kendilerinden bir şey beklenilmemesini, Rum tarafının adım atmaması halinde kendi yollarından yürüyeceklerini, hiçbir taviz vermeyeceklerini söyledi. “İki kesimli, eşit statüde ve iki devletli bir yapı” dışında başka bir çözümü kabul etmeyeceklerini söyledi.

Söylem değişikliğinin gerisinde ne var?

Erdoğan’ın bu tutumu, Türk devletinin eski tezlerine dönüş olarak değerlendirilirken nedenleri konusunda da çeşitli yorumlarda bulunuluyor. Bu yorumlara göre, AKP hükümeti Yunanistan’ın yaşadığı ekonomik iflas ile birlikte Güney Kıbrıs’ın yaşadığı ekonomik ve siyasal sorunları fırsata dönüştürmeye çalışıyor. Bununla birlikte ise asıl nedenin, adanın bölgede yaşanan son gelişmelerin ardından Doğu Akdeniz’deki jeopolitik öneminin hayati bir önem kazanması olduğu ifade ediliyor. Erdoğan da zaten Kıbrıs ile ilgili tutum değişikliğini “şartlar değişti” sözleriyle gerekçelendirmişti. Son dönemde ABD-İsrail ilişkilerindeki ısınmanın da bu tutumun arkasındaki temel dayanak olabileceği vurgulanıyor.

Kuzey Kıbrıs’ta OHAL uygulamaları

Erdoğan’ın Kıbrıs halkını “besleme” diye suçlamasını unutmayan Kuzey Kıbrıslı emekçiler ise



Erdoğan’ı protesto ettiler ve gelecekleri hakkında söz hakkının kendilerine ait olduğunu söylediler. Fakat Kuzey Kıbrıs’ta bu muhalif sesleri boğmak için tam bir seferberlik ilan edildi.

Polis Tayyip Erdoğan Kuzey Kıbrıs’a gelmeden sendikalara baskınlar düzenledi. Polis önce KTAMS binasında pankart indirmek için bastı, ardından da KTÖS binasına baskın düzenledi. KTAMS’da bulunanları gözaltına alırken, olayları görüntülemek isteyen basın mensuplarını da darp etti. Kuzey Kıbrıs polisi, KTAMS’nın ardından adanın en büyük memur sendikası KTÖS’ün binasına da baskın düzenledi. Saldırıların Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu’nun “Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’a karşı bazı menfi hareketlerin yapılmasının affedilir şey olmadığı” yönündeki açıklamalarının ardından gelmesi dikkat çekti.

Hangi yüzle!

Son dönemde İsrail ile ilişkilerini “ısıtan” ve bunun için Mavi Marmara gemisinin Gazze Özgürlük Filosu’na katılmasına engel olacak kadar ileri giden dinci-gerici parti ve yandaşları, durumu kurtarmak için manevra üstüne manevra yapıyor. İşte bu amaçla yapılan manevralardan biri daha yandaş medya tarafından ortaya serildi.

Habere göre Tayyip Erdoğan önümüzdeki günlerde Gazze’ye ziyaret edecekmiş, İsrail ise bu ziyareti engellemek için girişimlerde bulunuyormuş vs. vs.

Kurmaca ve zorlama olduğu her halinden belli olan habere göre, Erdoğan Mısır Askeri Konseyi’ne

Gazze’ye gitme talebini ilettiler ve bu isteği kabul gördü. Filistin Haber Ajansı Maan’dan alındığı ifade edilen bilgi ise İsrail’de yayınlanan Maariv gazetesinin bir haberine dayandırılıyor. Habere göre Erdoğan’ın 25 Temmuz’da Gazze’ye gideceği söyleniyor.

Fakat aynı haberde İsrail’in tepkisini çeken bu ziyaretten Gazzeli yetkililerin hiçbir bilgisinin olmadığı da kabul ediliyor.

Her halinden bir dezenformasyon kampanyasının parçası olduğu belli olan bu haberler gerçek olsa dahi, ABD-İsrail mihverindeki yerini pekiştiren dinci-gerici partinin yüzüstü şefine sormak gerekiyor: Hangi yüzle!

Ordu ‘profesyonel’ çalışacak

Bir süredir devam eden profesyonel orduya geçiş sürecinde son halka, “sözleşmeli er dönemi”nin başlaması oldu. Böylece sermaye devleti “paralı askerliğe” doğru büyük bir adım attı.

“Profesyonel ordu” ihtiyacı çerçevesinde devreye sokulan sözleşmeli er uygulamasına ilişkin Genelkurmay Başkanlığı’ndan yapılan açıklamada bu yıl içerisinde 5 bin 103 sözleşmeli er alınacağı belirtildi. Sözleşmeli olarak görev yapacak askerler 1634 lira maaş alacak.

Adayların sağlık muayenesi, spor testi ve

mülakattan sonra 10 hafta eğitimden geçirileceği bildirildi. Açıklamada sözleşmeli erlerin, hudut birliklerinde görevlendirilecekleri, kışlalarda iskân edilecekleri, hizmet süreleri sonunda ikramiye alabilecekleri ifade edildi.

Rejimin ve onun ordusunun şimdilik en büyük iç ve dış tehdidinin Kürt halkı olduğu bilindiğine göre, sözleşmeli askerlerin özel olarak savaş bölgelerinde cepheye sürüleceğinin ve kirli savaş konseptinin bir parçası olarak kullanılacağını öngörmek zor olmasa gerek.



Hopa artçıları sürüyor

31 Mayıs günü Metin Lokumcu’nun katledilmesiyle sonuçlanan Hopa’daki devlet terörünü protesto edenlere yönelik gözaltı ve tutuklama furyası devam ediyor.

Hopa’da 3 gözaltı

20 Temmuz günü Hopa’da sabah saatlerinde gözaltılar yapıldı. Halkevleri Hopa Şubesi yöneticisi ve Derelerin Kardeşliği Platformu Yürütme Kurulu üyesi Kamil Ustabaş, Hopa Halkevi üyesi Bülent Ustabaş, Halkevleri Doğu Karadeniz Bölge Temsilcisi, Derelerin Kardeşliği Platformu Yürütme Kurulu üyesi Taylan Kaya sabah saatlerinde gözaltına alındı.

Hopa davasında haklarında arama kararı olan gözaltıların 2911 Toplantı Ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na muhalefetten suçlandıkları belirtiliyor.

BirGün muhabirine gözaltı

16 Temmuz günü BirGün Gazetesi muhabiri Metin Demir polis tarafından gözaltına alındı. Polis, Demir’in Hopa’daki polis terörüne yönelik protestolar sırasında olayları “provoke” ettiğini iddia etti. Zaman gazetesinin polis kaynaklı haberinde Demir, “taş atarak olayları başlatan provokatör” olarak ilan edilerek hedef gösterildi.

Aynı gazetenin haberine göre polis, Okmeydanı’nda yaşanan protestoda olaylar yaşanması ardından kamera görüntülerini inceleyerek Metin Demir’in polise taş attığını belirlerken, Demir’in basın kartı olduğu için gözaltına alınmadığı iddialarına yer verildi.

Ev baskınları

Hopa protestosu gerekçesiyle İstanbul polisi 14 Temmuz günü çok sayıda eve baskın düzenleyip 2 kişiyi gözaltına aldı. Polisin elinde bir gözaltı listesi olduğu ve gözaltıların süreceği bilgisi verildi.

2 Haziran günü İstanbul’da İstanbul Tabip Odası, KESK İstanbul Şubeler Platformu, DİSK İstanbul Merkez Temsilciliği ve TMMOB İl Koordinasyon Kurulu tarafından düzenlenen eylem gerekçesiyle sabah saatlerinden itibaren ev baskınları yapıldı. İstanbul’un çeşitli semtlerinde yapılan ev baskınlarında ÖDP üyesi iki kişi gözaltına alındı.

Avukatlardan alınan bilgiye göre soruşturmanın genişletilmesine yönelik savcılık kararı nedeniyle dosyaya ek bir gözaltı listesi dosyaya konuldu.

“Ben bölücü ve terörist değilim, bir Kürdüm”

Muş’un Bulanık ilçesinde yaşayan 18 yaşındaki Evrim Demir 17 Temmuz günü bedenini ateşe verdi.

Eylemini Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ali Çiçek ve Akif Yılmaz’ın ölümsüzleştiği ÖO direnişinin yıldönümünde gerçekleştiren Evrim Demir, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybederken geriye eyleminin nedenlerini anlatan bir mektup bıraktı.

Mektubunda “Ben bölücü ve terörist değilim, Kürdüm” diyen Demir, evlerinin bahçesinde gece saat 02.30 sularında bedenini ateşe verdi.

Ailesi ve komşuları tarafından yaralı bir şekilde Bulanık Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Demir, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Mektubunda Türkiye halklarına seslenen Demir, Kürt halkının kardeşçe yaşamak istediğini ama bunun yanı sıra haklarının da tanınmasını istediğini belirtti. İsyanlarının kuşaktan kuşağa devam edeceğini dile getirdi.

Evrin, Diyarbakır’da Öcalan’ın Türkiye’ye getirilişinin yıldönümü nedeniyle bedenini ateşe veren lise öğrencisi Mustafa Malçok’un yanına gömülmek istedi.

Evrin Demir’in yaptığı feda eyleminin ardından Bulanık’ta esnaf kepenk kapattı.

Evrin Demir mektubunda şöyle seslendi:

“Tüm gücümüzle bu hakları savunuruz ve isteriz”

“(...) Bir gün herkesinde benim gibi bir dünya düşlemesidir. Bu eylemle barışın sesi olmak istiyorum. Kan kanla temizlenmez kan kanı getirir. Bu MHP anlayışında Kemalistlerin anlayışından hiçbir farkı yoktur. Kürt halkı sınırları önemsemiyor, devleti önemsemiyor. Çünkü bir devlet bir toplum var. Bir toplum dili, kültürü ve tarihi var eder. Bizim sınırlarımızı kültürümüz çizmektedir, tarihimiz ve dilimizdir. Biz kardeşiz ama ‘Haklarınız yok, Kürt sorunu yoktur’ denilirse biz de tüm gücümüzle bu hakları savunuruz ve

isteriz. Bütün zorluklara rağmen 36 milletvekili seçildi fakat bir milletvekilimiz düşürüldü. Benim sesim hukuk adı altında susturuluyor. Böyle hukuksuzluğu kabul etmeyeceğiz. Hatip Dicle ve diğer tutuklu vekillerimiz onurumuzdur.”

“Özgürlük için ölecek bir Kürdüm”

“(...) Biz Kürtçe söyleyip oynamak değil, statü istiyoruz. Biz kendi kendimizi yönetmek hakkını istiyoruz. Biz var olduğumuzu ve PKK hareketiyle bir bütün olarak kabul edilmek istiyoruz. Bu böyle bilinsin. Artık ‘PKK hareketini imha tasfiye ederiz’ deyimiyle 30 yıl daha savaşa hizmet ederler. Ben ve benden sonrakiler bunu kabul etmez. 70 yıl bile olsa tekrar ayaklarız. Yani her açıdan bu durum imkansız ve yararsızdır. Ben bölücü, terörist de değilim, ben bir Kürdüm. Azadi (özgürlük) sloganıyla büyüyen ve onun için ölecek bir Kürdüm. Kürdistan’da hala çok kirli bir savaş yürütülüyor. Kürt halkının evlatlarını ölüme mahkûm edenler, Türkiye halklarında temennidir ki bir gün onların da ölecek olmasıdır. Bölücülük adı altında Türk halkı korkutuluyor ve korku imparatorluğu inşa ediliyor. AKP, MHP çok net bir şekilde bunu kullanıyor. Türkiye halkları bizi anlamalı bize kimlik vermek zorunda neden dağlara çıkıldığını böyle yaptığımızı sorgulamalı. Unutulmamalıdır ki Kürt halkı Dersim halkı gibi değildir. Geçmişini unutmaz geçmişindeki değerler için ölür. Bu değerlerini yaşar ve yaşatır. Kürt halkı Bedirhanlardan, Şeyh Saidlerden ve Seyit Rızalardan gelir. Kürt halkı bunu nesilden nesile evlatlarına anlatır. Daha çok şey yazmak isterdim. Fakat artık gerçekte bütünleşme ve var etme zamanıdır. Tüm Kürt halkını Türkiye halklarını Önder Apo’yu savaşlarda evlatlarını kaybetmiş, tüm anneleri ve babaları değerli tüm gerillalarımızı ve özellikle Amed ve Hakkari halkını kucak dolu selamlıyorum. Gün Barışa ve Önder Apo’ya özgürlük günü olması dileğiyle.”

Düzen medyasının “gör” dediği

Kürt hareketine dönük askeri operasyonlar ve Kürt halkını hedef alan ırkçı-faşist saldırılar yoğunlaşırken, düzen medyası da kirli haberleriyle bu denklemde “üzerine düşeni” yapıyor.

Linç taburlarının faşist saldırganlığını “hassasiyet” adı altında meşrulaştıran, gerilla katliamlarını ise adeta kutsayan düzen medyası, gerillalarını her koşulda sahiplenen Kürt halkının bu gerçekliğini ya görmezden geliyor ya da bu durumu çarpıtarak işliyor.

Düzen medyasının söz konusu manipülasyonuna son olarak HPG gerillası Mahfuz Aykaç’ın cenazesi malzeme yapılmak istendi.

Gerilla cenazesine yoğun polis ablukası

Siirt’te 15 Temmuz günü polis aracına düzenlenen silahlı eylem sonrası çıkan çatışmada yaşamını yitiren Demhat kod adlı HPG gerillası Mahfuz Aykaç’ın kitlesel biçimde uğurlanmasına polis tarafından izin verilmedi.

19 Temmuz günü aile ile birlikte aralarında BDP’li yöneticilerin de aralarında bulunduğu kitle, Aykaç’ın cenazesini Bilali Habeş Camisi’ne getirdi. Camiyi ve cenazenin defnedileceği mezarlığı yoğun abluka altına alan polis cenazeyi kucaklamak isteyen halkın mahalleye girmesine izin vermezken, Aykaç’ın kitlesel olarak defnedilmesini de açıkça engelledi. Polis, defin işlemi için sadece aile dışında kimseyi mezarlığa almayacağını söyleyerek tehditler savurdu. Polisler, cenaze namazını kıldırın imamı tartaklayıp orada bulan bir çok BDP’liye de saldırdı.

“Halk cenazeyi sahiplenmedi” yalanı

Kürt halkına düşmanlıkta ortaklaşan düzen medyası ise, bir kez daha tüm bu çıplak gerçeklerin üzerinden atlayarak, bir fotoğraf karesi üzerinden çarpık haberler sundu.

Yoğun polis ablukası ve estirilen polis terörünü görmezden gelen burjuva kalemşörler, arkalarından gelen çevik kuvvet ekiplerine rağmen gerilla Aykaç’ın cenazesini omuzlayan aile mensubu altı kişinin fotoğrafını cımbızlayarak, “PKK’lı teröristin cenazesine 6 kişi katıldı” şeklinde haberler yaptılar.

Oysa ki, toprağa düşen her gerillasını binlerin katılımıyla kucaklayan, gerektiğinde sınırların ötesine varıp cenazelerini namlulara göğüs gererek omuzlayan Kürt halkı, “Şehid namirin!” sloganlarıyla alanları doldurarak düzen sözcülerinin ve medyasının “gör” dediği uğursuz yalanı gerektiği gibi bozuyor.

Evrin-Mustafa yan yana!

Evrin 18 Temmuz günü Diyarbakır’da toprağa verildi. Cenaze törenine BDP’li yöneticiler ve Demir Ailesi katıldı.

Evrin’in cenazesi, ölmeden önce bıraktığı notta belirttiği gibi, Mustafa Malçok’un yanına gömüldü.

Evrin’in cenazesi, yüzlerce kişi tarafından Eğil ilçesine bağlı Akalın Köyü’ne getirildi. Kadınların taşıdığı PKK ve KCK bayraklarına sarılı tabut köy mezarlığına getirildi.

Defin işlemi sırasında kadınların bir taraftan Evrim için ağlarken, diğer taraftan Mustafa’nın mezarına sarılarak ağıt yakmaları duygulu anların yaşanmasına neden oldu. Cenazenin defnedilmesinin ardından “Çerxa şoreşê” marşını okuyan kitle, saygı duruşu gerçekleştirdi.

MEYA-DER Muş Şube Başkanı Hanefi Yalçınkaya, BDP Diyarbakır İl Başkanı M. Ali Aydın, BDP Muş Milletvekili Demir Çelik tarafından yapılan konuşmaların ardından tören sona erdi.



18 Temmuz 2011 | Diyarbakır

Parti değerlerini özümsemenin önemi

İnsanlığın “değerlere bağlı olarak mı”, “haz ve isteklerinin peşinden koşarak mı” yaşaması gerektiği tartışması ikibin yıllık bir geçmişe dayanıyor. Felsefi alanda başlayan bu tartışma, farklı boyutlarda da olsa devam ediyor. İnsanlığın bu konuda ortaklaşabilmesi ancak eşitsizlik ve sömürüye dayalı sınıflı toplum düzeninin aşılmasıyla mümkündür.

Farklı sınıflara mensup kişilerin olaylara bakış açılarının da farklı olması kaçınılmazdır. Zira her sınıf dünyayı ve cereyan eden olayları durduğu yerden algılayıp yorumlar. Bu farklılık ahlak felsefesi söz konusu olduğunda daha da belirgindir. Örneğin sınıf bilinçli bir işçi için insanın insan tarafından sömürülmesi gayr-ı ahlaki görülürken, burjuvazi ve onun ideolojisinin savunucuları için ise bir “hak” sayılır. Dolayısıyla ahlaki değerler toplumdan topluma, sınıftan sınıfa değişiklik gösterir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, değerlerini koruyarak insanca çalışma ve yaşam koşulları uğruna mücadele ederken, egemen sınıfı burjuvazi ise insanlığı tüm insani değerlerden arınmış, tüketici/hazcı, ihtiyaçlarının peşinden koşan “fizyolojik canlılar sürüsü” haline dönüştürmek için sistemli ve kesintisiz bir saldırı yürütmektedir. Salt bu olgu bile, kapitalistlerin ahlaki ile işçi ve emekçilerin ahlaki arasındaki uçurumun nasıl derinleştiğini göstermektedir.

Burjuvazi, tüketerek tükenmeyi dayatıyor

Kapitalizm sadece kol ve kafa emeğini değil, insan soyunu ve doğayı da hoyratça tüketmektedir. İnsanın gereksinimlerine göre değil kapitalistin kar hırsına endeksli olan üretim tarzı, “daha çok üretmek/daha çok tüketmek” döngüsünü zorunlu kılmaktadır. Bunun insanlığın sonunu getirebilecek olması ise kapitalisti ilgilendirmemektedir.

Metalar tüketici tarafından satın alınana kadar artı-değer güvenceye alınamayacağı için, burjuvazi toplumu tüketim histerisine sürüklenme stratejileri geliştirir. Farklı alanlarda çokça “uzman” yetiştirilip istihdam edilmesi bundan dolayıdır.

Kapitalizmin günden güne yaygınlaşan iletişim araçları üzerinden yaydığı “ahlak felsefesi”ne göre, “paçasını kurtaran” bireyler gününbirlik yaşamalı, ülke ve dünyanın sorunlarından uzak durmalı, hazları peşinden koşmalıdırlar. Ele geçirdiği her şeyi tüketmeli, nesneler dünyası karşısında büyüye kapılıp küçüldükçe küçülmelidir. Tüketeceği nesnelere ulaşabilmek kişilerin hayatının merkezinde olmalı ve sosyal ilişki içinde olduğu kişiler de tüketimin kapsam alanına dahil edilmelidir.

Belirtmek gerekiyor ki, bireyler farkında olsun ya da olmasın, bu durumda her tüketici birey bir tüketim nesnesinden ibaret hale gelecektir.

Bireyselleşememiş ama tepeden tırnağa bireyci, gününbirlik yaşayan, kendi ihtiyaç ve hazları dışındaki her şeye yabancılaşmış, metalar dünyasının “ihtişamı” karşısında “küçülmüş” kişi, burjuvazinin yeni dönemde yaratmaya çalıştığı “tüketim/haz budalası” tipidir.

İletişim alanındaki muazzam olanaklar, burjuvaziye bu projeyi küresel boyutta uygulama olanağı sağlıyor. İnsan dolaşımının tel örgüler, mayınlı sınırlar, silahlı bekçiler, beton duvarlar ile engellendiği bir dünyada, sermaye ve metalar ise hiçbir engelle karşılaşmıyorlar.

Bu olgu kapitalizmin en akıl dışı yönlerinden biridir. Zira canlı olan emekçinin dolaşımı kurşunla

engellenirken, ölü emekten başka bir şey olmayan sermayenin dolaşımı önündeki tüm engeller kaldırılmıştır. Çünkü, tüketim histerisinin yerküreye yayılabilmesi için bu akıldışılık zorunludur.

Kapitalizmin dayattığı bu ahlak(sızlık) felsefesi, insan soyunu “yemek-içmek”, “çiftleşmek” gibi edimlerle yaşayan “fizyolojik canlılar” sürüsüne dönüştürme projesinden başka bir şey değildir. Sermaye ve onun hizmetindeki “uzman”lar takımı, bu proje ile sömürü ve kölelik düzenini ebedileştirmeyi hedefliyorlar.

Burjuvazi bu iğrenç projeyi gerçekleştirme gücünden yoksun olsa da, özellikle genç kuşakların ortalığa yayılan bu zehirden fazlasıyla etkilendikleri bir gerçektir. Bunun belirtilerini hayatın hemen her alanında hissetmek mümkündür.

Nesneleştirme saldırısını devrimci değerleri özümseyerek püskürtmek

Oburca tüketmek, gelirleri ortalama düzeyin üstünde olanların sahip olduğu bir ayrıcalıktır. Bu, kapitalizmin önemli paradokslarından biridir. Zira sistem, tüketmeye özendirdiği genç kuşakları işsizliğe mahkum ederek, bu olanaktan yoksun bırakıyor. Arap dünyasında emekçilerin ayaklanmalarını başlatan genç kuşaklar, kapitalist sistemin sözünü ettiğimiz projesini neden gerçekleştirme gücünden yoksun olduğunu yeniden göstermiştir.

Genç kuşakların bir yandan tüketim özentileriyle sersemletilmesi, öte yandan işsizlik ve geleceksizliğe mahkum edilmesi, artık küresel bir sorundur. Sistemdeki eşitsizliği daha da görünür kılan bu çelişki, gençlerde mücadele eğilimini güçlendiriyor. Ancak bu yönelim, toplumsal muhalefetin kabarmasıyla kitlesel boyutlara ulaşamadığı için, belli bir bilinç ve duyarlılık taşıyan kesimlerle sınırlı kalıyor.

Burjuvazinin sıkı kuşatmasını yararak devrim ve sosyalizm mücadelesini tercih edenler, egemenlerin dayatmalarına teslim olmak istemediklerini dile getirmiş oluyorlar ki, bu adım büyük bir değer taşıyor. Ancak kuşatmayı yarmaya cüret etmek yeterli değildir, oradan kalan izleri silmek büyük bir önem taşımaktadır. Bu, hem dayatılan “haz budalalığı”nın izlerini silmek hem de düzenin yeni saldırılarına karşı direnmek sorunudur.

“Tüketen bireyler yetiştirme projesi”nin şu veya bu düzeyde etkisinde olmak, kimi zaman bireyci davranışların “olağan bir hak” olarak algılanmasına yol açabilmektedir. Oysa devrimci mücadele, insani gereksinimleri dışlamamakla birlikte, “ortak idealler/ortak değerler” etrafında örülen bir süreçtir. Burada zorunlu olarak “tercihler ve vazgeçişler” diyalektiği kendini

hissettirir. En azından verili koşullarda bu böyledir.

Bu aşamada ortak değerleri özümseme, devrim ve sosyalizm davası uğruna mücadelede kolektifle kenetlenme çabası büyük bir önem taşır. Ortak değerler/idealler etrafında birleşerek bilinç/duygu ortaklığı ve eylem birliği düzeyini yakalayabilmek önemli hedefler olmalıdır. Bu yönde somut adımlar atılmadığında, sürecin kendiliğindenci bir şekilde işlemesini önlemek kolay olmayacaktır. Kendiliğindencilik ise, gelişimi sınırlayan, dolayısıyla kolektifle bütünleşmeyi geciktiren, hatta kimi zaman engelleyen sonuçlara neden olabilecektir.

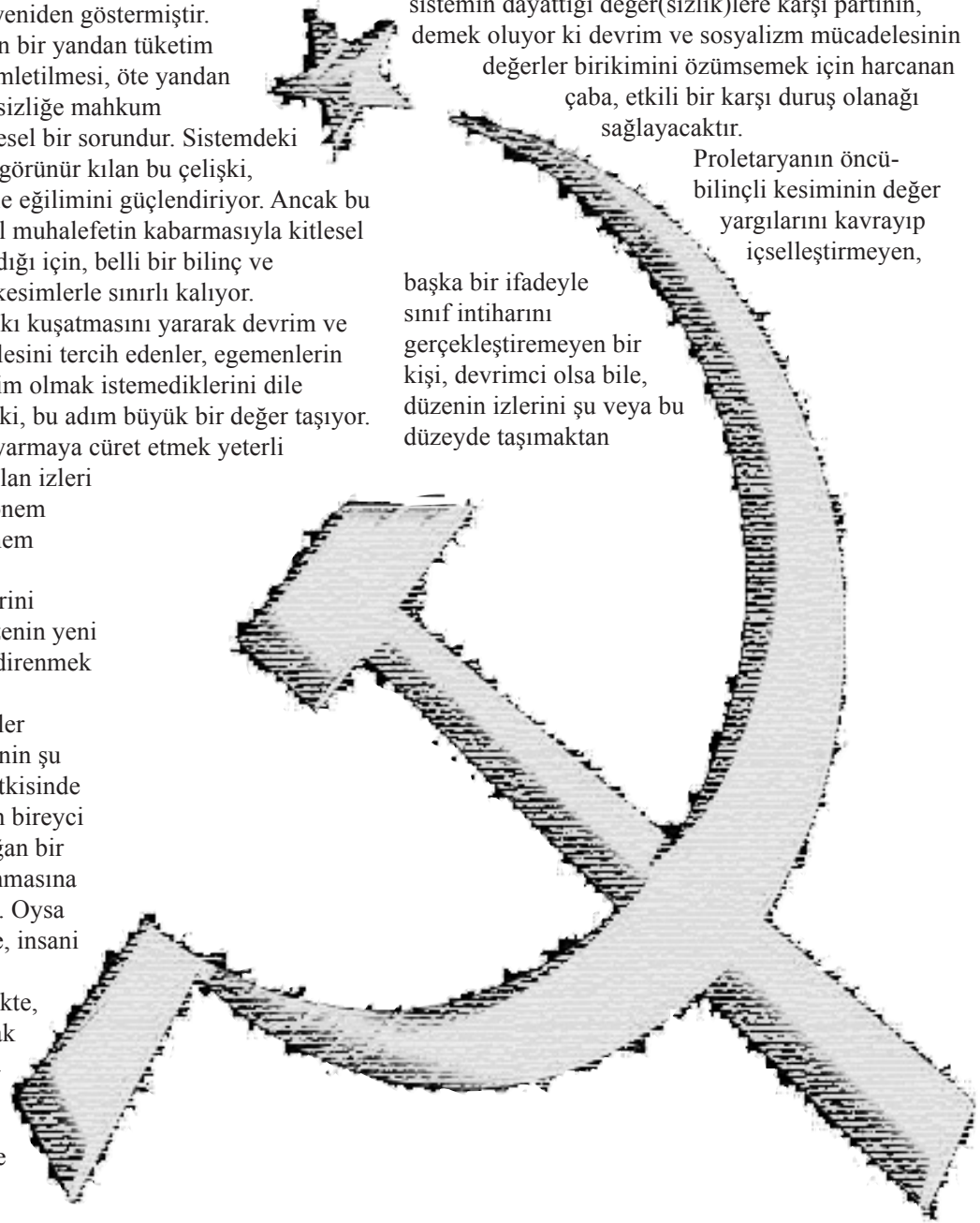
Kolektifle bütünleşmek “görev icabı” değil, parti programı ve tüzüğü dahil olmak üzere ortak değerlerin özümsemesi ile gerçek anlamını bulacaktır. Öte yandan kolektif çalışma disiplinli ve planlı bir yaşam biçimine geçirir aynı zamanda. Kuşkusuz bu geçiş bilinçli bir tercihin ürünü olmalı, “hak” zannedilen bir takım bireyci tutumların aşılması sürecini de içerebilmelidir.

Devrim ve sosyalizm mücadelesi, doğası gereği, belli kurallara ve ciddi bir disipline dayalı, örgütlü/kolektif tarzda yürütülür. Bu, kolektifin cisimleşmiş hali olan parti için olduğu kadar, kolektifin bileşeni özneler için de öyle olmak durumundadır. Aksi halde ortaya konan iddianın ciddiyeti tartışmalı hale gelecektir.

Partili bir devrimci söz konusu olduğunda, sistemin dayattığı değer(sızlık)lere karşı partinin, demek oluyor ki devrim ve sosyalizm mücadelesinin değerler birikimini özümsemek için harcanan çaba, etkili bir karşı duruş olanağı sağlayacaktır.

Proletaryanın öncü-bilinçli kesiminin değer yargılarını kavrayıp içselleştirmeyen,

başka bir ifadeyle sınıf intiharını gerçekleştiremeyen bir kişi, devrimci olsa bile, düzenin izlerini şu veya bu düzeyde taşımaktan





Partiye övgü

İki tane gözün varsa senin,
Binlerce gözü var partinin.
Her yoldaşın bildiği kendi kenti,
Beş kıtanın beşini de biliyor parti.
Her yoldaşın bir vakti saati var,
Partinin ise Tarih saati.
Her yoldaşı yokedebilirler her an.
Parti ise yedi değil, binlerce can.
Yığınların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor cengi
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılıncıyla.

Bertolt Brecht

kurtulamaz. Zira bu düzeye ulaşmadan, bilinç ve duygu dünyasına yerleşmiş burjuva kültür ve yaşam biçimini aşmak olası değildir.

O halde partili olma bilincini yetkinleştirmek, buna dayanarak parti ile kurulan bağı güçlendirmek, bütünü oluşturan öznelerden biri olmak, fakata özgün yönlerini bir kenara bırakmadan bunu başarabilmek gerekmektedir. Bu, burjuvazinin “nesneleştirme” dayatmasını parçalamanın da etkili yoludur.

Partili yaşam düzenin prangalarından kurtulmanın en uygun zeminidir

İşçi sınıfını dostun düşmanın önünde temsil etme iddiası taşıyan bir partinin saflarında mücadele eden devrimciler de doğal olarak aynı iddiayı taşırlar. En azından marksist dünya görüşü ve parti çizgisini asgari düzeyde kavrayanlar için bu böyledir.

Bu iddia, parti saflarındaki devrimci kadro ve militanlara, hangi sınıf veya katmandan gelmiş olurlarsa olsunlar, proleter bilinç ve kültürü özümsemek, kapitalizmi aşabilecek bu yegane sınıfın değerler bütününe kişiliğinde içselleştirmek, eyleminde belirginleştirmek gibi temelli bir sorumluluk yükler.

Ortak değerleri özümsemek, parti kuralları ve disiplinine uymak, ilişkileri bunun üzerinden kurmak anlamına da gelir. Olağan koşullarda sosyal yaşamda belirleyici olan kişisel ilişkilerdir. Oysa ortak amaç ve değerler etrafında örülen örgütlü yaşamda kurulan ilişkilerde kişisel boyut geri plana düşerken, politik yön belirgin bir hal alır. Kişisel ilişkiler alanında duygusallık geri plana düşerken, politik yaklaşım, davanın önceliği ve kolektifin bilinçli bir kavrayışla içselleştirilmiş kuralları belirleyici olmaya başlar. Zira sosyal ilişkilere dayalı bir çevre değil de, ortak dava uğruna mücadele etmek amacıyla aynı bayrak altında biraraya gelen partililer için ilişkilerde, şu veya bu kişinin özellikleri değil, ortak dava uğruna mücadele etme tercihi ve kararlılığı belirleyicidir.

Bazı liberal vaizlerin devrimci değerleri karalamak için kullandıkları temel argümanlardan biri, kurallı ve disiplinli yaşamın kişinin bağımsız düşünme ve hareket etme yeteneğini körelttiğidir. Bireyin özgürlüğünü savunur görünen bu yaklaşımın özü, kapitalizmin sömürü ve kölelik çarkı içinde ezilen işçi ve emekçileri örgütsüzlüğe özendirmek, başka bir ifadeyle, sermayenin kesintisiz azgın saldırıları karşısında silahsızlandırmaktan öte bir anlam taşımaz.

Oysa içselleştirilmiş bilince dayalı bir tercihin ürünü olan kurallı devrimci yaşam, özneleşen bireyin gelişimi için de en uygun zemindir. Zira kişi, ancak böyle bir yaşam içinde burjuvazinin gerici, sıkı, yozlaşmış, bencil değer(sizlik)ler sisteminin yüklerinden kurtulabilir. Örgütlü devrimci yaşamdan uzak kalarak, bu yükleri bilinç ve duygu dünyalarında taşıyan bireylerin özgür/bağımsız olabildiği iddiası, safsatadan başka bir şey değildir.

Akademisyen, yazar, gazeteci, uzman, sanatçı, bilim insanı vb. ünvanlar taşıyan kişilerin toplumsal olaylar karşısında sergiledikleri akıl almaz gericilik, düzenin değerler sisteminin egemenliğinden kurtulmayı başaramayanların nasıl da içler acısı hallere düştüklerini gösterir. Bu eğitilmiş gericiler tabakasının, insanlığın gelişimi önünde bir engel olan kapitalist sistemin çizdiği sınırların dışına çıkmaktan ölümcül bir korku duymaları, ortada köleliğe varan bir “egemenlere bağımlılık hali” olduğuna işaret etmektedir.

Parti ile bağ cansız, mekanik olmamalıdır elbet. Zira böyle bir bağ hem ilk zorlanmada kopma eğiliminde olacak, temsil ettiği davanın, yüklendiği misyonun önemi ve ciddiyeti konusunda yeterli bir bilinç açıklığından kişiyi yoksun bırakacaktır.

O halde, işçi sınıfının devrimci öncüsü olan partiyle, yani devrim davası ile bağ canlı, dinamik, sürekli ve karşılıklı olabilmeli. Bunun temeli ise, günlük yaşamda, siyasal faaliyette, eğitim süreçlerinde, yoldaşlarla ilişkilerde vb., devrimin ve partinin değerlerini yükseklerde tutmaktır. Unutulmamalıdır ki, burjuvazinin insanlığı değersizleştirip sürüleştirme saldırısının önün kesebilecek yegane güç, bilimsel sosyalizm silahıyla donanmış proletaryadır.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim’in Mayıs 2011 tarihli 273. sayısından alınmıştır...)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>



Bir çocuk katledildi

Geniş yetkilerle donatılan polis teşkilatı bir cinayete daha imza attı. Polis “Dur ihtarına uymadığı” gerekçesiyle 16 yaşındaki bir çocuğu katletti.

Samsun’da geçen hafta Ayvacık ilçesinde “4 teröristin güvenlik güçleriyle çatıştığı” iddiasının yayılmasının ardından ilçeyi ablukaya kolluk güçleri Boğaziçi mevkisindeki viyadüğün altından “teröristlerin geçeceği” bahanesiyle operasyon düzenledi.

Polisin dur ihtarına uymadığı iddia edilen gençlerin polisle çatışmaya girdikleri öne sürülürken iki kardeşten biri yaşamını yitirdi. Ölen çocuğun ağabeyi Habib Çetintaş şunları söyledi: *Hiçbir şekilde uyarılmadıklarını iddia eden ağabey Habib Çetintaş, “Bizi terörist zannettiler ateş etmeye başladılar. Bize hiç ‘teslim olun’ demediler. Çatışma bittikten sonra ‘teslim olun’ dediler. Olayda silah sesleri kesildikten sonra ‘elinizi başınızın üstüne koyun’ dediler”*

Çetintaş kardeşlerin katıldıkları bir düğünden evlerine döndüklerin öğrenildi.

Katliam şebekesi işbaşında

Adı yargısız infazlar ve cinayetlerle özdeşleşen ve bir cinayet şebekesi gibi çalışan Esenyurt-Avcılar polisi 14 Temmuz gecesi bir cinayete daha imza attı.

TKİP militanı Alaattin Karadağ’ı ve Feyzullah Ete’yi sokak ortasında infaz eden cinayet şebekesi son olarak Avcılar İDO İskelesi’nin bulunduğu sahilde bir kişiyi daha katletti.

Haber burjuva medyada, “Polise ateş eden zanlı öldürüldü” başlığıyla yer bulurken Orhan D. isimli kişinin “sahile, asayiş görevi için giden polis ekiplerine henüz belirlenemeyen bir nedenle silahla ateş ettiği” iddia edildi. Söz konusu şahsın “polise ateş etmesi” polis cinayetine gerekçe yapıldı, böylece cinayet meşrulaştırılmaya çalışıldı.

Ayrıca, Orhan D’nin üzerinde iki tabanca ile dolu olduğu belirtilen bir şarjör ele geçirildiği iddia edildi.

“Direniş çadırlarından halk ayaklanmalarına köprü oluyoruz!”

“8. Mamak Kültür-Sanat Festivali’nde buluşuyoruz!”

Bu yıl 8.’si düzenlenecek olan **Mamak Kültür Sanat Festivali**’nin hazırlıkları başladı. **Mamak İşçi Kültür Evi**’nin çağrısı ile oluşturulan **Festival Hazırlık Komitesi**’nin planlamaları doğrultusunda başlayan festival çalışmaları Temmuz’un ilk haftasından itibaren yoğunlaştırıldı.

Yapılan toplantılarda festivalin politik gündeminin ne olacağı tartışıldı. Tartışmalar sonucunda, son süreçte yaşanan halk ayaklanmaları ve işçi grev ve direnişlerinin sesinin işçi ve emekçilere taşınması kararlaştırıldı. Bu çerçevede Türkiye’nin çeşitli illerinde yaşanan işçi direnişleri ile irtibata geçilerek direnişçi işçiler festivale davet edildi.

Etkili bir ön çalışma...

Bunun yanı sıra festivalin ön çalışmasına dair çeşitli planlamalar yapıldı. Festival tanıtım bülteni, bildiri, afiş, radyo programı ve haftalara yayılan festival tanıtım etkinlikleri ile örgütlenecek bir ön hazırlık programı çıkarıldı.

Festival tanıtım etkinliklerinin ilki Menekşe Erbay Parkı’nda yapıldı. İlerleyen haftalarda Mamak’ın çeşitli parklarında Mamak Kültür Sanat Festivali Tanıtım Belgeseli gösterilecek. Tanıtım etkinlikleri ile Mamaklı emekçiler ön çalışmalara ve 5-6-7 Ağustos’ta yapılacak olan festivale çağrılıyor.

Mamak 8. Kültür Sanat Festivali’nin sesi Mamak’ın yanı sıra şehrin başka bölgelerinde yaşayan işçi ve emekçilere de ulaştırılmaya çalışılacak. Bu kapsamda şehir merkezinde bulunan demokratik kitle örgütleri gezilmeye başlandı. Bununla bağlantılı olarak çeşitli kurum ve kişilerin festivali politik olarak desteklemesini sağlayabilmek için bir deklarasyon metni hazırlandı. Bu metin Ankara’da bulunan kurumlara ulaştırılmaya başlandı, ilerleyen günlerde ise bu imza metninin daha geniş bir şekilde kullanılması hedefleniyor.

Festival tanıtım bülteni ise festivalin politik

gündemlerinin daha ayrıntılı bir biçimde emekçilere ulaştırıldığı bir araç olarak kullanılıyor. Bülteinde genel bir festival çağrısı ile birlikte geçmiş festivallerin birçok açıdan anlatımına, direnişçi işçiler ve Ortadoğu’daki halk ayaklanmalarını anlatan yazılara yer verildi. Bülteinde ayrıca bir dizi başlıkta daha yazılar bulunuyor. Bülten Mamak’ta kapılar tek tek çalınarak işçi ve emekçilere ulaştırılıyor. Evlerin yanı sıra esnaf, yöre-köy dernekleri gidilen kurumlar arasında.

Ayrıca binlerce bildiri ve afişle Mamaklı emekçilerine gitmek kararlaştırıldı. Geçen senelerde olduğu gibi radyo programı ile de emekçilere seslenilecek.

Direnişçi işçilerin kürsüsü...

Festival programında İstanbul ve Adana’dan katılacak olan direnişçi işçiler ile birlikte birçok halk ozanı bulunuyor. Ontex, PTT ve Balcalı’dan direnişçi işçilerin katılacağı festivalde akşam parkta yapılacak etkinliklerin yanı sıra gündüz işçi söyleşileri yapılacak. Direnişçi işçiler deneyimlerini Mamak’taki işçi ve emekçilerle paylaşıp onlara kurtuluşun mücadeleden geçtiğini anlatacaklar.

Ayrıca Mamak **Emekçi Kadın Komisyonu** da Mamak’ta yaşayan ev emekçileri ve işçi kadınlara yönelik bir söyleşi gerçekleştirecek. Direniş çadırlarından da katılımın olacağı söyleşide emekçi kadının kurtuluşunun mücadelede olduğu örneklerle anlatılacak. Emekçi kadınların festivale katılımı için çalışmalarını yoğunlaştıran Emekçi Kadın Komisyonu anket çalışması ile Mamak’ta kapıları tek tek çalıyor. Ayrıca ev toplantıları düzenlenerek festivale yapılacak katkının düzeyi tartışılıyor.

Önümüzdeki günlerde festival çalışmaları yoğunlaşarak devam edecek.

Kızıl Bayrak / Ankara

Mamak’ta festival hazırlıkları başladı...

Mamak İşçi Kültür Evi tarafından yıllardır büyük özveri ve kararlılıkla örgütlenen kültür sanat festivallerinin bu yıl 8.’si “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” vurgusu ile **5-6-7 Ağustos** tarihlerinde Tek Mezar Hacı Bektaş Veli Parkı’nda gerçekleşecek olan festivalin hazırlıklarına başlandı.

Semtin değişik bölgelerinde “Festival Tanıtım Belgeseli”nin gösterimleri yapılıyor. Bu hafta ise Menekşe Erbay Parkı’nda belgesel gösterimi yapıldı. Gösterimden bir saat önce müzik yayınına başlayan Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları ajitasyon konuşmalarıyla Mamaklı emekçileri Kültür Evi’ni sahiplenmeye ve festivale güç katmaya çağırdı.

Havanın kararmasıyla belgesel gösterimine geçildi. Geçmiş festivallerin görüntülerinin yer aldığı ve yaratılan birikimin yansıtıldığı belgesel ilgiyle izlendi. Belgeselin ardından ise bir konuşma yapılarak işçi ve emekçiler festivalin bir parçası olmaya çağrıldı. Etkinlik sırasında 8. Mamak Kültür Sanat Festivali’ne çağrı yapan ve festival programının yazılı olduğu bildiriler dağıtıldı. Bunun yanında festival çalışmasının bir aracı olan “Festival Tanıtım

Bülteni”nin satışı gerçekleştirildi.

Coşkulu halaylarla devam eden etkinlik park alanının emekçilerle birlikte toplanmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara



16 Temmuz 2011 / Mamak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İşsizliğe ve YÖK’e karşı mücadeleye!”

‘Gençler Meydana’ eylem grubu 17 Temmuz günü Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi’nde “Neden işsiz? / Genç işsizleri neler bekliyor?” başlıklı bir panel gerçekleştirdi.

“Gençlik ‘sebepsiz asiler’ değil”

Panelde ilk sözü alan Daima yazarı **Hakan Öztürk**, 2008’de krizin gündeme teorik bir mesele olmaktan çıkıp somut sosyal yıkım saldırıları ile girdiğine değindi. Alt sınıfların mücadele ile karşıladıkları krizin AB’deki etkilerinin Türkiye ekonomisini çok daha yakından etkileyeceğini vurgulayan Öztürk, “Başka bir dünya mümkün” görüşünün bu süreçte daha geniş kesimlerin gündemine sokulması sorununa da değindi. Bu süreçte gençliğin geleceksizleştirilmesinin, geleceğin güvencesiz çalışanlarının yaratılmasına hizmet ettiğine değindi.

“Güvencesizlik birleşik mücadele zeminini güçlendiriyor”

Ardından söz alan Birleşik Metal-İş Sendikası TİS Uzmanı **İrfan Kaygısız** da genç işsizliğin nedenleri üzerine görüşlerini paylaştı. Kamuda istihdamın düşmesi ile birlikte özellikle diplomalı işsizler için işsizlik sorununun büyümesine dikkat çekti. Hükümetin ve sermayenin “güvenceli esneklik” olarak hazırladıkları uydu maddesi tanımlar ile güvencesiz çalışmayı yaygınlaştırdığına dikkat çeken Kaygısız, güncel çalışma rejimini “İş arayana güvence yok, güvence arayana iş yok” sözleriyle özetledi. Kaygısız, güvencesizliğin yaygınlaşması ile birlikte geniş emekçi yığınlarının birlikte mücadelesinin önünü alan kimi ayrıcalıkların ortadan kalktığına ve kitlesel bir mücadele zemininin daha elverişli olduğuna vurgu yaptı.

“İşsizlik sistemin doğal bir ürünü!”

Gençler Meydana sözcüleri ise işsizlik oranlarına ve genç işsizlerin verilerine ilişkin bilgilendirmede bulundular. Gençliğin İspanya ve Yunanistan dahil dünya çapında işgücüne katılımının düşüklüğüne dikkat çeken sözcüler, hemen her öğrencinin bir şekilde iş aradığına değinerek resmi verilerde gerçek işsizlik oranının karartıldığına değindiler. Gençliğin iş beğenmeyen veya tembel olarak gösterilmek istendiğinin altını çizen sözcüler, gençliğe rekabet kapsamında kötü çalışma koşullarının ve güvencesizliğin dayatıldığını vurguladılar. Sözcüler, işsizliğin gençliğin eksikliklerinin bir parçası değil, sistemin doğal bir ürünü olduğunu belirterek mücadelenin önemini vurguladılar.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı panelde, İspanya’da eylemleri düzenleyen “Ulusal Komite”den bir kişi de internet aracılığı ile salonun sorularını yanıtladı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Kapitalizm, yabancılaşıma ve DÖNÜŞÜM

Sadece karnını doyurabilmek için satın alamayacağı milyon dolarlık ürünler üreterek emeğini, bedenini, düşüncesini burjuvaya satmak zorunda kalan milyonlarca işçi her gün üretim alanlarının yolunu tutuyor. Çoğu zaman ezildiğinin farkında olmayan, fakat kendiliğinden ezilen bir sınıfı oluşturan işçiler, sermayenin hizmeti altındaki devlet, medya, basın, pembe diziler, pop(üler) müzik vb. aracılığıyla hareketsiz bırakılıyor, kötürümleştiriliyor.

Tek derdi para olan burjuvazi için onların ne tatil yapmaya, ne özgürce düşünmeye, ne istediği okula gitmeye, ne de sağlık kurumlarından yararlanmaya hakkı vardır. Kısacası “insanca” yaşamaya hakkı yoktur. Onun özgürce yapabileceği tek şey çalışmaktır -ki kapitalizm koşullarında bu bile mümkün olamamaktadır. Kendisine, arkadaşlarına ya da ailesine zaman ayırmamalıdır. Ya da örneğin bir yakını öldüğünde cenazesine gitmek için izin istememelidir. Ya da makinenin bir eklentisi olarak uzun saatler çalışmaktan dolayı hastalandığında hemen hastaneye gitmemelidir. Bu sorunlar uzatılabilir. Fakat burada asıl olarak üzerinde durulacak olan nokta, tüm bu koşulları ortadan kaldırma gücüne sahip bir ordu olan işçi sınıfının en büyük silahlarından birinin, yani sınıf bilincinin hangi koşullarda oluşmadığı ya da oluşabildiğidir. Burada bu sorulara I. Emperyalist Paylaşım Savaşı döneminde, 1915 yılında yayımlanan Kafka’nın *Dönüşüm* romanından yola çıkılarak anlatılmaya çalışılacaktır.

Kafka’nın *Dönüşüm* adlı romanında, 20. yüzyılın kapitalist dünyasında çalışan bir işçi için kaçınılmaz bir deneyim olan “yabancılaşıma” süreci bizlere, dış dünyanın toplumdan, aileden ve kendisinden koparılan beden ve zihin üzerindeki etkilerine dikkat çekilerek anlatılıyor. Romanın kahramanı Gregor Samsa, babası iflas ettikten sonra ailesinin tüm geçimini üzerine almış bir işçi olarak bedeni ve düşüncesini işgal altına alan ve böylelikle onu basit bir böceğe dönüştüren bu dünyanın çalışma koşullarının yalnızca bir ürünü olarak karşımıza çıkıyor. Fakat onun dönüşüm deneyimi bir insanın ölümü olarak değil, fakat kendi benliğini bilince çıkararak onu bilinçli bir bireye dönüştürme deneyimi olarak algılanmalıdır. Gregor’un hayatta kalabilmek için mücadele etmek zorunda olduğu dış dünyayı incelediğimizde, ayrıca dönüşümden önceki ve sonraki yaşamını karşılaştırdığımızda kolaylıkla görülecektir ki, böcek görüntüsünü dışta tutarsak aslında dönüşümden önceki dönemden çok da farklı bir yaşantısı yoktu.

Kapitalist dünyada, emek ürünü artık işçiye değil kapitaliste aittir. Emek gücü alınıp satıldığı için işçinin kendisi de bir metaya dönüşmüştür. Bu süreçte işçi için tek sorun yalnızca uzun saatler çalışıyor olması değil, fakat düşüncelerinin de sürekli olarak kontrol altına alınması ve daha fazla ve daha fazla üretmek uğruna etrafındaki insanlardan koparılmasıdır. Yabancılaşıma işte tam da bu noktada başlar. Çalışma koşulları yüzünden toplumla olan iletişimi koparılan işçi tüm kimliğini yitirir ve hiçliğe doğru sürüklenen bir yaratık haline gelir. Gregor bu süreci şu sözlerle anlatıyor: “Ne yorucu bir meslek seçmişim ben böyle! Her günüm yolda geçiyor. Bu iş mağazadaki esas işlerden daha yorucu, yetmiyormuş gibi bir de şu yolculuk zahmeti; tren bağlantılarını yakalama, düzensiz kötü yemek yeme; sürekli değişen, uzun süreli olmayan, asla içtenlik kazanmayan insan ilişkileri gibi sıkıntılar da cabası!”

Fakat burada altı çizilmesi gereken nokta, Gregor’un ağzından bu düşüncelerin tam da kapitalist



üretim ilişkilerinden uzak olduğu anda çıkmış olmasıdır. Dönüşüm yaşamadan önce o da sıradan bir işçiydi; patronuna sadık, çalışkan, her zaman daha fazla çalışmaya hazır, daha iyi, daha zengin bir yaşam için umutlu... Ayrıca ailesi tarafından yalnızca kendilerine “gönüllü” olarak verdiği para için saygı gördüğünün ya da sevildiğinin farkında değildir. Marx 1844 Elyazmaları’nda bu durumu şu cümlelerle ifade ediyor:

“İşçi, kendi emeğinin ürünü karşısında, sanki yabancı bir nesne karşındaymış gibidir. [...] işçi kendi emeği içinde kendini ne kadar dışlaştırırsa, kendi karşısında yarattığı yabancı, nesnel dünya o kadar güçlü bir duruma gelir; kendi kendini ne kadar yoksullaştırır ve iç dünyası ne kadar yoksul bir duruma gelirse, kendine özgü o kadar az şeye sahip olur. [...] İşçi, yaşamını nesneye koyar. Ama artık yaşamın o parçası kendisinin değil, nesnenindir. Demek ki bu şekilde çalışma ne kadar artarsa, işçi o kadar nesnesiz (vasıfsız) hale gelir. O, emeğinin ürünü olan şey değildir. Öyleyse bu ürün ne kadar büyükse, işçi o kadar az kendisidir.”

Kitapta dikkat edilmesi gereken ilk nokta Gregor Samsa’nın kendisini bir sabah uyandığında dev bir böceğe dönüşmüş olarak bulması gibi gelse de bundan daha da önemlisi, böcek görünüşünden o kadar da çok etkilenmemesi, bu duruma çabucak alışması ve bu haliyle bile işe geç kalmamak için trene yetişmeye çalışmasıdır. Çünkü onun nesneleşmesi yeni ortaya çıkmış bir olgu değildir. Gregor çalıştığı süreçte de tek isteği sadece daha iyi çalışıp ailesinin borçlarını kapatmak ve onlara – özellikle de kız kardeşi Grete’ye – daha iyi bir yaşam sunmaktır. Annesi de bunu şu cümlelerle ortaya koymaktadır: “Oğlumun akıllı fikri işinde. Akşamları dışarı bile çıkmamasına içerleyip duruyorum; sekiz gündür şehirde olduğu halde bir akşam bile evden dışarıya adımını atmadı.” Gregor’un insanlardan uzak, mekanik ya da böceksi bir yaşam sürdüğü açıktır. Gezip eğlenmeye zamanı yoktur ve evde hapis kalmıştır. Şimdi de durum bundan farksızdır, dışarı çıkmak istediği halde odasında hapis kalmıştır. Fiziksel olarak da artık böceğe dönüştükten sonra taze yiyecekler yerine çürük yiyecekleri tercih etmesi de tesadüf değildir, çünkü işyerinde de kendi deyimiyle “düzensiz iğrenç yiyecekler” yemeğe zaten alıştırılmıştır.

Gregor’un patronunun, işçilerine olan davranışı ya da kız kardeşi Grete’nin Gregor’a olan davranışları da işçi Gregor’un nesneleşme sürecinin dramatik

örneklerini oluşturmaktadır. Gregor’un ifade ettiği gibi, patronu sürekli olarak sandalye yerine masanın üzerine oturmayı ve bu şekilde işçileriyle konuşurken onlara yukarıdan bakmayı tercih etmektedir. Böylelikle işçilerin kendilerini küçük, değersiz hissetmelerine neden olmaktadır. Çünkü, “Sahip oldukları aşırı miktardaki mülkiyetlerinden dolayı duyarsızlaşan zengin, bu duyusal yoksunluğunu diğerlerinin mülkiyet yoksunluğunu sağlayarak gidermeye çalışır.” Odasındayken Gregor yine kız kardeşi Grete tarafından da küçük görülür ve Gregor’un artık para kazanamayacağını fark ettiği andan itibaren “sevgili” ağabeyi birden bir “hayvan” oluverir. İlk başlarda Gregor’la ilgilenen sadece kendisiyken, ona yemekler götürüp odasını temizlerken, kapitalist üretim ilişkilerine boyun eğerek ve bir an önce Gregor’dan kurtulmaya bakar.

Dokunduğu her şeyi metaya çeviren ve her türlü ilişkiyi basit bir para ilişkisine indirgeyen kapitalizm koşulları altında Gregor, bilince ve topluma yabancı biri olarak çalışmak zorundadır. Sistem kendisini yeniden üretebilmek için buna ihtiyaç duyar. İşçiler hiçbir şekilde düşünmemeli, eğlenmemeli, okumamalı ve insanlarla ilişki kurmamalıdır, fakat zihinsel olarak ölmeli ve sadece artı-değer üretmelidir. Bu yüzden, Gregor kim olduğunun ya da diğerleri için ne anlam ifade ettiğinin farkında değildir, kapitalizm koşulları altında çalıştığı süre boyunca olamaz da. Yapabildiği tek şey ailesi için para kazanmak -öyle olduğunu düşünür, fakat aslında burjuvaziye para kazandırır- ve onlara daha mutlu bir yaşam vermektir. Bir böcek olarak Gregor artık çalışmadığında ve bu sayede düşünmeye zamanı olduğunda ise ilk fark ettiği şey çalıştığı süre boyunca yaşadığı sömürü koşullarıdır.

Dönüşüm romanında, para kaybetme, treni kaçırma, işe geç kalma, müdürden ya da patronun sürekli hakaret işitme, ailesini mutlu edememe korkusu; bilinçsiz, yabancılaştırmış, nesneleşmiş “insan” Gregor’u bilinçli bir böceğe dönüştürür. Dönüşüm yaşadından sonra, artık hiçbir sorumluluğu kalmayan Gregor yaşamını, işini ve aile ilişkilerini sorgulamaya başlar: Neden bu kadar uzun saatler boyunca çalışmaktadır? İstisnasız bütün işçiler duyarsız mıdır? Yaşlı babası, astımlı annesi, küçük kız kardeşi şimdi nasıl para kazanacaktır? Duyarlılığı azalmış olabilir mi? Fakat en çarpıcı soru romanın yazarı Kafka’dan gelir, “Müzikten bu kadar etkilenmesine rağmen Gregor gerçekten bir böcek midir?”

Cumartesi Anneleri'nden sessiz protesto

Galatasaray Lisesi önünde 329. kez toplanan Cumartesi Anneleri, bu haftaki oturma eylemine, “Biz kayıp anaları acıyı herkesten daha iyi biliyoruz. 16 yıldır kayıplarımızı arıyoruz. Artık sözün bittiği yerdeyiz, bu yaşananları susarak protesto ediyoruz” diyerek yaklaşık beş dakikalık sessiz protesto ile başladı.

Protestonun ardından, gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak basın açıklamasını gerçekleştirdi. Ocak şunları söyledi: “Bizler, acıları Cumartesi Meydanı'na hapsedilmiş kayıp yakınları olarak devletin gözaltında kaybettiği evlatlarımızın, eşlerimizin, kardeşlerimizin, canlarımızın, akıbetlerini öğrenmek istiyoruz. Bizler Galatasaray'a oturmaya başladıktan sonra 12 hükümet değişti. Her değişen hükümete taleplerimizi buradan dillendirdik. Onlar bizi duymamakta ayak diredi”

Şili'de ve Arjantin'de olduğu gibi bu mücadelelerini kazanacaklarının bilinci ve kararlılığıyla davrandıklarını belirten Ocak yeni kurulan 61. hükümete taleplerini iletti.

61. hükümete seslendiler

Okunan talepler arasında, gözaltında kaybetmeyi yasaklayan ve ailelerin kaybedenle ilgili gerçeği öğrenmesine imkan veren “Bütün kişilerin zorla kaybedilmeden korunmasına dair uluslararası sözleşmenin” imzalanması, toplu mezarların açılmasıyla ilgili Minnesota Protokolü'ndeki çekincelerin kaldırılması ve gözaltında kaybedilenlerin akıbetini araştırarak özel yasayla yetkilendirilmiş, devlet sırrı, zaman aşımı, hak düşürücü süre gibi hiçbir yasal engelin bulunmadığı bağımsız bir araştırma komisyonu



kurulması yer aldı.

Açıklamanın sonunda ise hükümet üyelerinin Bosnalı kayıplara, Bosna'daki toplu mezarlara gösterdikleri haklı hassasiyetleri kendi topraklarında kaybedilen, toplu mezarlara gömülen insanlara da göstermelerini beklediklerini söyleyen Cumartesi Anneleri, aksi halde hükümeti samimiyetsizlikle itham edeceklerini belirttiler.

Açıklamanın ardından, okunan talepleri hükümete göndermek için postaneye geçildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Elektronik kelepçe neyi önler?

Çiçeği burnunda Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Şahin kadın cinayetlerini elektronik kelepçe ile önleneceğini iddia etti.

Bu yöntemin başarıya ulaşabileceği konusunda oldukça iddialı konuşan Şahin, eşine şiddet uygulayan ve evden uzaklaştırma cezası alan erkeğin ‘elektronik kelepçeli teknik izleme sistemi’ ile takip edileceğini belirtti.

Kadına yönelik şiddeti bizzat kendi uygulayan sermaye devleti, “göstermelik çözümler” öne sürmek dışında bu soruna çözüm oluşturamaz. Son yedi yılda yüzde 1400 artan kadın cinayeti sayısı düşünüldüğünde eletronik kelepçe uygulamasıyla bu derece köklü bir sorunun çözüme kavuşturulacağı söylemi ise gülünç olmaktan öteye gitmiyor. Kaldı ki, bugün dahi mevcut yasalar uygulandığı taktirde 3. sayfa haberlerine konu olan cinayetlerin sayısı azımsanmayacak derecede azalır.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın, Adalet ve İçişleri Bakanlığı ile hazırladığı taslağa göre şiddet uygulayan erkeğe uzaklaştırılma kararı verilmesine rağmen kadına yaklaşıyorsa, burada elektronik sistemle takip uygulanacak.

Oysa ki bu aşamaya gelene kadar şiddet gören kadın şikayet etmek için polise başvurduğunda, polis tarafından nasihatlar edilerek tekrar eşinin insafına terkediliyor. En fazla gözaltı işlemi yapılarak erkek adeta cesaretlendiriliyor. Ya da savcılığa koruma için başvuran kadınların talepleri reddediliyor. Birçok cinayet, koruma taleplerinin defalarca reddedilmesinin ardından gerçekleştiriliyor. Yargının da “tahrik indirimi” gibi gerekçelerle katilleri cezasızlıkla ödüllendirdiği bir düzende kadının eletronik kelepçeyle korunması beklenemez.

Şiddet ve zor ile kendini var eden kapitalizmde kadına yönelik şiddetin önlenmesi beklenemez.

Ceylan için imza kampanyası

Büro Emekçileri Sendikası (BES) Merkez Yönetim Kurulu'nun oy birliği ile almış olduğu kararla işten atılan sendika avukatı Sevil Erkat Ceylan'ın son iş gününde (15 Temmuz) BES çalışanları ve büro emekçileri Ankara'daki genel merkez binası önündeydiler.

Diğer yandan, Sevil Erkat Ceylan'ın işten atılması

kararının geri alınmasını isteyen duyarlı KESK ve BES çalışanlarının yanısıra KESK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri imza kampanyası başlattı. Metnin imzaya açılmasının ardından Türkiye'nin çeşitli illerden KESK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri kampanyaya destek verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



Necla Yıldız davası görüldü

Büro Emekçileri Sendikası (BES) üyesi Necla Yıldız, kızının eski erkek arkadaşı tarafından 9 ay önce Ankara'da katledilmişti. Defalarca bıçaklanarak öldürülen Necla Yıldız'ın katiline 9 ay sonra dava açıldı. 19 Temmuz günü Ankara 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen dava 15 Ağustos'a ertelendi.

BES'in yanısıra ÇHD, Ankara Barosu, Kadın Derneği Vakfı'nın da davaya müdahil olmak istediği duruşmada sanığın getirilmemesi sebebiyle müdahil avukatları, tanıkların dinlenmesinin usule uygun olmayacağını belirtti.

Saat 09.30'da başlayan dava öncesinde adliye önünde basın açıklaması yapıldı. BES üyeleri, arkadaşları Necla Yıldız'ın katledilmesinin üzerinden 9 ay geçtiğini söylediler ve davanın yeni açılmasını protesto ettiler.

Açıklamaya ÇHD, İHD, Ankara Barosu ve BES, KESK, ESM ve BTS Genel Başkanları, KESK Kadın Sekreteri, Tüm Bel Sen Genel Sekreteri, SES Genel Kadın Sekreteri ile KESK'e bağlı sendikaların üye ve yöneticileri destek verdi.

BES Genel Sekreteri İlknur Bilgen'in yaptığı açıklamanın ardından KESK Kadın Sekreteri Canan Çalağan, Yıldız Ailesi Avukatı İlke Işık Sağdıç ile ÇHD Genel Başkanı ve BES'in avukatı Selçuk Kozagaçlı birer koruma gerçekleştirdi.

BES'in eyleminin ardından Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu da bir eylem yaptı. Basın açıklamasının ardından adliye önünde oturma eylemi gerçekleştiren platform bileşenleri sloganlarla bekleyişlerine devam ettiler. Duruşmanın sona ermesiyle de eylemlerine son verdiler.

Kızıl Bayrak / Ankara

Yargı tecavüzcülere arka çıkıyor

Fethiye'de bir kadına 8 kişinin tecavüz etmesiyle ilgili davanın son duruşması 15 Temmuz günü görüldü. Tecavüzcülerin tutuklanması talebi reddedilirken dava 14 Ekim tarihine ertelendi.

Muğla'nın Fethiye ilçesinde bir kadına tecavüz eden 2'si 18 yaşından küçük 8 sanığın yargılandığı davanın son duruşması yine mahkemenin tecavüzcülere arka çıkan tutumuna sahne oldu. Fethiye Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmada 3 yıl önce yaşanan tecavüze ilişkin telefon sinyal kayıtları mahkemeye ulaştı. Avukatlar, sanıkların olay günü tecavüzün yaşandığı mekanda bulunduklarının sinyallerle belirlendiğine dikkat çekti. Davacının beyanlarını doğrulayan, buna karşın tecavüzcülerin savunmalarını yalanlayan telefon görüşme trafiğine rağmen, tecavüzcülerin tutuklanması talebi reddedildi.

Mücadele Postası

Taşeronlaştırmaya karşı mücadeleye!

Sovyetler Birliği'nin çökmesi ve Doğu Bloğu'nun dağılmasının ardından beklediği fırsat ayağına gelen emperyalist-kapitalist sistemin efendileri işçi, emekçi ve gençlere dönük saldırılarını tırmandırmaya başladı. İşçi ve emekçilerin yıllar boyunca verdiği mücadeleler sonucu kazandığı hakları birer birer elinden alınmaya başladı. Esnek çalışma, taşeronlaştırma, özelleştirme, eğitimin ticarileştirilmesi vb. gibi emek düşmanı politikaları uygulamaya başladı.

Bu saldırıların içinde en acımasız, en vahşi olanı örgütlenmenin önündeki en büyük engel olan taşeron sistemdir. Taşeron sistem için 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntasıyla gerekli zemin yaratılmıştı. Uygulama '89 çöküşüyle beraber hızlanarak sürmüştür. Kamu ve özel sektörde işçilerin en demokratik hakkı olan sendikal mücadelesini engellemek, var olan sendika yetkisinin de düşmesi için bu sistem kullanıldı.

Özel sektörde olduğu gibi kamu alanında da taşeron sistem uygulanmaya başlanmış ve torba yasayla beraber önümüzdeki dönemlerde de hızlanarak sürecektir. Bu alanlardan biri de sağlık

alanıdır. Çünkü taşeron işçiler kadrolu işçilerle aynı işi yapıyor fakat daha düşük ücretle çalıştırılıyorlar, mesai saatleri dışındaki çalışmalar ücretlerine yansımıyor. Böylece taşeron işçiler kölece çalıştırılıyor, ama bir işletme gibi çalışan hastane karına kar katıyor.

Buna karşın sağlık emekçilerinin son yıllarda yükselttiği bir mücadele var. Adana ve Antalya'da işçiler grev kararlılıklarıyla hastane yönetimine diz çöktürdüler. Her ne kadar Adana Balcalı'da rektör ikiyüzlü davranışa da ilk görüşmelerde işçilerin kararlı duruşları karşısında talepleri kabul etmişti.

Taşeronlaştırma saldırısına karşı sendikalara çok önemli görevler düşüyor. Gerçekten sınıf sendikacılığı yapma iddiasında olan sendikaların taban örgütlülüğü yaratıp, fiili-meşru direniş yolunu tutması gerekmektedir. Örnekler bu gerçeği anlamamızı kolaylaştırıyor. Balcalı'da işçilerin ihalenin yapıldığı salonu basıp ihaleyi iptal ettirmiş olmaları fiili-meşru mücadelenin olumlu örneklerindendir.

A. Güney

Nükleer santrale karşı çadır kamp



Mersin Nükleer Karşıtı Platform 18 Temmuz günü Mersin Gazeteciler Cemiyeti'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın nükleerle ilgili son açıklamalarına değinilen basın açıklamasında yapılanların bir manipülasyon ve aldatmaca olduğu, nükleer santral kurma girişiminin hükümet tarafından Temmuz-Ağustos aylarında hızlandırılmak istendiğine vurgu yapıldı.

Buna karşılık nükleer santral karşıtı çalışmaların hızlandırılması gerektiği ve bu çerçevede Temmuz-Ağustos ayları içerisinde Akkuyu'da bir çadır kamp kurulacağı bildirildi.

Nükleer santrallerin çok pahalı, kaza riskinin çok yüksek olduğunun söylendiği açıklamada, nükleer enerjinin finansman, yatırım, işletim, söküm maliyetleri açısından en pahalı enerji kaynağı olduğu hatırlatıldı. Yakıt ve teknoloji olarak dışa bağımlı olunacağına dikkat çekilerek hala çözülemeyen radyoaktif atık sorunu üzerinde duruldu.

Japonya'da meydana gelen Fukushima nükleer santral felaketinden sonra Japonya, Almanya, İsviçre, İtalya vb. birçok ülke nükleer santral projelerinden vazgeçme kararı aldığına dikkat çekilen açıklamada, "Bu gerçekleri bilen Ekonomi Bakanı Sayın Zafer Çağlayan nükleer santrallerin gerçeğini inkar ederek herkesi kandırmaya çalışıyor" denildi.

Nükleer santral kurdurmamak için 24 Temmuz-28 Ağustos tarihleri arasında Büyükeceli sahilinde çadır kamp kurulacağının bilgisinin verildiği açıklamada, eyleme çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Mersin

"Yıldız'ın cenazesini istiyoruz!"

TAYAD'lı Aileler İstanbul ve Adana'da gerçekleştirdikleri eylemlerle '97 yılında katledilen DHKC gerillası Ali Yıldız'ın cenazesi alınıncaya kadar mücadele edeceklerini vurguladılar.

18 Temmuz günü **İstanbul**'da Şişli Cami'i önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında "Ali Yıldız'ın cenazesini istiyoruz! / TAYAD'lı Aileler" pankartı açıldı. Eylemde Ali Yıldız'ın 1997'de katledilen 19 kişiden biri olduğu ve mezarının bilindiği belirtildi. Ailesinin Yıldız'ın cenazesini talep etmesine ve resmi kurumların bu talebi kabul etmesine rağmen oyalama oyununa başvurulduğu, cenazelerinin ise kendilerine verilmediği açıklandı. Yıldız'ın abisi Hüseyin Yıldız'ın Dersim'de başlattığı açlık grevinin yanında olduklarını ifade eden aileler açıklamalarını şu sözlerle noktaladılar:

"Mücadelemiz Ali Yıldız'ın cenazesini alana kadar sürecektir. Kararlıyız. Tarihimiz tanıktır ki, Ali Yıldız'ın cenazesini ortada bırakmayacağız"

Açıklamanın ardından PTT Şişli Şubesi'ne geçilerek, Hüseyin Yıldız'a destek kartları atıldı. Cenazenin derhal verilmesini talep eden dilekçeler de Adalet Bakanlığı'na faks çekilerek gönderildi.

Ali Yıldız'ın abları Nurten ve Nurcan Yıldız'ın "Kardeşimizle gurur duyuyoruz. O halkımız için mücadele etti. Cenazemizi istiyoruz. Cenazemizi geleneklerimize göre, ona yaraşan bir törenle toprağa vereceğiz" sözlerini içeren konuşmalarının ardından eylem son buldu,

Adana'da ise 14 Temmuz günü Kültür Sokak girişinde yapılan açıklamada halkın kurtuluşu için mücadele edenlerin toplu mezarlarda egemenler



tarafından çürütüldüğü ifade edilerek bunlardan birinin de Ali Yıldız olduğu söylendi.

Açıklamanın devamında, 144 mezarda yatan 1579 kişinin yok sayıldığı buna rağmen egemenlerin yurt dışındaki toplu mezarlar için sahte gözyaşları döktüğü belirtildi. 1997 yılından beri kayıp olan Ali Yıldız'ın kardeşinin de 36 gündür Dersim'de çadır kurup açlık grevine başladığının ifade edildiği açıklamada tüm insanlık bu mücadeleye destek olmaya çağrıldı.

Açıklamaya İHD, BDSP, ESP ve Halkevleri destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Devrimci şair Adnan Yücel'i saygıyla anıyoruz...

**Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına**

**Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok**

**Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta
yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız
BİZ KAZANACAĞIZ**

“Biz kazanacağız!”

